

NYITOTT AJTÓ

NYITOTT AJTÓ

áhítatok az év napjaira

1

JANUÁR–JÚNIUS

LUTHER KIADÓ
BUDAPEST, 2004

Szerkesztette:
JOHANN GYULA

Lektorok:
DR. FABINY TAMÁS
KORÁNYI ANDRÁS
DR. VARGA GYÖNGYI

Köszönjük Bach kantáta-szövegeit és a zsoltárokat.

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Johann Gyula, 2003
© Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója, 2003

ELŐSZÓ

*Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd,
amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van,
mégis megtartottad az én ígémet,
és nem tagadtad meg az én nevemet.
(Jelenések könyve 3,8)*

„A kegyes ember két helyen él: a *belső szobában és a jerikói országúton*. Az egyik helyen önmagával találkozik? S a másik helyen a szenvedő embertársal? Nem! *Mindkét helyen az Úr Jézussal találkozik*, vele, aki élni akar bennünk, és aki megjelenik előttünk a másik ember képében.” (Dr. Keken András: *Dedák téri esték*. Budapest, 1988, 100. o.)

A *belső szoba* csendjének igénye mindannyiunk közös tulajdonsága. Nem egyszerű azonban eljutni addig, hogy kiszakadva a kavargó világból, becsukjuk magunk mögött ennek a szobának az ajtaját. Nem könnyű azt mondani: Uram, mindent kizártam, csak rád figyelek: *Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!* A Krisztus-követő életben az imádság, a Szentírás igéi feletti meditálás, a dicséret az énekek, zsoltárok szavaival elengedhetetlenek, hiszen Jézus ezeken keresztül formál bennünket. Meg kell teremtenünk azt a csendet, melyben az ő szavára, útmutatására figyelhetünk. Az imádságot, az elmélkedést tanulunk és gyakorolnunk kell, hiszen ahhoz, hogy életünk középpontjában Krisztus álljon, szükségünk van arra, hogy nap mint nap halljuk szerető hangját.

Aztán ki kell nyitnunk szobánk ajtaját, és rá kell lépünk az irgalmas samaritánus jerikói útjára, ahol találkozunk embertársainkkal, a testvéreinkkel, akik felé küldetésünk irányul. Meg kell látnunk a szükséget-szenvedőket, a reménytelenségben élőket, az egyedül maradottakat, az elbizakodottakat. Szegődjünk társukká, szeressük őket úgy, ahogy az Atya is szeretett és szeret minket.

Döbbenjünk rá, küldetésünk a krisztusi szeretet megjelenítése a világban. Erre pedig csak Urunk készíthet fel minket.

Áhítatos könyvünket e gondolatok szellemében írtuk. Az énekszámok az Evangélikus Énekeskönyv énekeit jelölik, az igék az útmutató napi igéit jelentik. Könyvünkben nem tüntetünk fel napokat, csak dátumokat, az esetleges

későbbi használat megkönnyítése miatt, azonban az áhítatok az 2004. évet ölelik fel az útmutató alapján (I. kötet: január–június, II. kötet: július–december). 72 evangélikus teológus hallgató munkáit tartja kezében az olvasó, olyan fiatalokét, akik küldetésükre készülve gondolnak meditációikkal, imádságaikkal a földi vándorúton velük együtt haladókra.

Olvassuk naponként, induljunk utunkra Isten igéjével, áldásával, hogy Pál apostollal együtt elmondhassuk: *többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.* (Gal 2,20)

a kötet szerkesztője

JANUÁR

- Ének: 361
- Áldj meg, Istenem, fényeddel ebben az új évben!
- Igék: Lk 4,16–21; Jak 4,13–15; 5Móz 4,31
- *Krisztus mondja: Én világossággul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben. (Jn 12,46)*

Világ és világosság szavainknak közös a töve. A világ nem azonos a világossággal, de onnan ered, abból teremtődött, fényből. A modern fizika szerint mindennek hullám természete van. Ez azt jelenti, hogy e világ dolgainak alkotóelemei rezgésben vannak, sőt ez a rezgés maga a világ alkotóeleme. A fény is egyfajta rezgés, hullám. Tér-idő világunk szövete hullámokból van szöve. Innen azonban, a mi világunkból nézve e hullámok, e világ fénye, maga ez a világ: sötétség, vagyis űr. Még a legragyogóbb csillag fizikai fénye is sötétség a világ eredetéből nézve, a Teremtés világosságából szemlélve. S annak a természete, aki a Kezdetből jön, aki a Teremtés közeléből jön, aki az e világot megtartó Istentől jön, az maga a világosság. Őhozzá fizikai eszközökkel, érzékszerveinkkel nem lehet közelebb jutni. Az *aki hisz énbennem* mélysége kell ahhoz, hogy közelebb kerüljünk e forráshoz, hogy minden érzékünket és minden minket alkotót, mindent, ami bennünket önmagunkká tesz, e forrásba vetve, e forrásra szegezve megmaradjunk, s ne a sötétségbe vesszünk bele. Mert e világ szépségei, színei és fényei mind Istentől elfordult árnyékai annak a világosságnak, amelyből mindezek keletkeztek. A világosság azonban megjelent a világban. S bár a világ nem fogadta őt be, nem fogadta be azt, aki által maga is létrejött, de ez a világosság, aki Jézus Krisztus, megnyitotta a lehetőségét annak, hogy *aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben*.

- *Vigasztalódj! Nem keresnél, ha már meg nem találtál volna. (Pascal)*
- Istenünk! Kérünk téged, hogy őrizd meg minket ebben a világban, de őrizd és óvj meg minket e világ sötétségétől. Adj erőt nekünk ahhoz, hogy valódi eredetünk fényét felismerhessük Fiadban, Jézus Krisztusban. Ámen.
- Ének: 394

- Ének: 456
- Uram! Kérlek, nézz ma is rám. Nézd gyarló életemet, hozz ki a mélyből! Segíts ezen a napon is, hogy téged kövessék. Segíts, hogy minden parancsolatot teljesítsem, a te dicsőségedre. Tudom, hogy kegyelmes Istenem vagy! A mai napon, mint mindig, légy velem, vigyázz rám, adj erőt! Ámen.
- Igék: Zsolt 102,20–21; Józs 24,1–2a.13–18.25–26; Mk 1,1–8
- *Az Úr ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. (2Kor 12,9)*

Kegyelem. Egy szó, ami megváltoztatja az egész életet, egy szó, ami életet és új reménységet ad mindennap. Nekem is, neked is, mindenkinek!

Élünk a világban. Hibákat követünk el. Sokszor azt mondjuk: „Már megint mekkorát hibáztam, már megint megbántottam valakit, megint nem tettem azt, ami helyes.” És hibáinkért, vétkeinkért, bűneinkért mi akarjuk magunkat feloldozni. Azonban elfelejtjük, hogy nem nekünk kell megkönyörülnünk magunkon, hiszen a legnagyobb kegyelmet csak Isten tudja adni. Azt a kegyelmet, ami örök életre segít.

Kicsinyes emberi próbálkozásaink kevesek ahhoz, hogy teljes, tiszta életet élhessünk. Nem vagyunk képesek rá, hogy megmentjük magunkat, minket csak Krisztus menthet meg, nincs szükségünk saját magunk feloldozására. Bűneinktől csak ő tud megszabadítani! Hiszen ezt mondja nekünk: *Elég neked az én kegyelemem*. Ezért hát ne félj! Bizz, remélj, higgy, és kegyelmet találsz!

- *Befejezetlen szentély a szíved, szentséges titkok gyönyörű temploma, áldozatból épül benne oltár, s véget nem ér a kegyelem folyama. (Simon András)*
- Istenem! Add kegyelmedet! Kérlek, bocsásd meg bűneimet, oldozz fel bűneim alól. Adj mindig erőt az újrakezdésre. Ments meg engem, mert tudom, hogy bűnös ember vagyok, és nekem nincs erőm ahhoz, hogy megmentsem magamat. Add, hogy, mindig bízzak benned, és soha ne feledjem, a kegyelmet te adod. Ámen.
- Ének: 43

- Ének: 182
- Taníts, Urunk, az Istenfélő élet titkára!
- Igék: Mik 5,3; 2Móz 2,1–10; Mk 1,9–13
- *Aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben. (1Tim 3,16)*

A karácsonyfák a legtöbb helyen állnak még, de már nem ragyognak úgy, mint Szenteste. A tűlevelek kicsit kifakultak, egy-egy dísz le is potyogott talán, és a szaloncukor is fogytán. Indul az új év, kérdések, várakozások, remények, féltelmek – várunk is, remélünk is, félünk is. Mégse feledkezzünk meg az állandóról! A csillag még ragyog, ne hagyjuk, hogy kialudjon a fénye, csodálkozunk rá a karácsony folytonosságára, hiszen Isten szeretete nemcsak karácsonykor látható. Ez a szeretet nemcsak egy alkalomra szól, ott van minden napon mint a hívő ember reménye. A betlehemi csillag fénye vezet minket, hiszen számunkra már nem talány, ki az a Gyermeke, aki megszületett Betlehemben. Mi már tudjuk: ő a megígért Megváltó, akinek keresztje ott ragyog a csillagban. Legyen ez a hit állandó pont életünkben, amit a mindennapi elcsendesedéseink alkalmával újra és újra örömmel fedezünk fel. Legyen ez minden napunknak állandósága, ami bármilyen zűrzavart rendbe tesz, és mindenféle fásultságot megszűntet. Legyen Istennek ez a szeretete a mi mindennapi derűnk, nyugalomunk és békeségünk!

- *Krisztus közössége nem az írott evangéliumokból, hanem a megélt evangéliumból született. (A. M. Carré)*
- Urunk Istenünk, segíts rajtunk, mert aggodalmaskodunk. Féltünk, hogy a körülöttünk levőket elveszíthetjük. A folytonos aggódás közepette szinte teljesen elfelejtjük, hogy nem vagyunk egyedül, elfelejtjük, hogy te mindenkor gondot viselsz rólunk. Engedd, hogy a Betlehemi Csillag fénye beraagyogja minden napunkat. Ámen.
- Ének: 335

- Ének: 331
- Uram! Taníts meg bízni benned minden helyzetben!
- Uram, hallgasd meg imádságomat, figyelj könyörgésemre!
Hallgass meg, mert te hú vagy és igaz!

Ne szállj perbe szolgáloddal,
hiszen egy élő sem igaz előtted!
Íme, ellenség üldöz engem, földre tiporja életemet,
sötétségbe taszít engem, mint a régen meghaltakat.
Lelkem elcsüggedt bennem,
szívem is megdermedt bensőmben.
Visszaemlékezem a régi napokra, végiggondolom minden tettetted,
elmélkedem kezéd alkotásain.
Imádkozva nyújtom feléd kezem,
lelkem, mint a szomjú föld, úgy eped utánad.
Siess, Uram, hallgass meg engem,
mert odavan a lelkem.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Uram, hallgasd meg imádságomat, figyelj könyörgésemre!
Hallgass meg, mert te hú vagy és igaz! (Zsolt 143)

- Igék: Róm 8,33; Lk 2,41–52; 1Jn 5,11–13
- *Uram, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején? (Zsolt 10,1)*

Hányszor panaszkodunk mi is hasonlóképpen a zsoltáráróval együtt! Mindannyian gyakran szembekerülünk szükséggel, szenvedéssel, problémákkal. A súlyos gondok közepette talán mi sem érezzük az Úr jelenlétét.

Isten tényleg elrejtőzött volna előlünk? És ráadásul pont akkor, amikor a legnagyobb szükségünk lenne rá? A látszat talán ezt mutatja. De tudunk-e a

látszat ellenére is bízni az ő ígéretében: *Nem maradok el tőled, sem el nem hagy-lak téged?* Nem Isten rejtőzik el előlünk, hanem mi rejtőzünk el feltornyosuló problémáink mögé! Gondjaink annyira körülzárhatnak minket, hogy éppen a megoldástól választanak el, éppen Istent takarják el a szemünk elől.

Átlátunk-e ezeken a hit szemével? Ha igen, nem kell gondjaink sötétségében tapogatóznunk. Szenvedéseink mögött feltündöklök előttünk az ő szent arca.

- *Higgy bennem, és légy bizalommal az én irgalmasságom iránt. Mikor azt gondolod, hogy messze szakadtál tőlem, sokszor igen közel vagyok hozzád. Mikor úgy ítéled, hogy már-már teljesen elvesztél, sokszor olyankor támad legjobb alkalmad arra, hogy megtalálj. Nincs minden elveszve, amikor kedved ellen alakul valami. Ne aszerint ítélj, amint épp érzed magad, és ne ragadj bele semmiféle gondba, bárholnan szakad rád, azt ne hidd, hogy nincs már remény a kigázolásra. Ne gondold, hogy egészen magadra maradtál, még ha ideig-óráig rád bocsátok is valami zaklattatást vagy elvonom vizsgáztatásomat, amely után kívánczol. (Kempis Tamás)*
- Uram! Köszönöm, hogy mindig velünk vagy, akár érezzük, akár nem. Segíts, hogy kevesebbet foglalkozzunk problémáinkkal és többet veled! A te jelenléted adjon nekünk erőt a szükség idején! Bocsáss meg, hogy sokszor nem veszünk észre! Adj hitet, hogy megláthassunk! Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 182
- Jézus! Add, hogy meghalljuk ma is teremtő és hívó szavadat!
- Igék: Zsolt 90,16; 1Móz 9,12–17; Mk 1,14–20
- *Jézus megfogta a gyermek kezét, ezt mondta neki: „Talitha kúmi!” – ami azt jelenti: „Leányka, neked mondom, ébredj fel!” A leányka pedig azonnal felkelt és járkált, mert tizenkét éves volt már. Mk 5,41–42*

Hogy Jézus ezt meg tudja tenni, ahhoz Isten egyszülött Fiaának kell lennie. Mert Isten Fiaként szeretete számára nincs lehetetlen. Jézus szava teremtő erejű. Hisz ő a teremtő Ige, amely által minden lett.

Legyen világosság: És lett világosság. Ilyen az isteni ige ereje. És Jézus emberi életében is: szavai „működnek”, mint a mindenható szeretet. Jézus mondja: *Effata*, és hall a süket. Jézus mondja: *Légy tiszta*, és eltűnnek a leprás fekélyei. Jézus mondja: *Talitha kúmi*, és felkel a halott. Jézus mondja: *Lázár jöjj ki*, és kijön Lázár a sírból.

Ez a teremtő, működő szó hangzik el az utolsó vacsorán – és azóta minden úrvacsorai istentiszteleten – is: *Ez az én testem, ez az én vérem.* És testté lett a kenyér és vérré a bor. Mert szól ma is hozzánk Isten Fia!

- *Akármit akar mondani az ember, mindig csak egyetlen szó van kifejezésére, egyetlen ige megelevenítésére s egyetlen jelző meghatározására. Az embernek addig kell keresni ezt, amíg csak meg nem találja. (Guy de Maupassant)*
- Uram Jézus Krisztus! Te, akinek hatalma van mennyen és földön, aki győzelmet arattál még a halál felett is, kérlek, szólíts meg minket akár csak egy szavaddal is! A mai világban olyan nagy a zaj, hogy néha képtelenség csendre találni. Tudom, ha odamegyek oltárodhoz, akkor ott megtalálhatom mindazt, ami mindennapjaimra balsam, amit nem lehet csak akárhol keresni, és akárhol találni. Add, hogy kitartó legyek annak a „szónak” a keresésében, amit személy szerint neked címzel, amit csak az én fülemben akarsz suttogni. Ámen.
- Ének: 40

- Ének: 186
- Légy közöttünk, Istenünk! Szólíts meg minket!
- Íme, eljött az Úr, akit ti kerestek, és övé a dicsőség, az erő és a hatalom, Benne nyer áldást a föld minden nemzetsége.

Boruljon le előtte minden király,
 És minden nép őt szolgálja!
 Nevével mondjanak áldást mindenkor,
 És hirdesse boldognak minden nép!
 Téged magasztal, Uram, a föld minden királya,
 Amikor hallja beszédedet.
 Leborulok szent templomodban,
 És magasztalom nevedet hűségédért.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Íme, eljött az Úr, akit ti kerestek, és övé a dicsőség, az erő és a hatalom,
 Benne nyer áldást a föld minden nemzetsége. (Zsolt 72)

- Igék: Mt 2,1–12; Ef 3,2–3a.5–6; 1Sám 2,1
- *Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!* (1Kor 15,57)

Nem magunkért, nem a jó cselekedeteinkért, nem a saját erőnkől elért és megdolgozott jutalomért, hanem egyedül kegyelemből, egyedül Jézus Krisztus által. Az, hogy Isten nem hagy minket magunkra, hogy ránk tekint, vigyáz ránk, hozzánk fordul és felsegít elesettségünkben, nem a mi érdemünkből történik, hanem egyedül Isten kegyelméből, az ő megmagyarázhatatlan és megfoghatatlan jóságából és szeretetéből.

De ez nem jelentheti azt, hogy akkor rajtunk semmi sem múlik. Hogy nyu-

godtan hátradőlhetünk, karba tehetjük a kezünket és várhatjuk, hogy majd minden magától megoldódik. Nem! Mindent meg kell tennünk nekünk is!

Követnünk kell Krisztust, mégpedig mindabban, amit ő tett. Követnünk kell őt a szeretetben, a gyengék, elesettek segítésében, a kirekesztettekhez való odafordulásban, a mások elfogadásában, a feltétlen bizalomban, az alázatban, a kereszt hordozásában. Követnünk kell őt tiszta szívünkéből, teljes életünkben, nem máskor, nem holnaptól, hanem mostantól fogva mindig. Követnünk kell őt, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk.

És mindezek mellett van szükségünk a kegyelemre. Amit ingyen, ajándékba kapunk Jézus Krisztusért.

Ezért hát adjunk hálát Istennek, mindig és mindenhol, mert ő adja nekünk a diadalt a mi Urunk Jézus Krisztus által.

- *Istenem, úgy tetszett neked, hogy megtanítsd: az egész világ hatalma, becsülete és gazdagsága előtted nem ér semmit, nem számít, és nem segít! (Luther)*
- Mindenható Istenünk! Hálát adunk neked fiadért, Jézus Krisztusért, mert kegyelmedből ő megváltott minket. Hálát adunk neked felfoghatatlan szeretetedért, amellyel gondoskodsz rólunk. Hálát adunk neked minden jószágodért, mely könnyíti életünket. Dicsőítünk téged és magasztalunk. Istenünk, légy velünk, könyörülj rajtunk! Ámen.
- Ének: 388

- Ének: 46
- Istenem! Adj nyitott szívet, hogy rád figyelhessek. Segíts a mai napon is, hogy közelebb kerülhessek hozzád. Adj erőt nehézségeimben, hogy meg-
harcoljam azokat. Légy velem örömben, hogy azt másokkal is meg tud-
jam osztani. Ámen.
- Igék: Ézs 33,13; 1Jn 3,1–6; Mk 1,29–39
- *Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket. (1Pt 2,9)*

Hirdessétek nagy tetteit! Kiválasztottak vagyunk, akiknek küldetésünk van a világban. Isten emberei, szolgálói, akiknek az a feladatunk, hogy kövessük őt és hirdessük igéjét. Hiszen ő világosságra hívott el minket. Igazi világosságra, amit csak Jézus adhat.

Sötétségben élünk. Olyan sötétségben, amit csak az ő fénye törhet meg. Olyan sötétségben, amit csak az ő fénye tölthet be. Gyűlölködés, harag, rosszindulat, egymás és magunk ellen elkövetett vétkek. Sötétség! Azonban mi már tudjuk, hogy van kiút. És ez a kiút Jézus Krisztus! Csak ő adhat nekünk kiutat a sötétségből. Csak ő adhat nekünk szabadulást bűneinkből. Az a világosság, amit Jézus hoz, az az áldozat, amit Isten Fia tesz. Így leszünk mi kiválasztottak, az ő népe. Akik mindenkor hihetjük, hogy Krisztus szabadulást hoz, hogy világosságra hívott el bennünket. Hiszen kiválasztottak vagyunk, akiknek mindenkor hirdetnünk kell az Úr csodás tetteit!

- *Aki a szavakban csal, nem az életet sikkasztja, sinkófálja el, hanem a vallomás lehetőségét, azt a pillanatot, amiben még a vesztőhely is kisimulhat, mint egy szeretett arc, amikor megbékélt álomba hajol. (Pilinszky János)*
- Uram! Tarts meg engem igéd szolgálatában! Add, hogy a többi ember is felismerje, hogy a te igéd az igazság. Tartsd meg egyházunkat, hogy tisztán és igazan hirdessük igédet. Tartsd meg a híveket, hogy mindig szeretetben éljenek egymás mellett, együtt vallva: „Jézus Krisztus Úr!” Ámen.
- Ének: 261

- Ének: 362
- Jézus Krisztus, engedd szívemet szívedbe!
- Igék: 1Jn 2,12–17; Mk 1,40–45; 5Móz 6,5
- *Ha szeretjük őt teljes szívünkől, teljes elménkől és teljes erőnkől, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő- és véresáldozatnál. (Mk 12,33)*

Azt, hogy mit gondolunk Istenről, milyennek látjuk vagy valljuk őt, a többi emberhez való viszonyunk nyíltan tükrözi. Akár már az is, hogy mit gondolunk egymásról, ismerőseinkről, ismeretlen emberekről. Mert ahogyan bánok az emberekkel, gondolkozom róluk – úgy bánok és gondolkozom Istenről. Ha a kettő között szakadék tátong, akkor ott valamilyen gond van. Mert a belső kívülre vetül. Ha ebbe most belegondolunk, akkor igen mélyen megdöbbenhetünk. Ellenkezünk vele, vagy talán meg is botránkozunk. De a belső tükröződik kívül. Isten szeretete, ha valójában az, akkor ez megnyilvánul kifelé, a világ felé. Ezt pedig legfeljebb *elhazudni* tudom magam előtt, ami ettől még nem fog megváltozni. Mert pont ez mutatja azt, hogy tényleg „Isten-képem” van, és nem az élő Istennel vagyok kapcsolatban. Van egy kép, amit néha elveszek magamnak vigasztalásul, ha felebarátomat, szomszédomat nem tudom a magam életéhez hasonlóan elfogadni, és ezt dédelgetem, ebbe ringatom magam, ezt álmodom. Ahelyett, hogy lényem rejtett istenképűségét keresve odalépjek a másik emberhez. Mert emberekről van szó, Isten képmásairól, vagyis végső soron a magam istenképéről.

- *A szeretet nem egy személy kizárólagos szeretete, hanem olyan lelkiállapot, amelyben készek vagyunk mindent szeretni; az az állapot, amelyben egyedül ismerhetjük föl lelkünk isteni eredetét. (Lev Tolsztoj)*
- Add Istenem, hogy úgy állhassak oda eléd, amint vagyok. S tekinteted sugarával szabadíts meg mindattól, ami nem vagyok. Attól, ami nem „Én vagyok”. S add, hogy ezt másokban is meglássam, és felismerjem az embereken a te Krisztus-arcodat. Ámen.
- Ének: 397

- Ének: 155
- Atyám! Hálát adok neked végtelen szeretetedért!
- Igék: 5Móz 33,3; Ef 4,17–24; Mk 2,1–12
- *Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. (Lk 1,68)*

Ezzel a mondattal kezdődik Zakariás éneke. A próféta Keresztelő János születése után hálát ad Istennek, hogy meglátogatta népét. Mi a rendkívüli ebben a hálaadásban? Az, hogy Jézus ekkor még nem született meg. Zakariás mégis úgy beszélt a Messiás eljövételéről, mint megvalósult tényről.

Vajon mi tette képessé erre a prófétát? Zakariás énekének bevezetőjéből kiderül, hogy ő a Szentlélek által prófétált Jézus születéséről, és saját gyermeke Istentől kapott feladatáról is. Zakariás megértette, hogy fiának, Jánosnak a születése Jézus eljövételének közvetlen közelségét jelenti. Így érthető Zakariás öröme. Isten már János születésével megtette az első lépést az ember felé. Zakariás már ebben az első lépésben megérezte Isten mentő szeretetét, és ezért tudta előre is áldani az Urat.

Már János születésében benne rejtett Jézus közénk jövetelének célja: az ember megmentése. Ő meglátogatta népét, kegyelmesen lehajolt hozzá. Ennek az irgalomnak már a közelsége is csodálatos! Áldott legyen az Úr hozzánk lehajló szeretetéért!

- *Légy hát hálás a legcsekélyebbéért is, akkor méltó leszel arra, hogy többet kapjál. Tekintsd a legkisebbet a legeslegnagyobbak, s ami inkább megvetésre méltó, azt különleges ajándéknak. Ha az ajándékozó méltóságát megfontolod, semmi adományát nem véled majd kicsinek, silánynak. Mert nem kicsi az, amit a fölséges Isten ad. (Kempis Tamás)*
- Atyám! Köszönöm, hogy elküldted Jézus Krisztust a mi megmentésünkre. Mi semmit nem tehattünk volna magunkért, de te kegyelmesen lehajoltál hozzánk. Kérlek, segíts, hogy hit által felismerjük csodás szereteted első jeleit, hogy mielőbb örülhessünk és hálát adhassunk neked! Ámen.
- Ének: 165

- Ének: 239
- Jöjj, add segítségedet mindahhoz, amihez kevés saját erőnk!
- Igék: Ám 6,6; 1Jn 1,5–7; Mk 2,13–17
- *Törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. (1Tim 6,11)*

Meztelennek érzem magam. Védtelennek. Kiszolgáltatottnak. Úgy érzem, a világ legkisebb szellője is megölne. Felkapok valamit, hogy ne fázzak. Felöltöm magamra az *igazságot*. Így már jobb egy kicsit.

De a szellő erősebben fúj. Felveszem hát a *kegyességet* is. Így már jobb.

A szellő azonban széllé erősödik, és kitaróan ostromol. Felkapom tehát a *hitet* is. Így már sokkal jobb.

Ekkor a szél feltámad és felkavarja a port. Így a *szeretetet* is magamra veszem. Így már egészen más.

De a szél nem tántorít, zúgni kezd, és elsötétül az ég. Felöltöm hát az *állhatatosságot*. Így már sokkal-sokkal jobb.

A szél viharossá erősödik, felhők gyűlnek az égre, és elered a zápor. Magamra kapom a *szelídlelkűséget* is, az utolsó ruhadarabot. Így már nem is lehet jobb.

A szél tombolni kezd, a zápor ömlik, villámok cikáznak, és mennydörgés szaggatja a környéket. De már nem kell magamra vennem semmit. Legyőzhetetlen vagyok.

- *Azt az ügyet, amely tartós győzelmet akar aratni, vidám, ártatlan embernek kell képviselnie. (Henrik Ibsen)*
- Istenem! Mindennap felkelek, hogy a saját lábamra álljak. Mindennap felkelek, és újra az élet sűrűjében állok. Naponta ki kell állnom embereket. Mindennap ez áll rám és az egész világra körülöttem: mindenben és minden mögött te állsz, Istenem! Köszönöm, hogy naponta mellettem állsz és kiállsz mellettem. Adj, kérlek, állóképességet nekem is, és támogass, hogy megálljak a hitben, reményben és a tőled tanult szeretetben. Ámen.

- Ének: 471

- Ének: 61
- Uram! Légy velem. Oltalmazd lépteim. A mai napon is adj nekem erőt, hogy munkámat úgy végezhessem, ahogy az neked tetszik. Adj mindenkinek erőt ahhoz, ami a hivatása. Vigyázz mindenkire, aki éhezik, nyomorúságban szenved, fedél nélküli, cél nélküli. Adj mindennap célt nekünk, hogy felismerjük a te hatalmas kegyelmedet, amivel fenntartod és kormányozod ezt a világot. Áldj meg minket! Ámen.
- Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról szól a mennybolt.

Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.
 Nincsen szó köztük és nincs beszédük, hangjuk sem hallatszik,
 Mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk elhat a világ végéig.
 Sátrat készített a napnak, amely mint vőlegény jön ki szobájából,
 örül, mint egy hős, hogy futhat pályáján.
 Elindul az ég egyik szélétől, átível a másik széléig
 nincs rejtve melege elől semmi.
 Az Úr törvénye tökéletes, felüdíti a lelket.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról szól a mennybolt.
 (Zsolt 19)

- Igék: Ézs 46,12.13; Mt 3,13–17; Róm 12,1–3(4–8)
- *Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe. (2Kor 4,8)*

Küldetésünk van! Így hát megyünk, végezzük szolgálatunkat, tesszük, amit ránk bízta. Sokszor érezzük közben, hogy elfáradtunk, hogy minket nem vesznek komolyan, és talán nincs is értelme az egésznek. És ez a fáradtság, kiábrándultság elveszi erőnket. De ne felejtsük el közben, hogy van miért szol-

gálnunk, van kiért szolgálunk. Hiszen Jézus sem szállt le a keresztről az utolsó pillanatban, ő sem mondta, hogy már elfáradt, hogy ennek nincs értelme. Ő bízott! És nekünk is ezt kellene tennünk! Igaz, hogy sok a borzalom, tragédia, gyűlölködés a világban, de nekünk van reménységünk: Jézus Krisztus. Hiszen a kegyelmébe vetett reménység minket mindig megtart. Őt is sokan szorongatták, nem vették komolyan, de kitartott! És nekünk is ezt kellene tennünk. Sokszor szorongatnak, és mi sokszor kétségbeesünk. Ne feledjük ezt el, hiszen Pál apostol is így biztat: *mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe.* Ne az emberi hatalmakra, erőkre figyeljünk, hanem a mindent fenntartó, mindent kormányzó Istenre, hiszen egyedül ő képes megtartani, megmenteni bennünket. Őt nem győzheti le semmi és senki. És ha ezt tényleg hisszük, akkor minket sem fognak „beszorítani”, és nekünk sem kell kétségbeesnünk, mert megtart minket is.

- *Lehet, hogy megfáradtál, és reményt veszítve elbukni készülsz, vagy életed háborgó tengerén most épp gondjaidba mélyülsz, de ne add fel! Isten körbevesz téged. Ő a megtartód, a megmenekülésed. (Simon András)*

Édes Jézus, hozzád vágyom. Mondd meg nékem, hol talállak? Ő, csak el ne veszítselek, téged mindig közelemben tudjalak. Ő, mentsváram, vidámitss meg! Hadd öleljelek át téged boldogan!

Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? (Lk 2,49)

Itt, az én Atyám házában megtalál engem a bánatos lélek. Itt bizonytalanság megtalál engem, és szívedet összekötheted az enyémmel, mert ez az én lakóhelyem is. Istenem, nyisd meg nékem a kegyelem és a jószág kapuját! Add, hogy mindenkor és mindenhol ízelehessem a te kedvességedet! Fogadj szeretetedbe és indíts engem arra, hogy minden igyekezetemmel átöleljelek és szeresselek, és többé meg ne szomorítsalak! (Bach: 32. kantáta, 1–3., 5. tétel)

- Uram! Végy karjaidba, és vigyázz rám! Add kegyelmedet, hogy ma is közelebb kerülhessek hozzád. Ámen.
- Ének: 319

- Ének: 276
- Légy velünk, Urunk!
- Igék: ApCsel 10,37–48; 1Kor 1,1–9; Zsolt 92,2–3
- *Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljetelek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak. (Ef 5,19)*

Az élet szép! És ez nemcsak valamilyen ócska sláger unásig koptatott refrénje, nem az a közhely, amit az ember akkor sem vehet komolyan, ha odaillő. Az élet szép, mert tele van apró örömmel. Olyanokkal, melyeket meg kell találni, de megtalálva boldogságot adnak. Olyanokkal, melyek az élet árnyékos oldalait is feledtetni tudják. Olyanokkal, melyeken keresztül Isten csodálatos világát figyelhetjük meg. Az élet örömei világíthatják be szürke nappalainkat, egyhangú munkánkat. Az élet szépségei sohasem feltűnőek, sohasem hivatkozási pontok. De mindig jelen vannak és észrevehetőek. Ezeket az örömeiket észre kell vennünk! Hiszen ha nem vesszük észre, akkor minket is bedarál az a világ, amely körülvesz minket, amely kíméletlen harcra készíteti az embereket, amely a mindenáron való érvényesülés vágyát és a nemtelen eszközöket ajánlja nekünk. Akkor a hétköznapi számunkra is szürkévé lesznek, és élvezhetetlenné válik munkánk, életünk. De ha észrevesszük az élet szépségeit, másképp tekintünk körül. Keressük meg Isten apró ajándékait életünkben! Keressük a jószágot, az igazságot vagy csak egyszerűen a szépet! Keressük, és akkor biztosan meg is találjuk. Egy-egy jó szóban, mosolyban, kedvességben. Egy szép napfelkeltében, egy zeneműben, egy jó könyvben. Keressük a szépet, a jót; mert az mind-mind Isten ajándéka. És ha megtaláltuk, adjunk érte hálát Istennek!

- *Csodálatos a világ, mert csodálni való alkotója. (Antonio Braga)*
- Istenünk! Köszönjük neked azt a sok szépet és jót, mellyel megajándékozol minket! Adj kész szívet, hogy befogadhassuk mindazt, amit tőled kapunk! Add nekünk kegyelmedet, mert méltatlanok vagyunk mindarra a jóra, melyet számunkra kínálsz! Légy mellettünk, és a nehéz pillanatokban segíts minket meglátni a te jószágot! Az élet valódi szépségét. Ámen.
- Ének: 55

- Ének: 299
- Kérünk, ma is találj ránk, Urunk!
- Igék: Jer 29,13.14; Józs 3,9–17; 1Kor 1,10–17
- *Aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik. (Mt 7,8)*

Felnőttek szeretnénk lenni, olyan emberek, akik képesek problémáink megoldására, akik kézben tartják életüket. Terveznek és végre is hajtják azokat. Senkire sincs szükségük. Gondosan tervezünk lépést lépés után a célig. Azonban bármilyen körülmétekintően tervezünk is, sokszor akár csak egy apróságon is borulhat minden. Ilyenkor döbbenünk rá, megriadva a kudarcától, hogy mennyire nem boldogulunk egyedül. Ezért biztat Jézus a fenti mondattal a kérésre. Nehezen kérünk, hiszen ezzel elismerjük, nem boldogulunk egyedül. Fáj a hiúságunknak, de ha megismerjük, milyen hatalmas az Isten, ha meglátjuk mellette az emberiség kicsinységét, ha megértjük a helyünket a teremtett világban, már nem érezzük arcpiritónak, hogy kérnünk kell. Akkor már nemcsak egy elcsépeltnak tűnő mondatot hallunk, hanem Jézus nagyon fontos szavait. Fogadjuk be szívünkbe, írjuk az agyunkba, rakjuk a szobánk falára házi áldás-ként. Az imádságot ne kényszernek érezzük, ne utolsó lehetőségnek tartsuk, ami biztosan nem árt. Tudjuk, hogy a kérés lehetősége áldás és ajándék Istentől! Mert ő várja a zörgetésünket, tegyük hát meg örömmel! Imádságra kulcsolt kezünk nem áldozat tőlünk Istennek, hanem tőle jövő áldás a mi számunkra. Ismerjük meg ezt a drága ajándékát és éljünk vele mindennap!

- *Uram, bennem sötétség van, de nálad van a fény. Magányos vagyok, de te nem hagysz el engem. Kishitű vagyok, de nálad van a segítség. Nyugtalan vagyok, de nálad van a béke. Keserűség van bennem, de nálad van a türelem. Nem ismerem az úttjaidat, de te ismered azt az utat, amelyen járnom kell. (Dietrich Bonhoeffer)*
- Úr Jézus, köszönjük, hogy biztatsz minket az imádkozásra. Kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy megérezhessük az imádság erejét. Engedd felismernünk, hogy imáink utat találnak hozzád. Add, hogy ne csak magunkért imádkozunk, hanem másokért is. Kérünk téged, hallgass meg minket. Ámen.

- Ének: 394
- Ének: 463
- Uram! Nézz ma is rám! Ments meg, ha bajban vagyok! Vigasztalj, ha erőtlén vagyok! Légy velem örömben is. Nélküled elvesznék. Jöjj! Ámen.
- Igék: 2Kor 9,8; Kol 2,1–7; 1Kor 1,18–25
- *A hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad. (Ézs 54,10)*

A világban nagyon sok rosszat elkövetünk, ami Istennek nem tetszik, amiért haragudhatna ránk. De ő ezt nem teszi! Inkább őriz minket, véd, táplál, vigyáz ránk. Minden megszűnik, elpusztul egyszer, de egy valami megmarad: hozzánk való hűsége! Ezért nekünk is mindig dicsérni kell az ő nevét, mert nincs nála kegyelmesebb senki, aki bűneink ellenére ennyire szeret minket, embereket.

„Az élet életveszélyes” – hangzik a szellemes, a mindennapi tapasztalatok által is igazolt megállapítás. Azonban hitünkből fakadóan ezt az életveszélyes életet mégis a reménység, nem pedig a teljes kiábrándultság, a távollatalanság jegyében éljük. A mi Istenünknek tetszett, hogy a szivárvány természeti jelensége ígéretes tanítás hordozója legyen minden idők hívő emberének.

Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök. Amikor felhőt borítok a földre és feltűnik az ív a felhőn, akkor visszaemlékezem a szövetségre, amelyet kötöttem veletek. (1Móz 9,13–15) Emlékezzünk hát Isten szivárványívére, hiszen Isten maga is visszaemlékezik rá.

- *Jó, ha tudjuk, hogy Isten szivárványíve viharfellegekre és nem báránfyellegekre van helyezve. Sokszor felvonulnak a viharfellegek. De ne feledjük: mögöttük ott süt Isten napja. Az ív ott feszül a szakadék fölött, reménység és irgalom jele ez a reménytelenség és irgalmatlanság közepette. A szivárvány tehát a fenyegetettségek ellenére történő megőriztetés jele, a kegyelmet és irgalmat nyert élet szimbóluma. (Derencsényi István)*
- Uram! Jöjj hozzám! Hozd mindig reménységedet és kegyelmedet az én szívembe. Ámen.

- Ének: 389
- Ének: 90
- Mindenható Istenünk! Vezess minket Krisztushoz!
- Igék: Ézs 59,1.2; Mk 10,13–16; 1Kor 1,26–31
- *A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. (Lk 18,13)*

Ismerjük őt. Ismerjük Krisztust. Tudjuk, hogy mit tett, mikor hol volt, kinek mit mondott. Ismerjük őt, tudjuk, mit vár el tőlünk. Azt, hogy ne csak ismerjük, hanem cselekedjük is mindazt, amit mondott. Hogy kövessük őt, tartsuk meg az ő parancsolatait. Mert ha nem tesszük ezt, akkor nem kapjuk meg az ő szeretetét sem. Akkor nem igazi a mi követésünk. Akkor olybá tűnik, hogy valójában nem értettük meg őt, és nem ismerjük igazán. Mert csak a cselekedeteink által mutathatjuk meg mindezt. Gyümölcséről ismerzik meg a fa.

Mit vár el tőlünk Krisztus? Hogy kövessük őt. Miben? Abban, amit ő tett: az alázatban. A másokhoz való odafordulásban, a gyengék, a szegények, az elesettek, a nyomorultak, a szenvedők segítésében. Ehhez pedig az első lépés, amit naponként meg kell tennünk, hogy kimondjuk: bűnös emberek vagyunk, csak az ő kegyelméből élhetünk, járhatjuk küldetésünk útját. Annyiszor gondolunk a bűnnel kapcsolatban csak magunkra, a mi Krisztustól való elfordulásainkra, hogy ritkán döbbenünk rá, Krisztus-követésünk alapja: a rádöbbenés bűnös voltunkra, arra, hogy csak Urunk ingyen kegyelméből élhetünk. Ehhez a szembesüléshez pedig szükségünk van arra az alázatra, amit ma a vámszedő tanít számunkra.

- *Minden megtérésnek és megújulásnak bennem kell először megindulnia. (Dietrich Bonhoeffer)*
- Mindenható Istenünk! Légy segítségünkre, mert egyedül gyengének érezzük magunkat a jó cselekvésére! Légy mellettünk, hogy támogató karod biztonságát érezzük! Adj erőt, hogy követhessük Krisztust, hogy megválljuk bűneinket és elfogadjuk a tőle jövő feloldozást! Segíts minket! Ámen.
- Ének: 365

- Ének: 422
- Jézus Krisztus, őrizd meg a mai napon is szeretetedben!
- Igék: Lk 12,49–53; 1Kor 2,1–9; Lk 3,13
- *Ne lopj!* (2Móz 20,15)

A mai nap. Felkeltem újra. Élek. Létezem. És valószínűleg ma is le fogok feküdni. Egyetlen nap, amely nem ismétlődik meg soha többé. Most van először és utoljára. Olyan, mint a többi. De mégis más. Mert nem lesz többször, nem lesz ismétlése, nem lehet újraélnem. A mai nap csak ma van, egyedül a ma ajándéka. Tudatában vagyok ennek...? Eseményeket hordoz magában, talán találkozásokat is, de csendet mindenképpen, pillantásokat, új, eddig nem megélt dolgokat. Ugyanakkor megszokott tárgyaim körét is hordozza, amelyek mellett naponként elmegyek észrevétlenül. Megszokott útvonalaimon is végigvezet. És nem látom meg azt a mindannyiukban bujkáló várakozást, amely felém tekint: Nézz ránk! Érezd a színeket, a hangokat, a szoba melegét, a tél kinti frissességét, ennek a papírnak a tapintását. Lásd meg szobádat, s fedezd fel újra! Mennyi apró részlete van, amelyre csak ma döbbenhetsz rá! És lásd meg az arcokat, akikkel találkozol, lásd meg végre azok arcát, akikkel mindig együtt vagy és együtt lehetsz. És lásd meg önmagadat! Csodálkozz rá arra, hogy élsz. Nézd meg kívülről a dolgokat, majd nézd meg belülről. Mi az, ami tartja őket? Ami változtatja őket? Ami ráncokat szánt arcodra? Ami bánattal, de sokszor örömmel is eltölt? Mi az?... Mi ez? Mind-mind ajándék. Ajándék. Érted? A mai nap ajándéka neked, és csak neked. Érzed, ugye? Ne lopd hát el magadtól.

- *Hatalmunk van arra, hogy Istennel már most a paradicsomban legyünk, hogy boldogok legyünk veled, akár ebben a pillanatban is, ha úgy szeretünk, ahogy ő, ha úgy segítünk, ahogy ő, ha úgy adunk, ahogy ő, ha úgy szolgálunk, ahogy ő.* (Calcuttai Teréz anya)
- Istenem, segíts úgy élnem, ahogyan neked tetszik. Add, Uram, hogy közelebb kerüljek hozzád azáltal, hogy ajándékaidat elfogadom, és ne engeddd, hogy visszaéljek velük, hanem inkább éljek velük dicséretedre. Ámen.

- Ének: 284
- Ének: 322
- Uram! Adj erőt a mai napra is. Segíts engem, oltalmazd lépteimet! Vigasztalj, ha szomorú vagyok, bátoríts, ha bajban vagyok, erősíts, ha erőtlén vagyok. Légy velem az élet minden nehézségében. Légy velem minden örömben is. Add, hogy örömben is a te dicsőségedet lássam. Ámen.
- Igék: 1Kor 16,16.18; Mt 6,6–13; 1Kor 2,10–16
- *Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ne féljete! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne térjete el az Úrtól, hanem szolgáljate az Úrnak teljes szívből! Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé érte. Sőt, inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra. (1Sám 12,20.23)*

Ne féljete! Sámuel így biztatja a népet. De nemcsak Sámuel, hanem Isten is számtalanszor biztat így minket: Ne félj, megtartalak téged! Ne félj, veled vagyok! Ne félj, vigyázok rád! És tudhatjuk, hogy ő mindig megvéd minden veszedelemtől. Ezért nekünk meg kell tartani a jót, és imádkoznunk kell. Ő megtart!

Szolgáljate az Úrnak teljes szívből! Nem elég a jót tenni, hanem tovább is kell adni a jó cselekvésének igényét. Hiszen a jó cselekvése, a hitben való jó cselekvés egy másik alternatíva, az élet alternatívája. Számtalanszor követünk el különféle bűnöket, és ezért sokszor elítélnék bennünket. Sámuel itt mást tesz. Nem elítél, hanem ígéretet ad, hogy segít nekik. Nem tartja reménytelennek őket.

És mi tudhatjuk, hogy ez ma is így van. Ráadásul, nekünk nem egy ember ad ígéretet, hanem az értünk mindent feláldozó Isten. Ezért bízhatunk mi benne minden nap, hiszen ő számtalanszor, napról napra biztat. Ne félj!

- *Betölti szívedet, ha akarod, akkor sem hagy el, ha megtagadod. Időtlenül szenved és megdicsőül benned, áldod vagy elveted: övé a lelked. (Simon András)*
- Uram! Adj reményt bízni ígéreteidben. Adj kitartást, hogy törvényeidet, parancsolataidat mindig megtartsam. Ne feledjem el soha, hogy te mindig velem vagy, minden örömben, minden bánatomban mellettem állsz és vigyázod minden léptemet. Hiszen tudom, hogy számtalanszor így biztatsz, ne félj! Adj soha el nem múló hitet tebenned. Ámen.

- Ének: 323
- Ének: 331
- Add, hogy mi is egyszer megláthassunk téged!
- Könyörüljön rajtunk az Isten, és áldjon meg minket,
ragyogtassa orcáját mireánk!

Hogy megismerjék utadat a földön,
szabadításodat minden nép között!

Magasztaljanak a népek, ó Isten,
magasztaljon minden nép!

Örüljenek, ujjongjanak a nemzetek,
mert igazsággal ítéled a népeket.

Magasztaljanak a népek, ó Isten,
magasztaljon minden nép!

Meghozta termését a föld,
megáld bennünket a mi Istenünk.

Áldjon meg minket az Isten,
Mind e világ félje őt!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Könyörüljön rajtunk az Isten, és áldjon meg minket,
ragyogtassa orcáját mireánk! (Zsolt 67)

- Igék: 2Móz 33,11; Jn 2,1–11; Róm 12,(4–8)9–16
- *Krisztus mondja: Aki lát engem, az azt látja, aki elküldött engem. (Jn 12,45)*

– Miért örülsz annyira ennek a postásnak? Hisz olyan goromba tud lenni!

– Az lehet, de most levelet hoz a szerelmemtől!

Mi mit látunk meg egy postásban? Egy közalkalmazottat? Egy embert, aki min-

dig akkor jön, amikor eszünk? Egy embert, akit a kutyák folyton megugatnak? Egy tiszttségviselőt, akinek illik borraivalót adni, és nagyot köszönni neki az utcán?

Vagy meglátjuk benne a küldeményt, a csomagot, a levelet, a képeslapot? Sőt azt, aki ezt küldte nekünk?

Jézusban volt, aki a főpapot látta. Volt, aki a hadvezért. Volt, aki a királyt. Azok az igazán boldogok, akik meglátják mögötte a Feladót.

- *Iparkodjál látni! Bekötött szemmel senki sem járhat egyenesen. (Eötvös József)*

A hit valóság az emberi történelem minden egyes szakaszában. Nem valami jelenség a többi mellett, hanem központi jelenség az ember személyes életében; ezért nyilvános is meg rejtett is. Általános és konkrét, változékony és mindig ugyanaz. (Paul Tillich)

Ó, Isten, mennyi fájdalomban van részem ebben az időben! A keskeny út, amely a menny felé vezet, szomorúsággal van tele.

A pokol félelmét és kínját érzem, de szívemnek állhatatosnak kell lennie. Csak Jézus nevét kell hívnom, aki még a mérhetetlen fájdalmat is könnyű ködként tudja szétoszlatni.

Bár tikkadjon el testem és lelkem, ó Jézusom, te enyém vagy és én a tied. Hűséges szavad és végtelen szereteted, amely változhatatlan, megtartja, amit ígért nekem. Örömmel tölti el lelkemet. A haláltól való félelmet és a sír borzalmát is enyhíti. Ha szükség és gond is tör rám mindenfelől, Jézus lesz a kincsem és gazdagságom. Tartsd meg szívemet hitben, neked élek és neked halok. Jézus, vigaszom, hallgasd meg könyörgésem, ó, Megváltóm, bárcsak már nálad lehetnék. (Bach: 3. kantáta, 1., 3., 4., 6. tétel)

- *Mennyei Atyánk! Add, hogy meglássuk Jézusban, minden tettében, minden szavában, a te szeretetedet. Add, hogy Jézust szeretve téged szeressünk! Őt követve téged kövessünk! Ámen.*
- Ének: 393

- Ének: 397
- Uram, kérlek, állj mellém a mai napon is!
- Igék: 1Sám 23,16; 5Móz 4,5–13; 1Kor 3,1–4
- *Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak. (1Pt 4,10)*

„Hiszek a magam módján” – halljuk sokszor ezt a mondatot. Sokan hiszik azt, ha nem tagadják Isten létezését, máris rendben van a kapcsolatuk az Úrral. Nem szükséges a gyülekezet, hiszen sokszor döbbsentenek meg minket az ott tapasztalható anomáliák. Nem vesszük tudomásul, hogy a gyülekezet nem valami földre vetített mennyország, hanem földi emberek közössége, olyan igazi hús-vér embereké, akik nemcsak erőnyeiket, de gyengeségüket, sőt bűneiket is magukkal viszik. Ne felejtjük el, hogy az ítélet az Úr kezében van, nem a miénkben. A gyülekezet élete nem szólhat egymás megítéléséről, hanem csakis Isten dicsőítéséről. Ő mindenkinek adott lelki ajándékokat, kinek többet, kinek kevesebbet, és azt a feladatot adta, hogy ezekkel az ajándékokkal egymást segítsük a Krisztus-hit megtalálására, a benne való megmaradásra. Mégpedig úgy, hogy bűnös voltunkat felismerve, nála keressük a szabadítást. A mi feladatunk tehát nem az, hogy egymást vizsgálgassuk, bírálgassuk, hanem a gyülekezetben körül nézve találjuk meg a nekünk testhezálló feladatokat. Hiba lenne azt gondolni, hogy mi úgysem tudunk a közösség életéhez semmit hozzátenni, hiba lenne önmagunkat lebecsülni. Isten a hívőkön keresztül gazdagítja egymás életét, hitét.

- *Hálaadással kerülök egyensúlyba múltammal, mert kamatozóvá válik jelenem számára. Nélküle a múlt kárba vész. Igaz, a hálához csatlakoznia kell a megbánásnak, mely nélkül múltam veszendőbe menne, és nem kamatoznék. Hálaadás nincs őszinte bűnbánat nélkül, és azok iránti testvéri szeretet nélkül, akik nem kapták meg a nekem érdemtelenül adott kegyelmet. (Dietrich Bonhoeffer)*
- Urunk Istenünk, mi mindig valami nagyot szeretnénk tenni, és közben elmegyünk azok mellett a sokszor aprónak tűnő feladatok mellett, amelyek ránk várnak. Add Istenünk, hogy ne az önmegvalósítást, hanem a szolgálatot keressük a gyülekezetben és életünk minden dolgában. Ámen.

- Ének: 443
- Ének: 88
- Istenem! Látogass meg ma is engem! Légy velem Szentlelkeddel, hogy ma is a te útmutatásod szerint éljek. Tudom, hogy nélküled elveszek. Ezért jöjj ma is hozzám. Ámen.
- Igék: Zsid 5,7; Márk 2,23–28; 1Kor 3,5–8
- *Meghallgatta könyörgésemet az Úr, imádságomat elfogadta az Úr. (Zsolt 6,10)*

Modern idöket élünk. Televízió, rádió, számítógép, internet, mobiltelefon. Mindenki kapcsolatban áll azzal, akivel szeretne, ki e-mailen, ki telefonon keresztül. Mindent elérhetünk, mindent megkaphatunk egy pillanat alatt. Megvannak hozzá az eszközeink. Legalábbis azt hisszük. Van jól menő üzletem, autóm, házam, minden egyéb dolog, ami a boldog élethez kell. És persze kapcsolatok is. Emberekkel. És Istennel? Istennel van kapcsolatom? Ez az igazán nagy kérdés. Hiszen ha vele, az élő Úrral nem vagyok közösségben, akkor emberi kapcsolataim is csak töredékesek lehetnek. A zsolttáros halálfélelemből kiált. Szomjazza az Urat, mert tudja: nélküle nincs kiút, nélküle elveszik. És meg kell látnunk, hogy nekünk sincs más választásunk, számunkra sincs más kiút, hiszen Isten nélkül mi is elveszünk. Nem elég, ha emberi kapcsolataink rendben vannak. Istennel való kapcsolatunknak kell rendben lennie. És ha Istennel rendben vagyunk, mindig kapcsolatban állunk vele, mindig imádkozunk hozzá, mindig őt hívjuk, örömeinkben és bánatunkban is, akkor mi is bátran vallhatjuk: *Meghallgatta könyörgésemet az Úr, imádságomat elfogadta az Úr.*

- *Te nemcsak olyan forrás vagy, amely engedi magát megtalálni. Te az a forrás vagy, amelyik maga indul el megkeresni a szomjazókat. (Sören Kierkegaard)*
- Uram! Kérlek, ments ki engem is a félelemből. Ments meg engem is az elnyomástól. Ments meg engem is a gonosz hatalmaktól. Adj mindig nyitott szívet, hogy rád figyeljek. Ne legyenek álarcaim, ami csak torzít, és romlásba dönt engem. Mindig adj őszinte szívet, hogy hozzád mindenkor fordulhassak, ha bajban vagyok. Csak te vagy egyedül képes arra, hogy megments. Mutasd meg hatalmas kegyelmedet! Egyedül te szabadíthatsz meg! Kérlek, jöjj! Ámen.

- Ének: 325
- Ének: 321

- Jöjj, Uram, Krisztus, légy velem!

- Igék: Lk 16,14–17(18); 1Kor 3,9–17; Mk 4,38

- *Gedeon ezt mondta az Úr angyalának: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? (Bír 6,13)*

Az ember állapota egy megrontott létállapot, egy lesüllyedt közeg, egy súllyal terhelt terület: a bűn területe. A bűnnek ez az állapot jellege, ez az eredendő jellege az, amelyben minden megszületett ember részesül. Emellett van a bűnnek egy másik, egy közismert értelme, ami az elkövetett vétekre utal. Ez az elvétele, eltévesztése annak, amit tenni kellene. Az első fajtája a bűnnek, az állapot jellege, tulajdonképpen azt jelenti, hogy nem vagyunk Istennel szoros kapcsolatban, kiűztünk a Paradicsomból, ki a történelemből, a törtségbe, és szinte már nem is tudunk róla, és nem tudunk saját eredetünkről sem. Hátat fordítottunk Istennek, és most nem látjuk, hogy ő mégis néz minket, mégis velünk van. Néz minket, csak ezt nem látjuk, nem halljuk, nem érezzük – nincs szemünk látására, nincs fülünk hallására. Ő mögöttünk van. Előttünk pedig a sötétség, a tér, a Kozmosz, a történelem. A megtérés az, amikor hozzá odafordulunk. Amikor hozzá visszatérünk, amikor visszafelé, felfelé és befelé önmagunk felé megtesszük a fordulatot. Ekkor szemünk s fülünk kinyílik, a világ, a tér, a történelem felől bepillantunk valahova, ahonnan nézve minden másként látszik immár, és egy-egy összefüggésről a fátyol fellebben. A terhek továbbra is megmaradnak terheknek, de hordozásuk értelmet kap, a szenvedés továbbra is megmarad szenvedésnek, de az alázat körbeölel bennünket. Isten felszólítása: *Térj meg!* Végigvonom az Ószövetség könyvein és cselekvésre hív. De nem másokkal való cselekvésre, hanem önmagunk Isten és Krisztus kegyelméből való átalakítására.

- *A nagy megpróbáltatások nagy kegyelmeket készítenek elő. (Szent Bernát)*

- Istenünk, adj erőt a mindennapi imádságra, add, hogy a világ felől odafor-
duljunk feléd és Krisztus felé. Add, hogy kövessük a hívó szót és legyen elég
erőnk elfogadni hazahívó kegyelmedet! Ámen.

- Ének: 285
- Ének: 435
- Add, hogy meghalljam, ha hívsz, és menjek!
- Igék: Jel 14,7; ApCsel 15,22–31; 1Kor 3,18–23
- *Jertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a seregek Urához! Én is megyek! (Zak 8,21)*

Nem volt kedvem egyszer elmenni egy koncertre. Mindenki más ment, én maradtam egyedül otthon. Unatkoztam, hát bekapcsoltam a tévét, és váltogattam a csatornákat. Két mosóporreklám között egyszer csak ráakadtam a koncert közvetítésére. Ezernyi ember hullámozott a nézőtéren, mindenki tombolt, óriási volt a hangulat. A zenekar olyan dalokat is eljátszott, amik még meg sem jelentek, és olyanokat is, amiket már nagyon régen nem játszanak a rádiók. Kezdtém irigyelni a többieket, amiért ott lehetnek a rajongók között, és együtt hallgathatják velük élőben a sztárt. Kikapcsoltam a tévét, eldobtam a távirányítót, és hanyatt dőltem a kanapén. Bámultam a plafont szóltanul. Nem tudom, mennyi ideig voltam így, talán el is aludtam. Akkor tértem magamhoz, amikor a többiek hazaértek. Késő este volt, fáradt voltam, nekik viszont rettentő jó kedvük volt. Nevettek, kiabáltak, és mutatták az autogramokat, amiket kaptak.

– Hoztunk neked is! – mondták és felém nyújtottak egy CD-borítót, amin az aláírás mellett ez állt: „Kár, hogy nem jöttél!”

Ez vagyok tehát én. Aki nem ment. Nem ment, amikor ott volt a lehetőség, és mindenki hívott. Nem mentem. Kár. Helyrehozhatatlan kár.

- *Mondd meg, mivel töltöd az időt, s megmondom, ki vagy! (Alfred Andersen)*
- Mennyei Atyám! Te, aki nem taszítod el a tékozló fiút, hanem magadhoz öleled, bocsásd meg nekünk tétlenségünket, amikor hívsz, de nem megyünk, amikor itt vagy, de mi máshol vagyunk, amikor köztünk vagy, de mi bezárkózunk. Kérünk, nyisd meg szívünket hívó szód hallására, add, hogy a te ügyednél ne legyen számunkra fontosabb dolog. Ámen.
- Ének: 470

- Ének: 41
- Uram, nyisd meg ajkamat!
- Igék: Jn 7,1–13; 1Kor 4,1–13; Kol 1,12
- *Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem. (Zsolt 16,6)*

Öröm, vidámság, felszabadultság. Megnyugtató és jóleső. Boldog lehetek, mert szép az, amit kaptam. Isten megajándékozott jóságával, kegyelmével. Bárhova nézek, minden az ő dicsőségét hirdeti. A téli táj, amely néha komor, de akkor is a természet csendjét, életmegújító nyugalmit mutatja. A szikrázó napsütés a hóban. A tisztán csörgedező patak, az olvadástól felduzzadó folyók. A befagyott tó jége. Az alvó természet jellegzetes lombtalan fái. Vagy a fenyvesek zöld-fehér látványa, a havat megtartó tűlevelek. A füstölgő kémények, melyek az otthon melegét adó kályhára utalnak. A csendes természet, és a hóban lehalkult élet. Minden Isten dicsőségét hirdeti. Ahogyan ezt teszi később a megújuló élet, a tavasz is, a rügyező lombok, a nyíló virágok, az egyre több erővel sütő Nap, az egyre hosszabbodó és egyre forróbb nappalok és az egyre enyhébb éjszakák. Ezt teszik a nyár frissülést hozó zivatarai, zamatos gyümölcssei, sima víztükre, csillagos éjszakái. És ezt teszik az őszi hűvös szelei, színpompás lombkoronái, majd lehulló levelei, a madarak hátrahagyott fészkei, és a szép lassan megnyugodó, újra elalvó természet, az első hópelyhek is. Minden Isten dicsőségét hirdeti. Minden az ő rendjét és gondoskodását mutatja. Az én örökségem, az én részem ebben van. Ebben a csodálatos világban. És ez boldoggá tesz, felszabadulttá, nyugodttá. Isten ajándékai ezek.

- *Nem tehetünk mást, mint hogy hálát adjunk mindenért, amit kaptunk. Vagyis mindenért. (Paul Merritt)*
- Szerető mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy ebben a csodálatos világban készítettél számunkra helyet. Köszönjük, hogy itt élhetünk. Köszönjük, hogy ezt a világot számunkra készítetted és rendezted el. Kérünk téged, adj erőt és látást, hogy jól bánjunk ezzel az örökséggel. Segíts megőriznünk ezt és továbbadnunk gyermekeinknek. Ámen.

- Ének: 487
- Ének: 467
- Úr Jézus Krisztus! Kérlek, készíts fel, hogy teljes szívemmel neked szolgálhassak!
- Igék: Ézs 52,10; 5Móz 33,1–4(7.12–16); 1Kor 4,14–21
- *Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. (Mk 16,15)*

Ezt a megbízást Jézus nem sokkal mennybemenetele előtt adta tanítványainak. Ez volt az, amit hároméves szolgálata végén a szívükre akart helyezni a Mester. Az Úr célja az evangélium hirdetése volt. A tanítványoknak azt parancsolta, hogy ezt folytassák. Az ő céljuk is az evangélium hirdetése legyen, még hozzá az egész világ számára. Az evangélium hirdetése minden másnál fontosabb! Isten azt kívánja tőlünk, hogy ez legyen életünk és szolgálatunk célja. Nem a magunk elképzeléseit kell cselekednünk misszió címszó alatt, hanem azt, amit Jézus bízott ránk. Ő maga is az Atya akaratát teljesítette. Elvégezte, amit az Atya rá bízott, és munkája folytatódik a tanítványok által. Nekünk is engedelmeskednünk kell missziói parancsának. Hiszen őt csak teljes szívvel lehet szolgálni. Hirdetnünk kell az evangéliumot. Ez küldetésünk és lételemünk. Ettől vagyunk tanítványok. Attól, hogy az ő munkáját folytatjuk, akinek halála és feltámadása kihatással van az egész világtörténelemre. Az egész világot megváltotta, tehát magától értetődő, hogy fontos, ez az örömhír minden egyes emberhez eljusson. Ezt tartotta Jézus a legfontosabbnak, ezért úgy engedelmeskedjünk neki, hogy az életünket másoknak odaadva tudjuk szolgálni őt!

- *Hívások hívása és minden hiábalóság, csak egy ér valamit, hogy Istent szeressük, s egyedül neki szolgáljunk. (Kempis Tamás)*
- Úr Jézus Krisztus! Te úgy küldtél minket, ahogy téged az Atya. Add, hogy úgy engedelmeskedjünk neked, ahogy te az Atyának! Taníts meg minket úgy szolgálni, hogy méltók lehessünk hozzád! Segíts, hogy átérezzük küldetésünk felelősségét, hogy úgy tudjuk szeretni ezt a bűnös világot, ahogyan te! Ámen.

- Ének: 469
- Ének: 400
- Kérünk, emlékezz meg rólunk, Urunk, ama utolsó napon!
- Minden nép dicsőítse az Urat, dicsőítsék őt a nemzetek, mert nagy az ő szeretete irántunk, és hűsége örökké megmarad! (Zsolt 117)

Figyelj rám és hallgass meg, Uram,
 szabadíts meg, mert benned bízom!
 Örvendeztesd meg szolgád lelkét,
 mert hozzád emelem lelkemet, Uram.
 Hallgasd meg, Uram, imádságomat,
 és figyelj könyörgésemre!
 A nyomorúság idején hozzád kiáltok,
 és te meghallgatsz engem. (Zsolt 86)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Minden nép dicsőítse az Urat, dicsőítsék őt a nemzetek,
 mert nagy az ő szeretete irántunk, és hűsége örökké megmarad!

- Igék: Ézs 25,8; Mt 8,5–13; Róm 1,(14–15)16–17
- *Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban. (1Kor 15,42)*

Hitünk egyik pillére a feltámadásba vetett hit, ezért foglalkoztat minket, nem elégszünk meg a tény pusztá ismeretével, hanem érdeklődünk az után is, hogy miként fog megtörténni. Pál az első Korinthusi levél 15. fejezetében sorra veszi a feltámadással kapcsolatos kérdéseket. Hogyan támadunk fel? Testben – hangzik a természetes válasz, ami azért számos kérdést hordoz még magában. Milyen ez a test? Magán viseli-e a halálunkat megelőző időszak jellemzőit? Kinek-kinek eszébe jutnak meghalt szerettei, akkor, amikor utoljára látták és akkor

is, amikor egy emlékezetes alkalommal együtt voltak. Pál apostol azt mondja: romlásra vesszük el, és ez nem csupán a test fizikai elporladását jelenti, hanem azt is, hogy ha az ítéletnél csak a mi életünk esne latba, akkor bizony kárhozatra lennénk ítélve. Krisztus értünk hozott áldozata az, amitől az ítéletünk megváltozhat, ezzel lehetünk csak romlatlanok testben és lélekben egyaránt. Mert mi a halál, a szenvedés? A bűneink következménye. Isten persze nem egyfajta büntető törvénykönyv tételei alapján rója ki az emberek büntetését. A különféle szenvedések nem vezethetők vissza egy-egy rossz cselekedetre. Bizhatunk abban, hogy ő a feltámadást is a lehető legjobban rendezi el számunkra. Ne is szánjunk túl sok időt a feltámadás mikéntjének találgatására, inkább döbbenjünk rá azokra a feladatokra, melyekre ezek az ismeretek köteleznek bennünket.

- *Ki vagyok én? E kérdés gúnyolódik velem. Bárki is vagyok – te ismerz engem: Istenem! Tied vagyok! (Dietrich Bonhoeffer)*

Mit Isten akar énvelem, az lesz a legjobb nékem. Kész ő, hogy áldjon, segítsen, ha bízom nagy nevében. Bajból kiment a hú, a szent, nem fenyít, csak mértékel. Ki benne hitt, soha senkit Isten nem hagyott még el.

Nem kell kétségbeesnem, mert Isten vigaszom és életem, lelkem reménye. Amit bölcs tanácsa elhatározott, azzal nem szállhat szembe a világ, sem emberi hatalomságok.

Bolond az, ki Istentől elfordul, és Jónásként színe elől menekülni próbál. Hiszen ismeri gondolatainkat, és számba vette fejünkön a hajszálat is. Boldog az, ki hívő bizalommal őhozza tér, aki reménykedve és türelemmel várja végzését és válaszát. Így örömet útra kelek – akkor is, ha ez az út síromhoz vezet – Istennel. Isten számon tartja napjaimat. Ha keze int és hazahív, elveszi a halál keserű voltát. Így végül a halál lelkemet el akarná szakítani testemből, Istenem te fogadd azt hűséges kezembe! Ha az ördög, halál, bűnök vádolnak engem, és halálos ágyam küzdőtérre válik, te segíts, hogy benned bízó hitem győzedelmeskedjen, és elérjem kívánt, boldog végem!

Még egyet kérek Istenem, hogy tarts meg mindig nálad, és ne engedj elcsüggednem, ha gonosz lélek támad. Biztass: Ne félj! Védj és segélj! Kelj híved oltalmára! Így is teszel, velem leszel, s én áment mondok áldva. (Bach: 111. kantáta)

- *Úr Jézus Krisztus, légy mellettünk ezen az „utolsó” napon. Segíts, hogy az általad elkészített úton járassunk, hogy mi is meghalljuk szavadat: Jól van, jó és hűséges szolgálóm, kevésen voltál hú, sokat bízok rád ezután. Ámen.*

- Ének: 493
- Ének: 275
- Istenem! Jöjj hozzám erőddel! Jöjj, mert egyedül vagyok, jöjj, mert fáradt vagyok, jöjj, mert gyenge vagyok. Szabadíts meg bűneimtől, gyarlóságaimtól. Emelj ki a mélyből, mert elveszem nélküled! Jöjj és mutass nekem utat, úgy, ahogy mindennap, a mai napon is! Ámen.
- Igék: Zsolt 30,6; Ézs 19,19–25; 1Kor 5,1–8
- *A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. (1Pt 5,10)*

Úttalan utak, kétségbeejtő helyzetek. Bolyongunk a világban, próbálunk talpon maradni, megélni a mindennapokat, az élet színpadán. Szerepeket játszunk, és így sokszor elfelejtünk a lényegre figyelni. Álarcaink mögül nem látunk ki. Elvakít és torzít minket. A lényeg így siklik el, így tűnik el az életünkben. Az életet nehezen éljük. Nehezen, mert akadályokba ütközünk, és néha úgy érezzük, hogy nincs már kiút, kicsúszott minden a lábunk alól, nem tudunk hová menni, nem tudunk kihez fordulni. De ha hisszük a Biblia szavát, akkor életünk megváltozik, megfordul, és új reményeket kapunk. Hiszen, Isten az, aki felkészít, megszilárdít, megerősít, megalapoz! Mert kegyelmes Isten! Minden helyzetben segít! Ő az, aki erőtlenségünkben felemel. Betegségünkben gyógyít. Kílatástalanságunkban erőt ad. Bánatunkban megvigasztal. Életünk minden területén célt mutat, hogy az általa kapott szeretet által tudjunk továbblépni. Ez által lendít minket tovább, mindennap. Bizzunk hát, mert kegyelmes Istenünk van!

- *Isten emberré lett, hogy az ember, ember legyen. (Dietrich Bonhoeffer)*
- Istenem! Adj erőt, kitartást, hitet, hogy mindig benned bízhatok. Mert tudom, hogy kegyelmes Istenem vagy, és mindig segítesz rajtam. Hiszen te mindent odaadtál értem, még a legdrágább kincsedet is. Áldd meg a mai napomat is, hogy ma is a te erőddel léphessek tovább. Ámen.

- Ének: 389
- Ének: 266
- Jézus! Te vagy tanítónk, szólj, hogy megismerhessünk!
- Igék: 2Kron 30,9; 1Kir 17,8–16; 1Kor 5,9–13
- *Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani. (Mk 6,34)*

Jézus kiszállt a hajóból, és megállt a parton. Körbenézett. Látott egy tűzrakást, körülötte három szakállas férfi sütögette a húst. Mögöttük két kisfiú kergetett bottal egy karikát, nagy port kavarva, sikongatva. Egy lány a lábát lógatta a vízbe, és a látóhatárt bámulta. Egy fiú egy botot faragott. Egy csoport asszony ült félkörben kicsit feljebb, valamit varrtak, közben beszélgettek. Nem messze egy kismama sétált, énekelgetett és a haját fonta. Arrébb pár fiú kavicsokat dobálgatott a vízbe. Egy öregember arcát a kalapja alá rejtve szunyókált. Valahonnét párbajozó fiatalok harci kiáltása hallatszott.

Jézus felnézett az égre is, ahol egy madárraj repült el a feje felett. Ösztöneik pontosan vezették őket a messihi távolban levő fészkelőhelyükre, pontosan ugyanarra a helyre már évek óta. V alakban rendeződve, egyforma tempóban haladtak, elöl a vezér, mögötte meghatározott rendben a többiek.

Jézus megcsóválta a fejét, ránézett az emberekre és sóhajtott egyet. „Sokat kell még tanulnotok” – mondta alig hallhatóan, és leült közéjük.

- *Rosszul háláljuk meg tanítónk munkáját, ha mindig csak tanítványok maradjunk. (Friedrich Nietzsche)*
- Mesterünk! Nélküled olyanok vagyunk, mint a pásztor nélküli juhok, a magunk útját járjuk, és nem törődünk egymással. Kérünk téged, vezess bennünket, hogy megtaláljuk az egyetlen helyes utat az örök boldogság felé. Ámen.
- Ének: 401

- Ének: 274
- Szólíts meg minket, Urunk!
- Igék: Ruth 1,1–8(9–15)16–19a(19b–21); 1Kor 6,1–11; Mk 15,2
- *Az ÚR az igaz Isten, élő Isten, örökkévaló Király! (Jer 10,10)*

Az Ószövetség törvényei nehéz helyzetbe állítanak minket. Emberi voltunk miatt újra és újra szembekerülünk Isten akaratával. Megpróbálunk aszerint élni, de időről időre elbukunk. És ilyenkor tehetetlenül vergődünk, mert magunktól képtelenek vagyunk felállni. És csak egyre sárosabbak leszünk. Ám ekkor is van bizakodásunk, Isten kegyelme ugyanis felemelheti az embert. Ez a felfoghatatlan cselekedete teszi a Tízparancsolat szerint magát megvizsgáló embert bizakodóvá. Hiszen sokszor már az első parancsolat ellen vétünk. *Ne legyen más istened!* Ne kövess semmit és senkit, csak Istent, az egyedüli Urat! Hiszen oly könnyűnek látszik ezt betartani...

Minden vasárnap a templomban ülő testvérem! Tévedsz, ha azt gondolod, a te viselkedésed már elég ahhoz, hogy e parancsolatot betartva tudd a magad részéről! Ez a parancsolat nem a viselkedésnek, a gondolkodásnak szól! Nem a látszatnak, hanem a valódi érzéseknek, gondolatoknak. Mert nem lehet életed irányítója a pénz, a pénzszerzés, a vásárlás! Nem lehet életed irányítója a kikapcsolódás, a szórakozás, a mozi, a tévé, a sport, a kutyád, a hobbid! Nem lehet életed irányítója a munka, a teljesítmény, a pörgés! Nem lehet egyedül életed irányítója a családod, a barátaid! Semmi nem lehet, egyedül Isten! Csak ő! Mert Isten, az élő, igaz, örökkévaló, egyedüli, uralkodó Isten az, aki az ő gyermekeinek életét egyedül irányíthatja.

- *Szeretetet lehet adni és lehet kapni. Csak egyet nem lehet: szeretetet zsarolni. (Márai Sándor)*
- Istenünk! Te vagy az örökkévaló Király! Te vagy az igaz! Légy életünk egyedüli irányítója, légy mindennapjaink egyedüli meghatározója! Te légy az egyetlen Istenünk, hogy csak neked engedelmeskedjünk! Add meg mindezt kegyelmedből! Ámen.

- Ének: 62
- Ének: 244

- Áldd meg, Istenem, ezt az új évet!

- Igék: ApCsel 13,42–52; 1Kor 6,12–20; Zsolt 31,9

- *Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhíva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak. (Gal 5,13)*

Szabad vagyok Istennek engedelmeskedni. Olyan ez, mint egy vonzó középpont. Az egyetlen jó dolog, ami nekem, embernek igazán hasznomra válik, az Isten akaratát betölteni. Mert ha Isten akaratát teszem, annyi, mintha Istent hagynám magamban élni. Emberként korlátok között élek. Tér, idő, élet – ezek mind-mind korlátjaim. Teremtényi lét, teremtettség jelei. S korlátok között hogyan is lehetnék igazán szabad? De mégis szabadságra vagyok elhíva. Arra a szabadságra, amely nem korlátok közötti, amely már a szabadságtól is szabad. Isten akarata ez és Isten hatalma. A vonzás, a középpont. És Isten akarata pedig az, hogy ő életre keljen minden képmásában. Hogy megízleltesse a teremtménnyel azt a szabadságot, amellyel csak ő rendelkezik. Hogy ráébredje a teremtményt, ami neki, az embernek, vagyis nekem igazán jó, és hasznomra válik, az nem más, mint a Teremtő akaratának betöltése. Ez az akarat pedig nem más, mint szolgálat. Felvállalása annak, amit Isten értünk tett. A küldetés felelősségének felvállalása. A minden ember iránt érzett felelősség felvállalása. Egymás szolgálata, segítése. Szeretetben.

- *Mindaddig, míg nem érzünk rokonszenvet és szeretetet minden élőlénytársunk iránt, nem mondhatjuk, hogy megértettük az erkölcs törvényét. (Gandhi)*

- Istenem! Vonj sugaradba és töltsd be akaratodat rajtam! Láttasd meg velem teremtményi mivoltomat, és segíts a kellő alázathoz, amellyel az emberekhez szólni tudjak. Adj csodálkozó lelket és erőt ahhoz, hogy szolgálhassak neked minden megpróbáltatás között. Ámen.

- Ének: 46

- Ének: 200
- Kérlek, légy velem a mai napon is!
- Igék: Ézs 53,8; Lk 4,22–30; 1Kor 7,1–7
- *Elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon... (1Kor 15,3–4)*

Meghalt és feltámadt. Sokszor hallott mondat. Bölcsen bólogatunk: tudom, tudom, e nélkül nincs keresztyén hit, nincs üdvösség. 2000 éve tudjuk, nincs benne semmi új. Könnyű volt a tanítványoknak, őket még tűzbe hozhatta. Pál arról beszél, hogy ránk hagy valamit, és ezt tekintjük örökségnek, egy kincsnek, amit már ő is úgy örökölt. Ez a kincs egy réges-régi „ékszer”, amit az őseink is büszkén viseltek, és rábították gyermekeikre, elmesélték a történetét, a hozzáfűződő családi élményeket, fájdalmakat és örömeiket. Az örökösök erre nézve már nemcsak egy szép „ötvösmunkát”, hanem családjuk történetét is látták benne. A keresztyénség nagy családjának is van egy fontos öröksége: Jézus Krisztus keresztyéje. Bár a keresztyén, amin Jézus meghalt, nincs meg, de akármerre járunk, találkozunk vele úton, útfélen. Egy „tárgy” a múltból, ami valami újat hozott, és változást jelenthet bárkinek az életében. A keresztyénre nézve ma már sokszor eszünkbe sem jut, hogy ez egy kivégzőeszköz, amelyen Jézus meghalt! Nem saját bűneiért, hanem a mieinkért! Az enyéimért! A mi örökségünk súlyosan és nyomasztóan hathat. A megváltás azonban itt még nem teljes. A nagypénteki reménytelenség után jön húsvét, amikor a megígért, a minden képzeletet felülmúló meglepetést megkapjuk: Feltámadt! Örökségünk ekkor lesz teljes, a húsvéti fényben lesz legszebb „kincsünk”. Meghalt és feltámadt! Ez az örökség, amit mi is kaptunk, amivel élnünk kell, és amit tovább kell adnunk.

- *Krisztus alámerült – szálljunk le vele, hogy mi is felléphessünk vele. (Nazianzi Gergely)*
- Szentlélek Isten! Adj nekünk bölcsességet, hogy örökségünkkel jól éljünk, és adj erőt, hogy teljes fényében megőrizve adhassuk tovább. Ámen.

- Ének: 215
- Ének: 345

- Jézus, engedj közel magadhoz!

- Igék: Jel 15,1–4; 1Kor 7,8–16; Gal 4,6

- *Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhöz. (Zsolt 103,13)*

Isten és istenfélők – apa és fia. Két viszony, amely között párhuzamosság, hasonlóság, egyezés van. Ami összeköti a kettőt: az irgalmasság. Ez az erény nem elnézés. A jó apa nem attól lesz irgalmassá, hogy elnézi gyermeke hibáit. Nem attól lesz irgalmassá, hogy mindent megenged neki. És nem attól lesz irgalmassá, hogy szeretete gyermekét minden veszélytől óvó-védő szeretet lesz. Az irgalom látja az elkövetett tetteket, és attól erős, attól apaszerű, attól óvó-védő, és attól lesz szeretetteljes igazán, hogy gyermekét segíti ráérezni cselekedetei fonákására. Rádöbbsent és tudatosít. S közben hallgat. Csend van. A fiú és az istenfélő szembesül ebben a csendben önmagával, szembesül viselkedésével, tetteivel, gondolataival – és tudja immár, hogy mit cselekedett. Tudja, hogy felelnie kell érte. Az irgalmas apa pedig hallgat. Nem elnézi fia tettét, hanem nézi a fiát, a szívébe lát. És ez a szív tisztul majd meg az Isten félelmében. Ez a szív ébred arra rá, hogy mit jelent az apa szeretete. Nem elnézést, és nem is letorkoló feddést. Azt a csendet jelenti, amelyben a lélek önmaga felé kinyílik, önmagához tér – felébred, ráébred arra, hogy ő ezt nem érdemli. Ráébred atyja szeretetére, és ekkor kezdődik benne igazán az Isten félelme.

- *Ha úgy vesszük az embereket, amilyenek, akkor rosszabbá tesszük őket. Ha úgy kezeljük őket, mintha azok lennének, akiknek kellene lenniük, akkor segítjük őket azzá válni, amivé válni képesek. (Goethe)*

- Istenem! Légy irgalmas hozzám, és halld meg könyörgésem. Segíts vétkeimet látnom, és segíts megbánnom azokat! Tudom, hogy csak te vagy az, akihez fordulhatok, te vagy, aki elviselsz, aki szeretsz s aki engem féltesz. Őrizz meg hatalmadban és ébressz hitet bennem! Ámen.

FEBRUÁR

- Ének: 77
- Irgalmas Jézusom, tégy engem is irgalmassá, hogy észrevegyem mások nyomorúságát, és tudjak időben segíteni!
- Énekeljetek az Úrnak új éneket,
énekelj az Úrnak, te egész föld!

Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az ő nevét,
nap mint nap hirdessétek szabadítását!

Szóljátok dicsőségét a nemzeteknek,
az ő csodáit minden népnek!

Boruljatok le az ÚR előtt szent ékességben,
reszkessen előtte az egész föld!

Mondjátok el a népeknek: az Úr uralkodik!
Szilárdan áll a világ, ő ítéli a népeket.

Örüljön az ég, örvendezzen a föld,
zúgjon a tenger a benne levőkkel!

Ujjongjon a mező, és minden, mi rajta van,
ujjongnak majd az erdő fái mind

Az Úr előtt, mikor ő eljön,
mert eljön, hogy megítélje a földet.

Megítéli majd a világot igazsággal,
pártatlansággal a népeket.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Énekeljetek az Úrnak új éneket,
énekelj az Úrnak, te egész föld! (Zsolt 96)

- Igék: Zsolt 105,7; Mt 17,1–9; 2Kor 4,6–10
- *Az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten. (Jak 2,13)*

Isten az ítélet Istene. Nem kíván tőlünk lehetetlent, csak azt akarja, hogy a tőle kapott ajándékokat kamatoztassuk. Ha ő megbocsátotta bűneinket, mi is bocsásunk meg azoknak, akik ellenünk vétettek. Ha ő irgalmas volt velünk szemben és felvette ügyünket, mi is legyünk irgalmasak, és vegyük fel mások ügyét. Az utolsó ítéletben is az irgalmasságot fogja keresni. Az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekszik irgalmasságot. Irgalmasságot csak az képes cselekedni, aki nem feledkezik meg arról, hogy Isten őt milyen mélységből emelte ki. Bűnbánat nélkül nem tudunk irgalmasságot gyakorolni. Bűnbánat nélkül elbizakodottak vagyunk, különbnek tartjuk magunkat a másiknál. Az irgalmasság a szeretet gyakorlati kivitelezése. Akinek szívében irgalmasság van, az tudni fogja, hogy mikor, kinek, hogyan segítsen.

- *Jönnek, tűnnek korok és forradalmak, ember kiált, elvérzik, avagy hallgat, sorsa vétkes, míg bölcsője hamis; Te mindenütt vagy, most sem lehets máshol, hát mentsd e tájat, mentsd a pusztulástól, és ments meg vele, ments meg minket is! (Gál Éva Emese)*

Ha nem lett volna most velünk az Úr – vallja meg ezt Izráel, ha nem lett volna most velünk az Úr, úgy bizonytalansággal elcsüggedtünk volna. Hiszen oly erőteljes a mi seregünk, megvetnek bennünket az emberek, akik szembeállnak velünk.

A mi erőnk oly kevés, hogy ellenálljunk az ellenségnek. Ha nem a Magasságos volna pártfogónk, úgy zsarnoki hatalmuk életünkre törne.

Istenünk, erős oltalmadban megszabadulunk az ellenségtől. Csapkodjanak bár vad hullámokként dühödten felénk, kezéd oltalmaz minket.

Istené a dicséret és hála, aki nem engedte, hogy elnyeljen indulatuk. Lelkünk megmenekült, mint a madár a csapdából. A csapda elszakadt, és mi szabadok vagyunk. A menny és föld Istene nevében van a mi segítségünk! (Bach: 14. kantáta, 1–2., 4–5. tétel)

- *Hatalmas Isten, aki elhozod az ítéletet erre a földre, kérlek, add, hogy szilárdan állhassak meg előtted, hogy tiszta szívvel tarthassak bűnbánatot, hiszen szent Fiad élete árán megbocsátottad bűnömet, és ezért teljes hálával és engedelmisséggel tartozom neked. Ámen.*
- Ének: 447

- Ének: 377
- Uram! Nyisd meg szemeimet, hogy lássalak!
- Igék: 1Kor 13,12; 2Kor 3,(9–11)12–18; 1Kor 7,17–24
- *Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor felébredek. Zsolt 17,15*

Az álmok képek, furcsa arcok. Titkok, melyek el vannak rejtve szemeink elől. Figyelünk, hogy hátha meglátjuk, de hiábavaló minden fáradozásunk.

Az emberi kíváncsiság régóta él bennünk. Vágyunk arra, hogy Istent színről színre lássuk, de ez nem adatik meg mindenkinek. Képek, furcsa istenképek élnek bennünk, de ezek segítségével könnyebb elfogadnunk létét. Könnyebb olyan dologban hinni, amelyeket eszünkkel fel tudunk fogni. Isten mégis el van rejtve szemünk elől, mert ő hatalmasabb minden láthatónál. Őt nem a szemünk szerinti látással kell elfogadnunk, hanem a szívünket kell kitárni ahhoz, hogy meglássuk. Ha szívünk megnyílik előtte, akkor az álomból felébredve felismerjük őt. Az álmok képek, furcsa arcok. Néztük őket, de nem láttuk. Érteni akartuk őket, de nem értettük. Most minden más. A vakságból hirtelen látókká váltunk. Az istenképek talán megmaradtak, de már csak halványan. Nem kell a látásunkhoz hamis kép, mert ő felfedte magát előttünk. Belépett életünkbe, és személyes kapcsolatba lépett velünk. Megtapasztaltuk közelségét, és ez tesz bennünket látókká.

- *Most szemtől szemben állunk, Kik egyszer kínban szétszakadtunk s én boldogan lépek be örök hazába. Világok végtelenjén túl kezdődik az igazi véletlen, Hol nincs többé izzó nap, sár, arany, Nincs vér, virág, nincs felhő, nincs könny és félelem. Túl minden en Örkön áll az Isten. (Sipos Domokos)*
- **Mennei Atyánk!** Segíts bennünket tiszta látásra! Kérlek, add, hogy ne a hamis istenképek lebegjenek szemünk előtt! Légy velünk, hogy nyitott szívvel figyelhessünk rád! Ámen.
- Ének: 103

- Ének: 469
- Áldja a föld minden teremtménye a Mennyei Királyt!
- Igék: Jel 5,13; Jn 1,43–51; 1Kor 7,25–40
- *Az Úr a mennyben állította fel a trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik. (Zsolt 103,19)*

Isten a mi királyunk, az egyetlen igazi király a földön. Ő teremtett minket. Bábáskodott felettünk gyerekkorunkban, majd szolgálatába fogadott minket mint apródokat. Megmutatta nekünk, hogy mi a jó és a rossz közötti különbség. Megtanított minket a szeretet igazi mélységének a megtapasztalására. Ezen a szereteten keresztül mutatta meg számunkra országának színgazdagságát. A természet csodás értékeit és az emberek nagy tetteit a történelemben.

Szerető gondoskodásával megmutatta elődeink hibáit, hogy ne váljunk hozzájuk hasonlóvá. Olyan kiskirályokká, akik nem ismernek se istent, se embert magukon kívül. Míg elődeink uralkodását az önkény és az állandó háború, pusztítás jellemezte, addig Isten királyságát a szeretet és a béke tölti be. Olyan király ő, aki mindig mindent lát. Ismeri minden rezdülésünket, és tudja, hogy naponként mire van szükségünk. Az ember iránti féltő szeretete nem ismer határokat, hiszen Isten azt akarja, hogy a mennyei trónja előtt egykor mindenkinek az üdvösséget adományozhassa. Királyi hatalmát arra használja, hogy vele mások javát is szolgálja. Ezért Isten a mi királyunk, az egyetlen igazi király a földön.

- *Inkább Istennek akarok engedelmeskedni, mintsem egy világbirodalmon uralkodni. (C. H. Spurgeon)*
- Istenem, áldom a neved jószágodért, hogy az emberről gondot viselsz, és hatalmadat nem az elpusztítására használod fel. Ezt a nagy kegyelmet sohasem tudom meghálálni neked. Egyedül téged illet, Uram, az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.
- Ének: 352

- Ének: 293
- Uram, add, hogy legyen bennem olyan szeretet mindenki iránt, amilyen szeretettel te szeretsz engem!
- Igék: Jn 14,6; Jn 3,31–36; 1Kor 8,1–6
- *Jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre. (Zsolt 100,5)*

Olyan gyorsan változik minden körülöttünk, napjainkat jó előre pontosan be kell osztanunk, annyi minden ér minket váratlanul. Örökkévalóság? Örök szeretet? Törekszünk az állandóságra, de nehezen tudjuk elképzelni, hogy életünk az őseink és az utódaink közé illeszkedik. Futunk az elmúló idővel, és közben keressük az állandót.

A zoltáros arról tanúskodik, hogy felismerte az állandót, az Örökkévalót. Arról a szeretetről és hűségről beszél, amely kíserte elődeinket és utódaink mellett is ott lesz. Futunk, rohanunk kis földi életünkben, és közben felettünk, idő és tér felett, átível az isteni jóakarát. Ezt kell meglátnunk, és erről kell tanúskodnunk életünk minden napján.

- *Ő küld harmatot és esőt, napfényt és holdvilágot. Áldását gyengéden, művészien becsomagolva nyújtja felénk. (Claudius M.)*
- Kifogyhatatlan atyai szeretet és meghálálhatatlan atyai jóság ölel körül mindennap. Most is kezemet összekulcsolva áldom őt, kitől azt az örömet kaptam, mely szívemet eltölti és lelkemet vidámítja.
Milyen szép és milyen kedves, ha Istenem kegyelme: az öröm és boldogság illatos virágokat fakaszt életutam mellett. Milyen jó érezni hozzám való jóságát! Milyen jó látnom és tapasztalnom, hogy mennyei Atyám jósággal és bölcsességgel megáldja és boldoggá teszi életemet. Áldom őt ezért!
De kérlek téged, Atyám, hogy az öröm el ne felejtessen velem, hogy mindent csak neked köszönhetek. Ne engedd, Uram, hogy a boldogság pillanatát, amelyet te adsz nekem, én magam üzzem el. Engedd a boldog órákat hálaadással élveznem, hogyha már elmúltak is, boldogító érzésük megmaradjon lelkem örömére, szent nevednek pedig dicsőségére. Ámen.

- Ének: 63

- Ének: 433
- Légy velem, Uram, add, hogy szent igéd megérintse szívemet!
- Igék: Zak 14,7; 1Kor 8,7–13; Jel 1,(1.2)3–8
- *Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok. (Mt 25,13)*

Késői kéziratok hozzátesszük: amelyen eljön az Emberfia. Jézus az eszkatológiai beszédében felkészítette tanítványait és a mindenkori hívők közösségét az ő visszatérésére, illetve fogadására. Eljövetele a jelenkori világek végegét jelenti. Hirtelen és váratlanul fog bekövetkezni. Tulajdonképpen bármely pillanatban megtörténhet, ezért mindenkor készen kell állni az Úr fogadására. Vagy mégsem? Nyitott a kérdés: ki a hívő és ki nem az? A tanítványokhoz szóló üzenet nem a hívők és a világiak Krisztusvárásáról szól, hanem kizárólag a hívőkéről. Az Úr Jézus Krisztus azokhoz szól, akik igent mondtak neki hitre jutásuk pillanatában vagy életük különféle alkalmában. Akiket keresztyén templomokban megkereszteltek, megkonfirmáltak, akik oltár előtt mondták ki házastársuknak a boldogító igent, akik életükben valaha már imádkoztak, akik tőle vártak gyógyulást, akik belső kamráikban sírtak előtte, akik fogadkoztak – mennyire szeretik, és akik el is árulták őt.

Az váraozik tehát helyesen, aki állandó és élő kapcsolatban van az ő Urával, állandó megtérésben él és termi a hit gyümölcseit. Legyetek készen! Az Úr közel! Ő jön.

- *Uram! Engedd, hogy társaid legyünk az alkotásban, megértsük és megszépítsük a te kezéd munkáját, hogy ez a föld biztos otthona lehessen gazdagságnak, szépségnek, boldogságnak, békeességnek! (Szent-Györgyi Albert)*
- Mennyei Édesatyánk! Köszönjük, hogy szent Fiad, az Úr Jézus Krisztus által kinyilatkoztatod titkaidat a hívőknek. Hajlamosak vagyunk az ítékezésre, szerintünk ki a hívő és ki nem az. Bocsásd meg, amikor a keresztyén nevet viselve mégis gyakran vagyunk rá méltatlanok. Kezdj velünk újat. Ámen.
- Ének: 357

- Ének: 426
- Uram, szükségem van rád, nyisd meg szívem kapuját!
- Igék: Jn 8,12–20; 1Kor 9,1–12; Ezsd 3,11.
- *Minden háznak van építője, aki pedig mindent felépített, az Isten az. (Zsid 3,4)*

Ha egy falu utcáin sétálunk, és az egymás után sorakozó házakat figyelmesen megvizsgáljuk, akkor a ház legmagasabb pontja sokszor arról árulkodik, hogy ki és mikor építette. Igaz, leginkább átszalad ezeken az apró, de fontos tudósításokon a tekintetünk, mert inkább a ház stílusát, színét, elhelyezkedését figyeljük. A felirat azért kerül a ház legmagasabb pontjára, hogy ne a házat magát, hanem alkotóját dicsérjék és ünnepeljék csodálói. Mi is különböző formájú és különböző színű „építmények” vagyunk, akiket Isten alkotott a föld porából, saját hasonlatosságára. Felírta ránk nevét, és saját Lelkét költöztette belénk, hogy ne magunkkal kérkedjünk, hanem őt dicsérjük. A kisgyermek, amikor megszületik, tiszta és feddhetetlen, ugyanúgy, mint egy új ház, de az idők elteltével, ahogyan a ház megromlik és renoválásra kényszerül, nekünk is meg kell újulnunk. Ahogyan lakásunk minden zugát rábizzuk a felújítókra, ugyanúgy át kell engednünk teljes lényünket a renoválónak, aki Jézus Krisztus. Csak egyedül ő képes arra, hogy visszairja házainkra a viharok által lekoptatott vagy teljesen lemosott Alkotónk nevét. Bizzuk hát bátran és teljes odaadással magunkat Krisztus újjáteremtő erejére!

- *Ó drága Jézus, vésd be mélyen szívem mélyére szent neved,
Hogy benne hű szerelmed éljen, betöltve teljes életemet,
Hogy szóban, tettben, mint tükörkép, csak Jézus fénye tükröződjék.
Imádom azt a nagy szerelmet. (Erdélyi EÉ – részlet)*
- Teremtő mennyei Atyám! Köszönöm, hogy engem is saját hasonlatosságodra teremtettél. Bánom, hogy sokszor nem veled, építőmmel, hanem saját magammal kérkedtem, így megcsorbítva a te szent nevedet. Kérlek, tisztíts meg engem, és írd vissza rám Alkotóm nevét, hogy ne magammal, hanem veled dicsekedjek egyedül. Áldom szent neved, és dicsérlek téged szüntelen! Ámen.
- Ének: 268

- Ének: 57
- Magasztaljátok az Úr dicsőségét és hatalmát! Zsolt 96,7
- Igék: 1Móz 32,27, 4Móz 6,22–27, 1Kor 9,13–18
- *Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. (Ef 1,3)*

Pál apostol dicshimnuszában megláthatjuk a kereszténység szívét, lényegét. Minden lelki áldás a Krisztusban van. Ő volt az, aki megnyerte számunkra az örök kegyelmet kereszthalálával és feltámadásával. Istennek legyen hála, hogy a gonosz hatalma megtörtetett, a rossz lelkiismeret elhallgattatott, és a bűnből való megváltás Jézus Krisztus által elvégeztetett.

Ez az a kegyelem, amelyet sok próféta szeretett volna látni, de nem láthatták. A názareti Jézusban valami egyedülálló, páratlan dolog jött a világra, ami a korábbi emberi történelemből hiányzott. Amit az ósatyák és a próféták eddig jelképekben, ígéretekben kaptak, Jézusban teljesedett be. A vele való találkozás által érezhetővé, láthatóvá lett az Isten. Ő maga mondta: Aki engem lát, látja az Atyát (Jn 14,9). Nem kell csak önmagunknak küzdenünk és harcolnunk, mert mi saját magunk nem tudunk a bűn fölött győzelmet vívni, hanem a Krisztus által kivívott győzelmet kell elfogadnunk. Ha életed Jézus Krisztusban van, közvetlen közelébe jutottál annak a szeretetnek, mely öröktől fogva való és örökké tart.

- *Az az ember, akinek szívében Krisztus lakozik hit által, Istentől mindent ajándékképpen fogad el s mindent áldozatképpen ad vissza neki. (Ravasz László)*
- Drága mennyei Édesatyám! Évekig szomjúhoztam a szabadságot, és a bűn sötét ereje uralkodott rajtam. Éjjel és nappal vágyakoztam nyugalom és béke után, míg egyszülött Fiadban megmutattad számomra is a tökéletes szabadítást. Ezért áldlak és magasztallak téged életem minden napján. Ámen.
- Ének: 391

- Ének: 350
- Ó, Uram, figyelmezz könyörgő szavamra, mert csak te segíthetsz rajtam!
- Szeretlek Uram, én erősségem!
Az Úr az én kősziklám, váram és megmentőm.

Isten az én kősziklám, nála keresek oltalmat,
pajzsom, hatalmas szabadítóm, menedékem.

Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó,
és megszabadulok ellenségeimtől.

Körülvettek a halál kötelei,
pusztító áradat rettent engem.

A sír kötelei fonódtak rám,
a halál csapdái rettentettek engem.

Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam,
segítségért kiáltottam Istenemhez.

Meghallotta szavamat templomában,
kiáltásom a fülébe jutott.

Lenyúlt a magasból és felvett engem,
a nagy vizekből kivont engem.

Tágas térre vitt ki engem,
megmentett, mert gyönyörködik bennem.

Él az Úr, áldott az én kősziklám,
magasztaltassék szabadító Istenem!

Ezért magasztallak, Uram a népek között,
zsoltárt éneklek nevednek.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Szeretlek Uram, én erősségem!
Az Úr az én kősziklám, váram és megmentőm. (Zsolt 18)

- Igék: 4Móz 11,23; Mt 20,1–16a; 1Kor 9,24–27

- *Odament hozzá egy leprás. Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” (Mk 1,40–41)*

Egyedül vagyok. Nincs, aki segítene. Egyedül maradtam gondolataimmal, betegségeimmel, vétkeimmel, lelkiismeretemmel. Ki lenne az, aki megállna és meghallgatna? Ki lenne az, aki kiszabadítana vétkeim körforgásából? Csak jönnek-mennek az emberek, de a gyógyírt egyik sem hozta el beteg testemnek-lelkemnek. Míg egy napon megtalált egy szempár. A könyörület nézett velem farkasszemet. Láttam magam tisztán, egészen. Felragyogott előttem hön óhajtott egészséges képem. Testem, lelkem szomjúhozva kapkodott e Megmentő felé. Kitárt karokkal ragadtam meg ezt az utolsó lehetőséget. Minden reményemet belé vettem, hogy életem ismét értelmet nyerhessen. Utolsó mentsváramat láttam benne. Ő megszánt, kezét kinyújtva megérintette testemet-lelkemet, hogy ismét egészségessé válhassak.

Testvér, e gyógyító tekintet téged is megtalálhat. Ha találkozol vele, kezét soha el ne engedd. Ő az igazi Gyógyító, akire lelked oly régóta vágyott. Enyhíti fájdalmad, és segít, hogy megtaláld igazi valódat.

- *Aki a csillagok számát ismeri, és nevükön szólítja, ígérete szerint bekötözi a vérző sebet és meggyógyítja a megtört szívet. (C. H. Spurgeon)*

Megelégszem sorsommal, amit szerető Istenem juttat nekem. Nem kell a gazdagság bősége. Megköszönöm a kis adományokat is, hisz arra sem vagyok méltó. Bizony az Úristen semmivel sem tartozik nekem, és ha ad is valamit, azzal szeretetét mutatja meg irántam. Rászolgálni semmire sem tudok, hiszen amit teszek, az csupán kötelességem. Még ha oly jónak is látszik cselekedetem, semmi igazat nem művelek. Az ember olyan türelmetlen, olyan hamar elszomorodik, hogyha a szerető Isten nem ajándékozza meg túlradóan. Nem táplált és öltöztetett-e bennünket oly sokáig ingyen? És nem akar-e majdan dicsőségébe felemelni? Elég nekem, ha nem kell éhesen nyugovóra térnem. (Bach: 84. kantáta, 1–2. tétel)

- Uram, én is előtted térdelek. Nincs más lehetőségem, csak te segíthetsz nekem. Felém közeledvén megláttam benned a Gyógyítót, a Szabadítót. Csak ennyit mondta: „Akarom!”. E szó, mennyei ige, felszabadító erő. Drága Jézus, e felszabadított létet soha nem tudom eléggé megköszönni néked. Ámen.
- Ének: 87

- Ének: 62
- Szívünk teérted sóvárog! Túl sok a bánat, de ha rád tekinthetünk, már bátrabban örülünk veled együtt!
- Igék: Zsolt 81,2; Lk 19,1–10; 1Kor 9,19–23
- *Örüljetek és ujjongjatok, mert jutalmatok bőséges a mennyekben. (Mt 5,12)*

Minden ember boldog akar lenni. Az emberiség története a boldogság felé törekvő emberek hosszú és szenvedésekkel teli kalandja. A boldogság felé való törekvést Isten oltotta minden ember szívébe. Boldogságra vagy teremtvé, és a boldogságvágy benned Isten hívása, amely az örökkévalóságból érkezik hozzád! Nem könnyű a boldogságot elérni.

Szomorú vagy. Miért? Talán senki nem vette észre munkádat, sikereidet, erőfeszítéseidet. Mondanivalód van, de nem hallgat meg senki, talán nem is szeretnek. Lépj egyet! Kérdezz meg te másokat, hallgasd meg őket te, érdeklődj munkájuk iránt! Miért nem vagy ma vidám? Nem tudod az okát. A fáradtságodat, elcsüggedésedet ajánld fel az Úrnak! Problémáidat tedd le nála, és aztán mosolyogj rá másokra... Mosolyogj, és mosolyod visszacsalogatja majd az eltávolodott örömet! Az öröm akkor kezdődik, amikor abbahagyod saját boldogságod keresését, azért, hogy megkísérelj másokat boldoggá tenni.

- *Holnaptól leszek szomorú, holnaptól. De ma örülni fogok: mire jó szomorúnak lenni, mire jó? Miért fúj a gonosz szél? Miért kell ma keseregnem a holnap miatt? Talán a holnap jó, talán a holnap világos. Talán holnap még sütni fog a nap. És nem lesz okom a szomorúságra. Holnaptól leszek szomorú, holnaptól. De ma, ma örülni fogok; és minden keserű napnak azt fogom mondani: Holnaptól leszek szomorú. Ma nem. (Egy gettóban talált gyermekvers, 1941)*
- Uram, te vagy az öröm számunkra! Kérlek, töltsd be szívünket a te fényeddel, és segís nekünk, hogy befogadhassunk téged, mint a legnagyobb boldogságot az életünkben, hogy másokat rajtad keresztül mi is boldoggá tudjunk tenni! Ámen.
- Ének: 364

- Ének: 329
- Ó, Uram! Add, hogy kételkedésünk megszűnjön!
- Igék: Ézs 8,17; Zsid 12,12–17; 1Kor 9,24–29
- *Hitben járunk, nem látásban. (2Kor 5,7)*

Elgondolkodtató ez az igeszakasz, mert önvizsgálatra indíthat minket, ha fel merjük vállalni ezt a nehéz feladatot. Mindig merünk Istenre hagyatkozni? Valóban bízunk az ő megtartó szeretetében? Valóban hisszük, hogy ő jelen van az életünkben? Esetleg csak akkor hagyatkozunk rá, figyelünk rá, ha valamilyen nehéz feladat előtt állunk? Csak akkor dicsőítjük őt, ha a munkánk gyümölcset rögtön megláthatjuk? Ha ez így van, akkor a mi készülékünkben van a hiba. Nem vagyunk egy hullámhosszon Istennel. Mert az Úr szeretetének megtapasztalása valami igen finom műszerhez hasonló. Sokkal érzékenyebb a bűnre és a kegyelemre, mint a hőmérő higanyszála a melege és a hidegre. Ha szelídek vagyunk és ügyelünk arra, hogy gondolatainkkal, szavainkkal és életünkkel az Urat dicsőítsük, akkor ő szeretetének számtalan jelével áraszt el minket.

Az igaz hitnek nincs szüksége a közvetlen, azonnali látásra. Az igaz hit feltétlen bizalom Istenben. Tökéletes ráhagyatkozás, amiben nincsen egy szemnyi kételkedés sem. Ha ezt fel merjük vállalni, akkor meg fogjuk látni Isten gondviselésének jeleit is. Ezek a jelek eddig is körülvettek minket, csak kételkedésünk, hitetlenségünk miatt nem láttuk azokat.

Isten valóban munkálkodik az életünkben, csak rá kell hangolódunk az ő hullámhosszára. Engedjük, hogy Isten „bemérjen” minket.

- *Isten művében több helye van a hitnek, mint a látásnak. (C. H. Spurgeon)*
- Mindenható mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy igéddel felhívod a figyelmünket hiányosságainkra. A hitetlenség és az állandó kételkedés jellemzi életünket, de te ennek ellenére mégis megszólítasz bennünket. Belenyűlsz az életünkbe, hogy a benned való hit uralja az életünket a hitetlenség helyett. Kérlek, erősítsd meg a szívünket, a lelkünket, hogy egész életünket a benned való hit jellemezze. Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 521
- „Legyen meg a te akaratod!”
- Igék: Mt 10,40–42; 1Kor 10,1–13; Dán 12,2
- *Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké. (Mk 12,27)*

Sokszor döbbenek meg, mikor a templomból kijövöket nézem, mintha búslakodnának, mintha Isten ígéje összenomná őket. Mintha olyan szolgálkává válnánk, akiknek nincs reménysége. Küldetésünk azonban arról szól, hogy az élő Úrról tanúskodjunk. Arról a dinamikus életről, mely a Krisztus-követőket kíséri. Krisztus szabadságra szabadított meg minket. Ez azt jelenti, hogy mint szolgálkák, számolunk jelenvalóságával és mint szabadok, Atyánk gyermekeként, az Úr testvéreiként, tanúskodunk szeretetéről.

- *Aki a tiéd, az mindig nálad lesz... Te szavadat adtad... Te beváltottad ígéretedet... Elcsendesítesz engem... Biztos menedékem van nálad! (P. Toaspern)*
- Olyan most a lelkem, mint a lombja vesztett fa, olyan az életem, mint a letarolt mező... nélküle. Mindig felzokog a szívem fájdalmában, mert nem tudok egészen megnyugodni. Nincs örömöm, nincs békességem, nincs reménységem.

Te vagy a reménység Istene, Uram! Kérlek, állj mellém magányos óráimban vigasztaló és segítő atyai kegyelmeddel! Öntsön megnyugvást bánatos lelkembe Atyai jóságod! Ne távozzék el az én megárvult házamból a szeretet, hanem legyen vigasztalása és boldogítója lelkemnek... Uram, te az egyedül maradottaknak és árváknak őrzője vagy, kérlek, légy velem, és állj mellém atyai gondviseléssel. Te könnyited meg életem terheit, te oszlatod el gondjait, te nem engeded rám nehezülni fájdalmaid. Szomorúságomban, kérlek, adj mellém jóakaró, megértő barátokat, hogy ne érezzem az egyedüllét terhét és szomorúságát! Kegyelmes Istenem, őrizz meg engem mindenkor, hogy kegyelmed érezzem mindörökké! Ámen.

- Ének: 66

- Ének: 360
- Élő Isten! Jöjj, tedd lelkünket Lelked templomává!
- Igék: Róm 3,24; 1Kor 3(1–3)4–8; 1Kor 10,14–22
- *Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot! (Ézs 48,20)*

Hazamenni! – öröme, ujjongásra okot adó üzenet. Először a Babilóniába hurcolt zsidó foglyoknak szól. Véget ért a hosszú évtizedekig tartó fogság, eljött a szabadulás ideje. Megyünk haza! – ott a szülőföldünk, lakóhelyünk, az otthon melege. Ismerős arcok, régi emlékek kelnek életre és a jövő reménye.

Ott, otthon vár ránk Jeruzsálem, Isten városa. Benne ő maga, akinek Seregek Ura a neve. Egyedül ő teszi lehetővé a hazatérést, aki vezetni fogja övéit a pusztában, és vizet fakaszt a sziklából. Ő tett ígéretet arra, hogy mindörökké szent városában marad, mely földi királyságának a központja lesz. Onnan fog uralkodni.

Van azonban egy probléma! Az új kezdetekhez, a fényes jövő megépítéséhez új emberekre van szükség. Isten azt kéri, hogy a hazatérők újuljanak meg hitükben, feltétlenül bízzanak Istenükben. Hagyják el a régi bűnöket, melyek miatt a nyomorúság kohójába kerültek. Isten önmagáért, az ő nevéért – más szóval – ingyen kegyelemből, újat kezd velük.

A mai ember gyakran érzi úgy, hogy élete romokban hever, körülményeinek rabja; panaszkodik is, hogy semmi sem sikerül. Igénk neki szól: menj haza! Örülj és ujjongj, mert megváltott téged a te Istened!

Nehéz ezt hinni, ahogyan nehéz volt a fogolynak is Babilóniában. A haza – a Megváltó közelsége. Ő bocsátja meg bűneidet, nyitja meg az új kezdetet ingyen kegyelemből – kereszthalálával.

- *Az egyetlen, amit Istennek adhatunk, az a hálaadó dicséret! (Luther)*
- Mennyei Édesatyánk! Az Úr Jézus Krisztus nevében mondunk köszönetet megváltásunkért. Ámen.
- Ének: 459

- Ének: 187
- Uram, engedd, hogy csak rád figyeljek!
- Igék: Jn 2,13–22; 1Kor 10,23–11,1; 2Tim 2,15
- *Nem olyan-e az én igém, mint a tűz – így szól az Úr –, vagy mint a sziklazúzó pöröly? (Jer 23,29)*

A tűz világosságot, meleget nyújt annak az embernek, aki közelében van, de ugyanakkor éget is. A tűzről azt is tudjuk, hogy csak úgy tud égni, ha van mit felemészsen. Itt Isten igéje, mint tűz jelenik meg, ami arra akar utalni, hogy Isten igéjét naponként olvasva, a Szentlélek rávilágít mindazokra a bűnökre, amelyet naponként elkövetünk. Azáltal, hogy felismerjük bűneinket, az ige bűnbánatra ösztönöz. Isten tűz- és füstoszlopban vezette választott népét a pusztában. Az Isten igéjének tehát nemcsak megtisztító ereje van, hanem képes arra is, hogy vezesse azt az embert. Isten az égő csipkebokorból beszél Mózesrel, így küldve el őt a szabadulásra vágyó néphez, amely arra utal, hogy Isten az ige által beszél velünk is, és az igéje által nyilvánítja ki szent akaratát. Sokak bevallása szerint azért nem olvasnak Bibliát, mert nem értik azt. Nem csoda, ugyanis az ige megértéséhez a testté lett Igét, Jézus Krisztust kell a szívünkbe fogadnunk. Engednünk kell azt is Krisztusnak, hogy mint sziklazúzó pöröly lerombolja bennünk a gonosz által felépített választófalat. E fal az irigység, az utálat, a részegség, a paráználkodás, a hazugság és más bűnök tégláiból épült. Így a régi énünket legyőzve, a Szentlélek újonnan szül bennünket Istennek a Krisztusban adott kegyelme által.

- *Nem vagyok más, csak üres edény. Tölts meg hát Lelkeddel engem! Igédnek áldott szent ereje hadd munkálkodjék már bennem. Rajtam keresztül áradj, Uram; ragyogjon fényed szerte, hogy általam sok-sok árva szív békéjét benned megjelje. (Sűrű sötét van mindenfelé... – Ismeretlen szerző)*
- Szerető Istenem! Köszönöm, hogy elküldted a megtestesült Igét, hogy leöntse a bennünk tornyosuló falakat, és köszönöm, hogy Krisztust elfogadva megérthetem a te drága igédet. Ámen.

- Ének: 430

- Ének: 383
- Uram, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen. (Zsolt 27,11)
- Igék: 2Krón 5,13–14, 1Kor 1,26–31, 1Kor 11,2–16
- *Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. (2Pt 1,3)*

Mindaz, amiről a világ azt hiszi, hogy megvan neki, nekünk igazán megvan Krisztusban. Az Istentől született ember Istenben él. Mint ahogy a külső ember, amely a földből vétetett, csak a földből élhet, úgy a belső ember, amely Istentől született, csak Istenből élhet. Van egy olyan világ, amellyel semmiféle egyezményekben bocsátkoznunk nem szabad, de van egy elveszett világ, amelyet szeretnünk kell. Ezt a világot Isten úgy szerette, hogy egyszülött Fiát adta oda érte. Így ismertük meg Urunkat, és ebbe a világba hívott el minket, hogy legyünk a világ világossága. Vajon imádkozunk elég kitartóan elveszett emberekért, vagy csak mindig magunkért imádkozunk? Emlékezzünk Ábrahámra, hogyan hajolt meg, és könyörgött Isten előtt Sodomáért. A Krisztus dicsőségével és erejével elhívott ember nem lehet közönyös az emberek sorsa, állapota iránt. Ahogyan Jézus sem szólhatott és cselekedhetett másképpen, mint ahogy az Atya mondta neki, úgy ha Krisztusban vagyunk, mi sem tehetünk másképpen. Aki Jézusban hisz, cselekszi azt, amit ő mond, megtartja beszédét és szereti őt.

- *Aki Istenben van, elég dicsősége van annak, mert Isten maga annak dicsősége. Nem lehet több dicsőségünk, mintha mindenkor Istennek adjuk a dicsőséget. (Guyon asszony)*
- Dicsérlek téged, nagy Isten, mindörökkön-örökké hirdetem a te neved dicsőségét. Adj szívembe téged imádó szent érzületet, tégy engem, szegény, bűnös gyermekedet neved magasztalásának hírnökévé. Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 42
- Uram, halld meg hangomat!
- Serkenj fel, Uram! Ébredj álmodból,
és siess segítségünkre!

Miért rejtet el orcádat, miért feledkeztél meg
nyomorúságunkról és inségünkről?
Szóbeszéd tárgyává lettünk a népek között,
fejüket csóválják miattunk a nemzetek.
Lelkünk a porba hanyatlott,
testünk a földhöz tapadt.
Urunk, siess segítségünkre,
válts meg minket irgalmadból!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Serkenj fel, Uram! Ébredj álmodból,
és siess segítségünkre! (Zsolt 44)

- Igék: Lk 8,4–8(9–15); Zsid 4,12–13; 1Tim 3,13
- *De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirde-
tem minden tettetted. (Zsolt 73,28)*

A mi mennyei Atyánk csak egy imádságnyi távolságra van tőlünk! Jó ebben a távoli közelségben érezni, hogy imádságaink meghallgatásra találnak. Ezért imádkozzunk hozzá szüntelenül...

Imádkozzunk, ha Istenünk megáldott minket, és vidáman folynak életünk napjai. Ha szépnek tartjuk ezt a szép világot, legyünk készen érte Atyánkat áldani. Mert szép az élet, és békesség van szívünkben. És ha utunkon szedhetünk örömvirágot, imádkozzunk, hogy Istenünk áldását adta ránk.

Imádkozzunk, ha szívünket szomorúság szorítja, és ha könnyhullatással

sózzuk kenyerünket, ha napunkat sötét felhő borítja, és akiket szerettünk, mind eltemettük.

Imádkozzunk, és mindenkor gondoljunk Istenünkre, mert megáld ő minket örömben és szenvedéseinkben. És az öröm ne szédítsen el minket, és ne sértsen tövis. Higgyük el, az a boldogság titka itt ezen a földön, ha a mindenünk, ha a legdrágább kincsünk sírunkig a mi mennyei Atyánk. Ha őhozzá köt a hit mindörökre...

Imádkozzunk, és áldás száll a fejünkre...

- *Tudom, hogy minden felvirradó nap közellétedet hirdeti, és minden rám vonatkozó terved javamat szolgálja. Ha jönnek a sötét órák, kérlek, mutasd meg az utat, melyen járva, üdvösségre juthatok! (J. Klepper)*
- Uram, add, hogy örömben és bánatomban egyaránt össze tudjam tenni kezeimet. Ámen.
- Ének: 344

- Ének: 89
- Segíts nekünk, hogy az igazi értékeket lássuk meg!
- Igék: Péld 19,17; 5Móz 32,44–47; 1Kor 11,17–22
- *Jézus ezt mondta a gazdag ifjúnak: Egyvalami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem. (Mk 10,21)*

Mennyi minden hiányzik a mi életünkől? Sokszor panaszkodunk a pénz szűke miatt, vagy elégedetlenek vagyunk munkánk miatt. A mai világban a pénz dominál, és mindent ez határoz meg. Mindent meg lehet pénzért vásárolni. Házra van szükséged, nézz körül a terjeszkedő, modern lakótelepeken! Új autót akarsz venni, akkor úton-útfélen autókereskedők mutogatják a legújabb típusú autóikat. Szeretetre van szükséged, akkor azt is megveheted, mert a pénzed által mindenkit könnyen megnyerhetsz magadnak! Hiába gondoljuk azt, hogy a pénz minden problémánkra megoldást jelent, ha szívünk valójában boldogtalan és üres!

A pénz nem minden! – mondja nem véletlenül a mondás. Jézus is erre hívja fel a figyelmünket a gazdag ifjú történetében. Szép dolog a gazdag ifjútól, hogy betartja a törvényeket és azok szerint él, csak a szíve üres. Krisztus követéséhez ki kell üresíteni a szívünket, hogy teljesen Jézus tölthesse be azt. A gazdag ifjúból csak egy dolog hiányzott, hogy pénzét és gazdagságát nem adta fel. Mi is sokszor esünk ebbe a csapdába, hogy készek érezzük magunkat Krisztus befogadására, de mellette még nem mondtunk le a gazdagságról! Ne keseregjünk amiatt, ha kevés, amink van, hanem figyeljünk Krisztusra, és nem fog semmi sem hiányozni a mi életünkől.

- *Én Istenem! Pótold erőben, ami hiányzik még belőlem. Taníts igédhez igazodni, bölcsességemben bizakodni. (Szemplér Ferenc)*
- Urunk! Segíts nekünk, hogy le tudjunk mondani olyan dolgokról, amelyek nem feltétlenül szükségesek a boldogságunkhoz! Légy velünk, hogy teljesen neked tudjunk élni, hogy szívünkben Krisztus legyen! Ámen.
- Ének: 415

- Ének: 447
- Uram, kérlek, segíts, hogy a gyülekezetem mindig téged dicsőíthessen!
- Igék: JerSir 3,41; 2Móz 7,1–13; 1Kor 11,23–27
- *A tanítványok egy szívvel, és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt. (ApCsel 1,14)*

Egy szívvel egy lélekkel. Milyen csodálatos kifejezés ez a tökéletes gyülekezeti egységre. Talán mondhatnánk, hogy ez csak egy ideál, amit soha nem lehet elérni. De valóban elérhetetlen ez a cél? Valóban megvalósíthatatlan?

Talán mégsem, hiszen a világban is vannak tökéletes egységben működő közösségek. Ilyen közösséget alkotnak a csoportsportágakban szereplő sportolók is. Mindent félretéve együtt készülnek, edzenek, hogy a versenyen győzelmet arathassanak, és dicsőséget szerezhessenek az országuknak. Egy szívvel, egy lélekkel küzdenek a közös cél eléréseért. Nekünk is küzdenünk kell, de egy sokkal magasabb ügyért, Krisztus ügyéért. Ahhoz, hogy egy gyülekezet igazi közösséggé váljon, elengedhetetlen a Jézusra való közös figyelés. Az imádság ajándéka az, ami elősegíti ezt. A jeruzsálemi gyülekezetben felismerték, hogy a Jézushoz intézett közös imádság teszi őket egységessé a különböző emberi tulajdonságok ellenére is. Egyedül így tudunk egységes, egészséges gyülekezetben élni, ha az imádság erejét felhasználva közösen dicsérjük az Urat. A közös imádság révén megismerhetem embertársam Jézushoz való viszonyát, ami erősíthet engem is. Áldjuk az Urat kitartóan egy szívvel és egy lélekkel!

- *A közös imádat az új élet egyik hajtásának a sarja. A mennyben élvezik ennek gyönyörét, és ahol az imádat a legbensőbb, ott van a legközelebb a menny a földhöz. (C. H. Spurgeon)*
- Drága Jézusom! Kérlek, segíts nekem, hogy el tudjam fogadni felebarátomat. Tudom, ha ez nem valósul meg, akkor nem válhatok a gyülekezet építőjévé. Kérlek, add, hogy legyőzhessem félelmeimet, és a közös imádsággal téged imádhassalak! Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 266,1–2
- Adj nyugalmat, Uram, hogy szerethessek!
- Igék: Mk 6,1–6; 1Kor 11,28–34; Zsolt 89,16
- *Örüljetek, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljetek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz. (2Kor 13,11)*

Az érző szíveket valaki összefűzte a boldogító szeretet szent szálaival... Valaki együttérzést teremtett a szívek között... Ennek köszönhetem boldogságot... Valaki megértő lelkeket adott mellém, jóságos és szerető szíveket, hogy ebből a szeretetből öröm és boldogság sugározzon felém... Valaki örömet adott, hogy megédesítse életemet, és ez megkönnyítette rajtam a keresztet. Neki köszönhetem a körülöttem lévőket, szeretteimet, barátaimat, jóakaróimat, akiktől segítséget és támogatást kaphatok.

És ez a valaki te vagy, mindenható Istenem! Kérlek téged, mennyei jó Atyám, áldd meg, akik jót cselekszenek a szűkölködőkkel, akik szeretettel felkarolják a gyámoltalanokat, akik szívesen követik az apostol szavait: *Egymás terhére hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét.* Az én szívemet pedig szenteld meg a hála szavaival. Adj lelkembe hajlandóságot a köszönetre, eltökéltséget a meghálálásra és akaratot a viszonzásra. Minden áldás örök szent Istene, legyen velünk a te boldogító jóságod és kegyelmed most és mindörökké. Ámen.

- *A legjobb és legszebb dolgok a világon nem láthatóak, és nem érinthetőek meg, a szív azonban megérzi jelenlétüket. (H. Keller)*
- Adj békét a mi időnkben, Úristen, téged kérünk. Hisz rajtad kívül más nincs, Ki síkra szállna értünk, Egyedül te, örök Isten. (EÉ 291,1)
- Ének: 266,3–4

- Ének: 486
- Istenem, hajolj le hozzám, hogy Istenem légy!
- Igék: Lk 6,43–49; 1Kir 1,1–27; Mk 15,39
- *Tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek. (Józs 3,10)*

Isten útjai, amelyeken vezetni akar, már előre készen vannak. Tökéletes bölcsességéből azonban csak lépésről lépésre fedí fel előttünk, iránta való bizalmunk mértéke szerint.

Most Isten népe áll a Jordán előtt. Át kell kelni a folyón. Hogyan? El kell foglalni az ígéret földjét. Meg tudjuk csinálni? Nem erőnk felett való feladat ez? Pogány vidék ez. Mégis a hit vallja: *Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet.* (Józs 2,24) Istenre tekintve elindultak. A Jordán kettévált, az egész nép száraz mederben kelt át mindenestül a Jordánon.

Életünk képei ezek. Menni kell. Előre. Melyik úton? Mit válasszak? Sokszor megtervezem, szépnek, jónak, magasztosnak látom. Aztán elbukom. Akadályokat látok, korlátokat, és hogy kevés az erőm. Embertársaim az ellenségeim. Családomra, munkahelyemre, pénzemre pályáznak. Úgy érzem, nincs kiút.

A megfáradt, meggyötört vándornak szól a mai világban is Jézus Krisztus ígérete: *Én veletek vagyok mindennap.* Vajon szükségünk van-e még valami másra is? Nem, csak az ő jelenlétére. Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek.

Jézus Krisztusban új, világos és egyenes út nyílik meg.

Jézus Krisztusban győzni lehet az elválasztó falakon, torlaszokon, de az emberi szíven is. Amikor hitre jut egy családtagunk, imádkozni kezd a haragosunk, ott győz az evangélium.

Te milyen úton jársz?

- *Isten úgy növeli meg hitünket, hogy megfogyatkoztatja! (Luther)*
- *Úr Jézus Krisztus, hálát adok neked, hogy új utat nyitottál előttem. Kérlek, növeld hitemet, hogy nap mint nap bizonyosságot tegyék rólad, és valljam: itt az Isten köztünk. Ámen.*

- Ének: 568
- Ének: 319
- Uram, adj figyelmet, hogy jó tanítványod legyek!
- Igék: Jn 12,34–36 (37–42); 1Kir 1,28–53; Ef 4,29
- *Az én Uram, az Úr, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólani igéjét az elfáradtaknak. (Ézs 50,4)*

A tanítvány az a személy, aki tanulni megy egy bizonyos tanítóhoz, és szívesen fogadja magában a tudományt, de ugyanakkor kész átadni mindazt, amit megtanult. Sokszor hallottam ezt a kifejezést: mi mindannyian az élet tanítványai vagyunk. Jézus mondja: *én vagyok az út, az igazság és az élet...* A tanítványra nemcsak a mesterétől tanult tudomány ragad, hanem sok esetben a mester a tanítványát lassan, saját hasonlatosságára formálja, és így szinte azonosulnak egymással. Ezsaiás arról tesz bizonyosságot, hogy ő az Isten tanítványa, akit Ura minden reggel fölébreszt, és megtanítja arra az igére, amelyet meg kell osztania másokkal, és amely felüdülést nyújt az elfáradtaknak. Jézusnak is voltak tanítványai, olyanok, akik mindig mesterük mellett tartózkodtak, elfogadva és mindig szívesen hallgatva a beszédét, tanítását. Jézus téged is elhívott tanítványának, mert téged is meg akar tanítani arra az igére, amellyel építhetsz, és enyhülést nyújthatsz a megfáradt embereknek. De ugyanúgy, ahogyan a 12 tanítvány, mindent feladva Jézusra bízta magát, nekünk is teljesen Jézusra kell hagyatkoznunk. Így, átadva magunkat neki, ő lesz úrrá életünkön, és megmutatja azt az utat, amelyen látni szeretne, sőt megtanít minket beszélni, hogy *semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szánkon, hanem csak akkor szöljünk, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. (Ef 4,29)*

- *Amerre járok, merre kelek, te légy Uram a vezérem, hogy saját tervem, akaratom ne legyen többé énnekem. Ne éljek többé már soha én, Lelkeddel élj te bennem. Majd általlépve a gyöngykapun, Uram engedj hozzád mennem. (Súrú sötét van mindenfelé.... – Ismeretlen szerző)*
- Uram! Köszönöm, hogy én is a te tanítványod lehetek. Segíts, hogy hűséges és jó tanítványod legyek. Téged akarlak szolgálni egész életemben. Ámen.

- Ének: 266
- Ének: 266
- Az Úr erőt ad népének, az Úr megáldja népét békességgel. Zsolt 29,11
- Igék: Mt 13,31–35; 1Kir 2,1–12; Ez 39,7
- *Jézus így imádkozott: megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismer-
tettem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őben-
nük. (Jn 17,26)*

Jézus Krisztus mindenben Isten akaratát cselekedte. Az Atya szerette a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. (Jn 3,35) Annak az embernek, aki el akar veszni, egész életében meg kell vetnie Isten szeretetét! Könnyű ez? Azt mondják, hogy a szeretet nagy hatalom a világban. A Biblia pedig ezt mondja: *A szeretet erős, mint a halál, szilárd, mint a sír, legyőzhetetlen, akár a szenvedély... sok víz sem moshatja el. (Énekek 8,6)*

Tehát a szeretetnek ellenállni annyi, mint egy nagy hatalommal harcban lenni. Isten szeretetét, körülölel bennünket születésünk percétől halálunk órájáig. Ha nehéz az emberektől jövő szeretetnek folyton ellenállni, mennyivel inkább nehezebb Istennek túlaradó szeretetét egész életünkben megvetni. Isten szeretete az ő egyszülött Fiát áldozta az elveszett, vele ellenséges világért.

Ó, én nyomorult ember! Hátam mögött a legszomorúbb élet, mert elutasítottam magamtól egy ilyen Atyának a szeretetét! Ha lehetséges elutasítani a szeretet, lehetetlen elutasítani a kegyelmet.

A kegyelem így szól: Megnyitottam előtted a menny kapuját, fehér ruhát készítettem számodra, pálmát adok a kezedbe, fejedre koronát, csak jöjj és nyújtsd ki kezed!

- *Ha elfogadod mindezeket a jótéteményeket (azaz hiszel az ő jóságában és segít-
ségében), akkor bizonytalán tiéd is lesz, akkor ajándékba kaptad Krisztust. (Luther)*
- Örvendezik az én lelkem, gyönyörködöm a Bárány Jézus dicsőségében!
Ámen.
- Ének: 464

- Ének: 435
- Jöjj, Urunk, add békességedet a mennyből!
- Tebenned bízom, Uram, ne szégyenüljek meg soha!
Ments meg engem irgalmasan!

Fordítsd felém füleidet, siess, ments meg engem!

Légy erős kősziklám, erős váram, segíts rajtam!

Mert te vagy az én sziklaváram;

vezess és tereless engem a te nevedért!

Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem,

mert te vagy az erősségem.

Kezedre bízom lelkemet,

te váltasz meg engem, Uram, hűséges Isten.

Ujjongva örülök hűségednek,

mert látod nyomorúságomat, ismered lelkem szorongásait.

Nem adtál ellenség kezébe,

tágas térre állítottad lábamat.

Én benned bízom, Uram, és vallom:

Te vagy Istenem, kezedben van sorsom.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak

és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,

és mindörökkön-örökké. Ámen.

Tebenned bízom, Uram, ne szégyenüljek meg soha!

Ments meg engem irgalmasan! (Zsolt 31)

- Igék: Mk 8,31–38; 1Kor 13,1–13; 1Krón 28,9
- *Ha pedig mint Atyákat hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövővénységetek idejét. (1Pt 1,17)*

Mi az élet célja? – Mindig aktuális, örök emberi kérdés. Kortársaink, barátaink, különböző értelmi szinthez tartozó emberek különféleképpen válaszolják meg, vagy keresik a választ a feltett kérdésre. Néhányan talán sohasem találják meg a választ. Mindenesetre az élet célját és értelmét keresve, hozzáállásunkat döntően befolyásolja a vallás. Péter apostol rámutat arra, hogy keresztyén azért lehet valaki, mert Isten belenyúlt az életébe, mégpedig oly módon, hogy elvette bűneit. *Ha tehát, mint Atyákatok hívjátok őt segítségül*, akkor hívő keresztyének vagytok. Ti tehát elfogadtátok Istent Atyátoknak. Ő Jézus Krisztus atyja, de a hívő keresztyéneké is. Tudnunk kell, hogy önmagában a keresztelezés vagy az egyházhoz tartozás még nem üdvözít. Az embernek, mivel tudja, hogy Isten mindent megtett az ő üdvösségéért, hogy kegyelmes, hogy magasztos erkölcsi hivatást bízott rá, válaszolnia kell neki, az Atyának. A helyes válasz tevékeny hitben nyilvánul meg, mely helyesen értelmezi Isten üdvözítő művét. Az Istenhez való helyes viszony lesz életének célja és értelme, mely teljesen boldoggá teszi őt. Ámen.

- *Uram, Te rendelkezz egészségem és halálom felől, neved dicsőségére és üdvösségemre! (Blaise Pascal)*

Ó, Jézus, Isten s ember is, te megszenvedtél értem is: Keresztedre is feszítettél, Atyáddal is kibékítettél. Esengve kérlek téged, ne vond meg kegyelmedet.

Amikor felharsan a trombita, és a világ alapjai megrendülnek, az ég erősségei megsemmisülnek. Akkor majd emlékezzél meg rólam Istenem, mikor szolgád ítélőszéked elé áll. És hallgatja a vádló gondolatokat, akkor Jézusom, te légy egyedül közbenjáróm, és vigasztald meg lelkeket szavaiddal: Bizony, bizony mondom néktek: Az ég és föld tűzben pusztul el, de aki hisz, az örökre megmarad. Nem megy ítéletre, és nem ízleli meg a halált soha. Gyermekelem, ragaszkodj hozzám! Segíték, és erős kézzel töröm szét a halál erőszakos bilincseit.

Urunk, adj addig is bűnbánatot, türelmet és bocsánatot! Hitünkben adj erősödést, oszlasd el mind a csüggedést: Magad segíts kitanununk, s te üdvözíts, ha meghalunk! (Bach: 127. kantáta, 1., 4–5. tétel)

- Hálát adok mennyei Atyám, hogy tanúdnak hívtál, és én tanúskodni kívánok rólad. Add, hogy akaratod szerint éljek! Ámen.

- Ének: 387

- Ének: 417
- Légy segítségemre, hogy másokkal jót tudjak cselekedni!
- Igék: 5Móz 16,20; Lk 13,31–35; 1Kir 3,1–15
- *Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjetez mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt. (1Thessz 5,15)*

A mai világban a jó cselekedetek ellen nagyon kapálódzik a mi természetünk. Minek is tegyek bármi jót a másikkal, ha engem észre sem vesz? Állandóan azt kell tapasztalunk, hogy munkánkat nem becsülik meg, talán még úton-útfélen belénk is rúgnak, de nekünk persze túrnunk kell, mert ez az egyetlen kenyérkereseti lehetőségünk. Már régóta él a szívünkben az „édes bosszú” gondolata, de talán még van bennünk annyi, hogy bizzunk a holnapban, és elfelejtjük a bosszút. Mi, keresztyének nagyon jól tudjuk, hogy a jótékonyág nemcsak a barátra korlátozódik, hanem a rosszakaróinknak, ellenségeinknek is szüksége van rá. Előttünk a mennyei Atyánk példaképként áll, amit mások számára is láthatóvá kell tennünk. Hiszen ő az, aki mindenkinek ad válogatás nélkül, jónak és rossznak egyaránt. Sokszor vétünk ellene, de ő újra és újra megbocsát. Mindennap ad nekünk új lehetőséget arra, hogy megtapasztal-hassuk mérhetetlen szeretetét. Tégy ellenségeiddel te is jót! Nem lesz könnyű feladat, és egy életre szól, de szereteted és kitartó munkád jó gyümölcsöt fog teremni!

- *Istenem, add, hogy ne ítéljek, Mit tudom én, honnan ered, Micsoda mélységből a vétek, Az enyém és a másoké, Az egyesé, a népeké. Istenem, add, hogy ne ítéljek. (Reményik Sándor)*
- Urunk, kérünk téged, segíts, hogy haragunkat, felháborodásunkat félre tudjuk tenni, és ne akarjunk rosszat ellenségeinknek! Nehéz a jót cselekedni, de benned bízva reménykedünk, hogy a te segítséged által képesek leszünk a jó cselekvésre! Adj erőt és kitartást, hogy rád figyelve másokkal is figyel-mesek tudjunk lenni! Ámen.

- Ének: 419

- Ének: 187
- Uram, mindig emlékezni akarok áldásaidra, hogy téged dicsőíthessen életem!
- Igék: Mk 5,19; Lk 5,33–39; 1Kir 3,16–28
- *Féltétek az Urat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívből, mert lássátok meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok. (1Sám 12,24)*

Az Úr félelme minden igaz hit kezdete és alapja. Isten komoly félelme és tisztelete nélkül sohasem gyökerezhet meg bennünk a tiszta élet. Aki lelkében nem imádja az Istent, az képtelen szentül élni.

Az boldog, aki szent istenfélelemmel mindig ügyel arra, hogy ne cselekedjék rosszat. A szent félelem meggondolja nemcsak a komolyabb döntéseket, hanem szinte minden mozdulatát. Aki így féli Istent, ügyel arra, nehogy elhanyagolja kötelességét vagy bűnt kövessen el.

Az istenfélelem kegyelmi ajándék, amely olyan úton vezet az embert, amelyen semmiféle ellenség nem árthat neki. Aki mégis fél, az tekintsen vissza eddigi életére. Gondolja át, hogy Isten milyen sok, szorult helyzetben meghallgatta az utolsó erejével mondott imádságait is. Emlékezzünk Urunk nagy tetteire, és adjunk hálát mentő szeretetéért! Szolgáljuk őt továbbra is teljes szívből, teljes elménkből és teljes lelkünkben! Isten csupán ennyit kér tőlünk, hogy vegyük föl a kereszttünket és szolgáljuk őt kitartóan.

- *A múltban kapott minden áldás az eljövendő áldások záloga. Ha Krisztust már megtapasztaltuk, akkor újra meg fogjuk tapasztalni. (C. H. Spurgeon)*
- Istenem, kérlek, segíts nekünk, hogy az érted való szolgálatban ne fáradjunk meg! Tekintetünkkel rád figyelünk, de ha ez az éberség lankadna, akkor figyelmeztess minket, hogy milyen nagy tetteket vittél véghez az életünkben. Ámen.
- Ének: 161

- Ének: 355
- Mennyei Atyám! Köszönöm, hogy meghallgatsz!
- Igék: 2Pt 1,2–11; 1Kir 5,1–14; Jn 15,7
- *Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitérom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni. (Zsolt 77,3)*

Eljutni a lelki békességre, azt hiszem ez minden ember vágya. Megbékélni életünkkel, helyzetünkkel, életünk történéseivel. Problémáink feldolgozása nem egyszerű, hiszen annyiszor keressük az indokot, miért pont velünk történik a rossz, mivel *érdemeltük ki*, és minden sérülés, minden lelki nyomor mélyen belevésődik tudatunkba, elfelejteni nem tudjuk őket, csak jó mélyre temetni önmagunkban. Ez persze nem megoldás. A sok egymásra rakódó negatív tapasztalat belülről örli lelkünket-testünket.

Még nehezebb azt elviselni, mikor mindezzel az Úrhoz kiáltunk, de a választ, az ő hangját nem halljuk, nem értjük. Jézus arra tanít bennünket, hogy ne lankadjunk meg, akár a legnagyobb mélységből is felemelnünk a fejünket, kéri Atyánk segítségét. Hiszen hiszünk abban, hogy segítsége nem marad el, számon tartja életünket, még a kövekből is támaszt tanítványokat, olyanokat, akik megtalálva lelkük békességét, tudják mi a küldetésük a világban.

- *Érzékeid a testi látást, értelmed az ész látását, hited Krisztus látását adja neked. A hit végtelen gazdagságát te nem tudod magadnak megszerezni. Istennek adományá az. Jézus Krisztus csodálatos ajándéka, amelyet a kereszteléskor az Egyház közvetítésével kaptál. Hinni annyi, mint mindig Jézus Krisztussal találkozni, és ezáltal megtanulni az ő szemével látni. (M. Quist)*
- Kegyelmes Úr Jézus Krisztus! Gyenge vagyok: vonj magadhoz, mert ha nem vonsz, nem tudlak követni. Adj erős lelket, amely kész arra, hogy segítséggel kövessen, jóllehet a test erőtelen. Mert nélkülöd nem tehetek semmit, legkevésbé azt, hogy érted halálba menjek. Adj készséges lelket, az igaz hitben rettenthetetlen szívet, bizonyos reménységet, hogy érted türelemmel és örömmel tegyem le életemet. Ámen. (Husz János)
- Ének: 357

- Ének: 76
- Köszönjük neked Atyánk, hogy azokat keresed, akik kicsik és erőtlenek!
- Igék: Mk 6,41–42; Zak 7,2–13; 1Kir 5,15–32
- *Felüdítem a fáradt lelket, és megelégiték minden elcsüggedt lelket. (Jer 31,25)*

Elegem van már mindenből! – mondogatják sokan. Ezért ez az ige biztatás, felemelő örömhír. Tudd meg, Isten nem írt le téged, hanem lehetségesnek tartja, hogy újra kezdődd életedet. Ez Istentől kapott emberi kiváltságod: nemcsak testben tudsz megújulni, hanem szívedben, lelkedben és elmédben. Erről maga Isten biztosít.

Az igevers új életről beszél a szent földön. A fogságban élők hazatérnek, és új élet kezdődik az ősök földjén. Külsőleg és belsőleg egyaránt újjáteremti őket Isten. Benépesítik a földet, ám a régi szövetséget új váltja fel. Isten az újjáteremtett népet soha többé nem veti el színe elől. A szent város újjáépül.

Érne-e valamit a keresztyénség, ha nem épülne arra a meggyőződésre, hogy Jézus Krisztus képes megváltoztatni az ember testi és lelki állapotát? Az én állapotomat. Talán sokan azért rekesztik ki őt az életükből, mert félnek a változásoktól.

Az Ige bizonyíték arra, hogy Isten jelen van az életünkben. Abban a pillanatban, amikor ezt így meglátjuk, megváltozik minden: életemben, családomban, baráti körömben, munkahelyemen.

Míndezen együtt jelentik azt, amit Isten Igéje által, ébredésként ad minden napjainkban.

- *Aki tehát keresztyén akar lenni, meg kell tanulnia Istenben hinni! (Luther)*
- Hálát adok neked mennyei Édesatyám a Jézus Krisztusban, hogy világunkban embermilliórdokból kiválasztottál, és megújító Szentlelkeddel újjászülteél engem. Megállítottál a magam álmodta úton, hogy neked szolgáljak. Célja, értelme lett életemnek. Köszönöm neked, Istenem. Ámen.
- Ének: 206

- Ének: 88
- Atyám! Szereteted az édig ér, jóságod a csillagokig!
- Igék: Jn 8,21–30; 1Kir 6,1–13; Mt 6,30
- *Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged. (JSir 3,22–23)*

Szeretet, irgalom, hűség, három szó, amelyek a mai rohanó és élvezeteket kergető világban, szinte teljesen elveszítették értéküket. A szeretet szót naponként használjuk, olyan szavak helyett, mint például: kedvelem, élvezem, izlik, így teljesen kiüresítjük a szó értelmét, ugyanis szeretni igazán csak Isten tud. Ezt a szeretetet Fiának értünk, bűneinkért való feláldozásával bizonyította be. A szeretet tehát áldozatot követel, sőt, örömmel adott áldozatot.

Irgalom. Irgalomra annak a személynek van szüksége, aki ítélet alatt áll. Irgalmat általában azok gyakorolhatnak, akiknek halálos ítéletet kell osztaniuk, valamilyen bűn elkövetéséért. Mi mindannyian el vagyunk ítélve, mert bűneink miatt nem érdemlünk mást, csak ítéletet, halált és kárhozatot. Isten, aki bíránk, irgalmat adott nekünk, és életre hív minket a Jézus Krisztusban.

Hűség. Általában, barátainkkal, hitvestársunkkal kötelezzük el magunkat a hűség kötelékével. Az ilyen kötelék legtöbbször az ember egész földi életére érvényes, de akármilyen erős is ez, nagyon sokszor hűtlenné leszünk társainkkal szemben, akár csak gondolatban is. Krisztus hűséges maradt mindig az Atyához, ezáltal hűségre tanítva minket.

Bevallhatjuk, hogy mi gyarló és a bűn rabságában élő emberek önmagunktól sem szeretni, sem irgalmazni, sem hűséget megtartani nem tudunk, ezért segítségre van szükségünk. A segítség egyedül csak Istentől jöhet, Krisztuson keresztül, aki nem sajnálta saját életét, hanem kiontva ártatlan vérért, meghalt értünk. Ezért menjünk bátran és teljes odaadással a kereszthez, és fogadjuk őt a szívünkbe.

- *Ezen a világon nem a tudomány művel csodákat, hanem a szeretet. (Eötvös József)*
- Köszönöm, Istenem, hogy irgalmas és jó vagy, aki nem sajnáltad Fiadat feláldozni értem. Kérlek, te taníts, és te végy lakozást bennem! Ámen.
- Ének: 387

- Ének: 271
- A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton! (Zsolt 143,10)
- Igék: 2Móz 35,29; Dán 5,1–7.17–30; 1Kir 8,1–13
- *Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. (1Pt 2,5)*

Amikor az emberek az egyházi életről beszámolnak, templomokat, szervezeteket, beszédeket és statisztikai adatokat tárnak elének. Pedig aki Krisztus valódi egyházát akarja látni, annak azt kellene látnia, hogy merre vannak azok az emberek, akik megbocsátani és bocsánatot kérni tudnak. Krisztus arca csak abban ábrázolódik ki, aki magát egészen neki adja. Ahol a papok, presbiterek, egyháztagnak önző céloknak élnek és maguknak dolgoznak, ott nem Krisztus jó illata terjed, hanem halálszag. Még a hitetlenek is jól megérik, hogy az önzés és önhietség, a kapzsiság és a gőg nem Krisztus illata. A kegyelmet közvetlenül mindenki Istentől kapja, és közvetítőre nincs szükség, még kevésbé vámszedőkre Isten és emberek között.

Mit kell hát tennünk? Azt, hogy megkülönböztetés nélkül mindenkinek egyforma kedvességgel hirdessük Isten bűnbocsátó kegyelmét, és ha valakiben Isten Szentlelkének munkáját látjuk, annak testvéri kezünket nyújtjuk.

- *Amint a kirakat elé állsz megnézni, mi mindent lehet ott venni, éppen úgy tekintenek az emberek az arcodra, vajon mi is lakik a szívedben. (C. H. Spurgeon)*
- Drága Mennyei Édesatyám! Kérlek, tedd tisztává hálaadásom énekét, hogy imádasom meghallgattatásra találjon nálad. Tedd tisztává szívemet, hogy meglássam bűneimet. Emelj fel nyomorúságomból, áraszd ki rám is a te kegyelmed, hogy éljen bennem a Krisztus, aki örök életet ad kegyelméből. Ámen.
- Ének: 477

- Ének: 319
- Adjatok hálát az úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! (Zsolt 107,1)
- Aki a Felséges rejtekében lakik,
a Mindenható árnyékában pihen,
ezt mondhatja az Úrnak: oltalmam vagy és váram,
Istenem, akiben bízom!

Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz,
pajzs és páncél az ő hűsége.

Mert megparancsolja angyalainak,
hogy vigyázzanak rád minden utadon,
kézen fogva vezetnek téged,
hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt,
oltalmazom, mert ismeri nevemet.

Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban,
kiragadom onnan és megdicsőítem őt.

Megelégitem hosszú étellel,
gyönyörködhet szabadításomban.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Aki a Felséges rejtekében lakik,
a Mindenható árnyékában pihen,
ezt mondhatja az Úrnak: oltalmam vagy és váram,
Istenem, akiben bízom! (Zsolt 91)

- Igék: Ef 1,19–20; Zsid 4,14–16; Mt 4,1–11
- *Az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. (2Krón 16,9)*

MÁRCIUS

- Ének: 204
- Mennyei Atyánk! Töltsd ki ránk Szentlelkedet, hogy igéd meghallói és cselekvői legyünk!
- Igék: 1Kir 18,37; 1Jn 3,7–11(12); 1Kir 8,22–40
- *Hiszen erre hivattatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek. (1Pt 2,21)*

Az erdőben eltévedve a legkisebb ösvény is kivezethet minket a fák rengetegéből. Amikor már úgy érezzük, hogy minden reményünk elveszett, és amikor már elhagy minden erőnk, akkor tudjuk igazán értékelni a legkisebb ösvényt is, mert ez kivezet minket a nagyobb útra, mely haza vezet. Keresztényként is a világban tévelygünk. Csábitanak erre, arra, jobbnál jobb életszínvonalat ígérnek nekünk, az életünket a határidők között éljük. Számok, időpontok erdeje ez. Eltévedtünk? Kellene egy kivezető út, mely a sötétségből kivezet minket a napvilágos rétre?

Sok helyütt az őseink kereszteteket állítottak fel az utak mellé. Valaki hálából, valaki pedig azért, hogy legyen hol megpihennie. Hálát adnia. Mert akkor még nem rohantak az autók, nem siettek annyira az emberek, és volt idejük arra, hogy megálljanak az utak mellett felállított keresztelnél. Álljunk meg Krisztus keresztjénél és a szenvedésének jelénél. Lassítsuk le az életünket és nézzük meg, hogy merre mutat a keresztfa. Nézzünk fel rá, és vegyük észre a helyes irányt, a krisztusi irányt. A keresztfa pedig fölfele mutat, összeköti az eget és a földet, az embert Istennel, a végest a végtelennel. A kereszt az a keresztződés, ahol Isten és az ember mindig találkozhat.

- *Isten dicsőségének meglátásához nem kell a csillagokig tekintenünk vagy az egekig hatolnunk. Elég, ha leborulunk a kereszt tövéhez, és ott szemléljük az Immanuel sebeiből folyó piros folyamot. (C. H. Spurgeon)*
- Jézus! Oly sokszor nem arra indultam el, amerre te szeretted volna. Oly sokszor nélkülöd jártam életutamat. Köszönöm, hogy a kereszt tövében találkozni akarsz velem, várj rám Uram, ma indulok. Ámen.
- Ének: 208

- Ének: 355
- Kísérje lépteinket szeretet és hűség!
- Igék: 1Jn 5,2; Jób 1,1–22; 1Kir 8,41–61
- *Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit. (Zsolt 25,10)*

Ahogy Izráel népe pusztai vándorlása során járt sivatagokban és hegyormokon, ellenséges népek között és békés vidékeken, úgy életünk során mi is gyakran járunk dombokon és hegyeken, völgyeken és szakadékok szélén. Számtalan ösvényt bejárunk napsütésben, derűben, de borongós ég alatt és viharok közepette is. Átéltünk tragédiákat, betegségeket, fájdalmat és elmúlást, de átélünk örömöket, jókedvet, derűt és boldogságot is. A hegyek ormain és a magasságokon boldogság tölt el, és gyakran megfeledezünk, hogyan is juthatunk ide, kinek köszönhetünk mindent. De amikor mélységeket járunk, amikor szakadék szélén kell egyensúlyoznunk, mert arra vezet életünk ösvénye, eszünkbe jut az Isten, és készek vagyunk azonnal a számonkérésre és a panaszra. Emberek vagyunk, és emberi tulajdonságaink ezek. Éppen ezért figyelmeztet bennünket az Isten, járjunk bár magasságokban és keljünk bár át nagy mélységeken, soha ne feledkezzünk meg az ő szeretetéről és hűségéről, amely átsegít életünk mélységein, de amely ott van velünk a magasságokban is. Az ő szövetsége, melyet Krisztusban kötött velünk és az ő intelmei kísérjenek bennünket életünk minden napján.

- *Isten ott létezik a mindenség legkisebb részecskéjében, és jelenléte felszívja minden egyes mozdulatunkat, életünk minden cselekedetét. Hogyisne volnánk bizalmasai, hiszen nemcsak megteremtett minket, de egy lett közülünk. (Jean Hellé)*
- Kegyelmes Istenünk! Hálát adunk neked mindenkor a te mindent átfogó szeretetedért és kegyelmedért. Hálát adunk a te hűségédért, mely mindannak ellenére kísér bennünket életünk minden napján, hogy mi oly gyakran nem viszonzunk hűségedet. Hálát adunk, hogy velünk vagy a nehezekben, de velünk vagy örömeinkben is. Ámen.
- Ének: 352

- Ének: 86
- Uram, annyian vannak, akik téged keresnek. Add, hogy tovább tudjuk adni nekik mindazt az ajándékot, amit tőled kaptunk!
- Igék: 1Kor 10,9–13; 1Kor 9,1–9; 1Thessz 2,7–8
- *Elbeszéljük a jövő nemzedékének az Úr dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt. (Zsolt 78,4)*

Órületes tempóban élünk. A legtöbb családban csak álom az az idilli kép, hogy a közös vacsora alatt a családtagok elmesélik napjukat, megvitatják problémáikat. Így tűnik el életünkől a „belső szoba csendje” is, azok a percek, amikor Isten elé letehetjük mindazt, ami gond, ami teher, és megköszönhetjük az apró csodákat, felismeréseket. A napi problémákkal küszködve elfelejtjük azt, hogy Isten mennyi örömet adott nekünk, hányszor fordulhattunk hozzá vigasztalásért. És elfelejtjük azt is, hogy milyen fontos feladatunk van: továbbadni az utánunk következő nemzedékeknek is, hogy benne van a szabadulás!

Mindezt persze csak akkor tudjuk hitelesen sugározni, ha nap mint nap mi is megéljük: *sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. (Róm 8,39)* Mert bárhogy is alakulhat a történelem, bármilyen nyomorúság jöhet a személyes életünkben, mégis megváltott emberek vagyunk, akiket Isten úgy szeretett, hogy Fia által megmentett a halálból, és nekünk adta az örök élet reménységét. Nincsen fontosabb feladatunk, mint hogy ezt az örömhírt továbbadjuk.

- *Ti vagytok a világ világgossága. De nem nektek kell a fényt meggyújtatnotok. Mert az érzés és a szeretet szikráját Isten hintette el szívetekben. Ha beengeditek ezt a fényt, magatok is világítani fogtok. Felragyogtok, ha szemetek nem sötétül el. (Gerd Theissen)*
- Újra és újra elfelejtem, hogy mennyi mindent köszönhetek neked, Uram. Add, hogy meglássam ezeket! Mutasd meg, hogy hogyan tudom másoknak megváltásod örömét közvetíteni. Ámen.
- Ének: 58

- Ének: 443
- Utaidat ismertesd meg velem, Uram!
- Igék: Jn 14,21; Jak 4,1–10; 1Kor 10,1–13
- *Az Úr parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. (Zsolt 19,9)*

Nekem ne parancsolgasson senki! Nem szeretem, ha parancsolgatnak nekem. Nem szeretem, ha utasításokat adnak. Nem szeretem, ha megszabják, hogy mikor mit tehetek. Szeretnék a magam ura lenni. Szeretném azt tenni, amit én akarok. Szeretnék a saját józan belátásom szerint cselekedni... Persze ez nem mindig sikerül. A józan ítélőképességem gyakran hagy cserben. Ilyenkor jó lenne valamilyen útmutatás, mert egyedül nem megy. Magamtól nem tudom mindig megtalálni a helyes utat. Együgyűnek érzem magam, pedig a megoldás itt van közel: az Úr az együgyűt is bölcsé teszi, amikor elé tárja világos parancsolatait. Az együgyű ember könnyen eltévedhetne, rossz út felé vehetné az irányt, de az Úr törvényével útbaigazítja a helyes utat keresőt. Az Úr törvénye nemcsak útbaigazít, bölcsé tesz, hanem örömet is ad. Örömet ad mindannak, aki megtartja parancsolatát, megtartja a törvényt.

Nem szeretem, ha parancsolgatnak nekem, de be kell látnom, hogy az Úr parancsolatai nélkül elveszett, bolyongó lennék. Azonban ettől nem kell tartani. Az Úr parancsolatai világosan állnak előttünk, utat mutatnak az életben, az élethez.

- *Senki és semmi nem oly halandó, mint a csöcselék, mely az utcákon csúszik-mászik, nyüzög, és a sok tántorgástól elfelejtette a járását. Sem őt nem hordozza többé a törvény, sem ő a törvényt. (Hermann Broch)*
- Mindenható Istenünk! Láttasd meg velünk, hogy törvényed, parancsolataid csakis javunkat szolgálják. Ha figyelünk parancsolataidra, útmutatóként szolgálhatnak számunkra az élet nehéz kérdéseinél. Ha megtartjuk parancsolataidat, akkor pedig örömünk telik majd ebben. Add meg ezt az örömet nekünk! Ámen.
- Ének: 438

- Ének: 385
- Jézusom! Nyisd meg szívemet, hogy elfogadhassam szeretetedet!
- Igék: Zsid 2,11–18; 1Kir 11,1–25; Mk 1,9–11
- *Az Úr lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. (Ézs 11,2)*

Jézus. Szavadnak ereje van. Csodát teszel, mert hatalmad van rá. Mindent tudsz, és mindent értesz. Úr vagy, tiéd a mindenség. Mégis, amikor rád nézek, melegséget érzek. Olyan szeretetet, amelyet egyetlen ember közelében sem. Olyan megnyugtató a jelenléted. Mindenek előtted borulnak le, s te, Uram, szelíd vagy és alázatos. Megmutathattad volna erődet az embereknek, földi úr lehettél volna. Megmenthetted volna magadat a megaláztatástól, a kínzástól, a kereszthaláltól. Mindenki érted rajongott volna! Mégsem tetted meg. Csendes voltál, türtél minden csúfolást, minden korbácsütést, a töviskoronát, felvetted keresztedet és meghaltál. Rám nézel Uram, és látom a szemedben, hogy értem szenvedtél! Az én bűneimért. Egy olyan nyomorult emberért, aki a világ számára jelentéktelen és élete olyan, mint a fűszálé. Te mégis ártatlanul feláldoztad magad értem. Uram! Érthetetlen számomra ez a határtalan szeretet. Felfoghatatlan számomra nagyságod és fenséged. Köszönöm, hogy te mégis szelíd és alázatos vagy.

- *Titokkal teljes három esztendő...
Láttuk mi történt és mégse értjük:
Értünk jött, tanított, áldott s védett;
Minden gondjainkban ő megértett –
És mi őt most mégis megfeszítjük.
(...)*
- *Titokkal teljes három esztendő...
Míg bűnben éltünk, titok volt minden.
De akiért ő Golgothán vérzett,
Az üres sírnál mindent megérthet: –
Üdvösségünk így nyertük meg ingyen!
(Vajda Pál)*
- Úr Jézus! Köszönjük, hogy elvégezted azt a feladatot, amit Atyád rád bízott! Köszönjük, hogy megkönyörültél rajtunk és megváltottál szenvedésed árán. Téged dicsérjen minden teremtmény! Ámen.

- Ének: 378

- Ének: 457
- Mennyei Atyám! Taníts meg ösvényeidre, fogd kezem!
- Igék: Jel 20,1–6; 1Kir 11,26–43; 2Krón 30,8
- *Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által. (ApCsel 19,11)*

Jézus földi napjai és a visszajövele között múlik az idő, de ez az idő nem telik üresen. Nem csupán közbizalom vagy unalmas várakozás: Jézus története folytatódik. Halálának és feltámadásának a híre terjed az egész világon. Pál is ebben a munkában fáradozott, ezért Isten áldása kísérte. Hirdette Isten igéjét, és szava nyomán a Szentlélek által hívó közösségek, gyülekezetek jöttek létre. Sok ember élete változott meg, volt, aki haszontalan, de drága könyveit is elégette, hisz nem volt rá szüksége többé.

A mi életünk sem telhet el Jézus visszajöveteléig unalmas várakozással. Isten megáldja, ha az ő munkájában szorgoskodunk, de számolnunk kell a gonosz munkájával is, mely jelen van környezetünkben. Egyedül gyöngék vagyunk, de Isten nem mindennapi csodákat tud tenni felhasználva bennünket. Az ő csodatevő erejét és szeretetét el sem tudjuk képzelni. Az általunk kimondott isteni ígének hatóereje van, és valóban mekkora csoda az, amikor Isten megtöri a gonosz erőt, és egy ember 180 fokos fordulattal hátat fordít előző életének, és megváltozott földi életében az embertársai és Isten iránt érzett szeretete vezérli Jézus visszajöveteléig.

- *Meg kell tanulnod meglátni azt, hogy ő milyen atyai gondoskodással vezet; ma is nyújtja feléd a kezét, fogd meg hát és ne utasítsd el! (Paulus Stein)*
- Mennyei Atyám! Hálát adok azért, hogy te nem feledkezel meg rólam, kezedet nyújtod felém, és megmutatod a világban hatalmas csodatevő erődöt és szeretetedet! Nyisd meg szememet, hogy megláthassam azt! Kérek, hogy Szentlelkedet sose vond meg tőlem, és használj fel engem is földi életemben a te tetszésed szerint! Törd meg a gonosz erejét a világban, hogy igéd általam is terjedhessen, hitet ébresztve az emberi szívekben! Te adj erőt, nehogy lusta semmittevés vegyen rajtam erőt! Ámen.
- Ének: 337

- Ének: 357
- Krisztus szeretete tarthat meg egyedül!
- Emlékezzél meg, Uram, irgalmadról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak!

Hozzád emelem, Uram, lelkemet,
 Istenem, benned bízom, ne szégyeníts meg!
 Utaidat, Uram, ismertesd meg velem,
 ösvényeidre taníts meg engem!
 Ifjúkorom vétkeit ne idézd fel,
 bűneimről ne emlékezzél meg!
 Igazságod és hűséged őrizzen engem,
 mert én benned reménykedem.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Emlékezzél meg, Uram, irgalmadról és kegyelmedről,
 mert azok öröktől fogva vannak! (Zsolt 25)

- Igék: Ézs 40,15; Róm 5,1–5(6–11); Mk 12,1–12
- *Ismerjétek meg Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. (Ef 3,19)*

Sokféle szeretetet megismerünk életünk során. Gyorsan elmúlót, hosszan tartót, érdekszeretetet, öröknek tartott, de mégis mulandót. Amíg tart a szeretet, biztonságot ad, reménységgel tölt el. A gondok nem tűnnek oly nagynak és elviselhetetlennek, a nehézségek könnyen legyőzhetőnek tűnnek. De amikor megtörik a szeretet, amikor elmúlik, amit öröknek érzünk, az üresség, csalódottság, reményvesztettség érzése tölti be életünket. Aminek eddig értelme volt, az értelmetlenné válik, ami megoldható és legyőzhetőnek, az megoldhatatlan lesz és erőnkön felüli. A csalódottság, a csalódás keserű szájíze

marad bennünk és nehéz felállni, nehéz továbblépni, mert az emberi szeretet mulandó és törékeny dolog. Egyik nap még van, számíthatunk, építhetünk rá, a másik nap pedig már meg is szűnhet, mint ha nem is létezett volna. Krisztus szeretete azonban merőben más, mint az emberé. Törhetetlen és múlhatatlan. Olyan szeretet, melyre bátran építhetünk, életünk legnehezebb perceiben is velünk van. Mert Krisztus szeretete olyan, amely túlélte az emberi lét minden szakítópróbáját, kinyilvánítva számunkra ezzel örök voltát. Benne rejlik az Isten mindent átfogó teljességének megismerése. Ez a szeretet vezethet el egyedül az Atyához, általa nyerhetünk békességet, megbékélést, reményt és az újrakezdés lehetőségét. Kapaszkodjunk bele ebbe a mentő szeretetbe, mert egyedül erre építhetjük fel életünket és jövőnket. Egyedül ez menthet meg bennünket!

▪

*Szabadon bűn és erény közt
Választhatni, mily nagy eszme,
S tudni mégis, hogy felettünk
Pajzsul áll Isten kegyelme.
Tégy bátran hát...
(Madách Imre)*

- Megváltó Urunk! A te megtartó szeretetedért adunk most hálát! Egyedül ebbe kapaszkodhatunk, egyedül ez a mi reménységünk. Ámen.
- Ének: 362

- Ének: 437
- Uram! Csak nálad van gyógyulásom. Könyörülj rajtam!
- Igék: 5Móz 23,6; Jer 26,1–3.7–16.24; Mk 10,32–34
- *Jézus ezt mondta a meggyógyított asszonynak: „Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges. (Mk 5,34)*

A Krisztusban való hit gyógyít. Nagyon sok olyan esetet hallunk nap, mint nap, hogy valakit a hite tartott meg, a Jézusban való reménysége mentette meg egy betegségből vagy akár a haláltól. A hitnek, a Jézus Krisztusba vetett hitnek három nagyon fontos tulajdonsága van, amit az igénk fel is sorol.

Az első az, hogy *megtart*. A legnehezebb órákban, a legembertelenebb körülmények között is a hitünk az egyetlen kapaszkodónk, reménységünk. A hitünk által Jézus nem enged lejjebb csúsznunk, nem engedi, hogy olyan mélységekbe zuhanjunk, melyeket már nem élénk túl. A második az, hogy *békességet* ad. A hívő ember megnyugszik, Jézusban megpihen, az élete mások számára is nyugalmat fog árasztani. A békesség, melyet a mi Urunk ad, az nem anyagi jólét. Nem akkor lesz békém, ha két autóm van, akkor lesz békességem, ha Istennel mindennapi kapcsolatban vagyok. A béke azt jelenti, hogy az életemet teljesen rábízom az én Uramra. A harmadik pedig az, hogy *egészségessé* tesz. A hívő ember élete is lehet szétszórt, részleges, hiányos, de Jézusban egészsé válik mindaz, ami részleges, törött vagy darabos. A mi életünk-ből nem elvenni akar Urunk, hanem inkább hozzáadni. Kipótolni azt az űrt, melyek bűneink miatt keletkeztek. Az igénkben a vérfolyásos asszony utolsó reménysége Jézus maradt. A társadalom a betegsége miatt kivetette, megutálta, már sok orvosnál járhatott, de senki sem tudta őt egészségessé tenni. Ma is ott van mellettünk a mi Urunk, s gyógyulást akar adni nekünk. Hiszed-e?

- *A hit a gyengeségben megerősít, a szegénységben meggazdagít, a halálban pedig megelevenít. (C. H. Spurgeon)*
- Uram! Köszönöm, hogy szétdarabolt életemet megelevenítetd, új életet tudsz formálni a megrepedt lelkemből. Dicsőség legyen neked mindenkor. Ámen.
- Ének: 293

- Ének: 460
- Legyetek mindig készen, várjátok az Urat!
- Igék: Mal 3,2; Jób 2,1–10; Mk 10,35–45
- *Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura; lehet este vagy éjfélkor, kakasszóra vagy reggel. (Mk 13,35)*

Várakozni mindig különleges állapot az ember életében! Vannak örömteli várakozások, és vannak gondterhesek is. Gyermekkoromból élénken bennem van az az élmény, ahogyan vártam bátyám hazatérését a gimnáziumból. Rendszerint csak este érkezett meg, de én már reggel izgatott voltam, vajon mikor érkezik meg, mikor fog megszólalni a csengő, jelezve, hogy hazatért. De nem csupán örömteli várakozások vannak az ember életében. Sok várakozás félelemmel tölt el, mert nem tudjuk, mit hoz majd az a pillanat, amit várunk. Sőt, sokszor úgy „várjuk” ezeket a nehezebb pillanatokot, hogy talán nem is jön el. Talán megoldódnak a dolgok, és ismét felszabadulhatunk, mert elkerültünk valami nehezet az életünkben. És nagyon sok dolog, esemény ér váratlanul bennünket, örömet vagy bánatot hozva. Nem várt dolgok tölthetnek el örömmel, de szomorúsággal is. Krisztust várni azonban meghatározó várakozás az ember életében. Van, hogy lelkesen és örömmel várom, van, hogy rettegek, jaj nehogy most jöjjön el, mert most nem vagyok készen! Azt azonban egyikünk sem tudja, hogy hozzá mikor jön el. Éppen ezért vigyázzunk, nehogy készületlenül találjon, haraggal a szívünkben a másik iránt, rendezetlen kapcsolatokkal emberekkel és az Istennel. Ne menjen le egy nap sem úgy az életünkben, hogy nem rendeztük kapcsolatainkat, életünket felebarátunkkal és az Istennel.

- *Az életet azok hibázzák el leggyakrabban, akik indulóban félreismerték természetüket, és félresiklottak egy nem nekik való ösvényre, és azok, akik jó irányba indultak, de nem tudtak vagy nem mertek kitartani mellette, amíg csak lehet. (Martin du Gard)*
- Urunk! Add, hogy minden napunkat veled kezdhesünk és veled fejezhessük be, hogy amikor meglátogatod életünket, készen találj bennünket. Ámen.
- Ének: 441

- Ének: 467
- Kérünk téged, segíts, hogy hűségesen tudjuk az örömhírt továbbadni!
- Igék: 2Móz 17,1–7; Mk 10,46–52; Józs 24,18
- *Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálát és Isten titkainak sáfárait. (1Kor 4,1)*

Egy riportban a röpké idő alatt híressé vált sztár büszkén hirdeti: azért férközött olyan gyorsan az emberek szívébe, mert minden szituációban önmagát adta. Az őszinteség valóban nagyon fontos minden helyzetben..., de vajon tényleg mindig az ösztönösen belőlünk feltörő érzelmeket, gondolatokat kell megosztanunk másokkal ahhoz, hogy hitelesek lehessünk?

Pál apostol ír a belső ember harcairól, arról, hogy nem mindig azt teszem, amit valóban akarok; hogy a bennem lakó bűn sokszor egészen másfele visz, nem a jóra, amit szívem szerint tennék. Így aztán nagyon nehéz minden helyzetben „önmagunkat adni”, hiszen egészen ellentétes erők dolgoznak bennünk.

Ha már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem, akkor érdemes „önmagamot adni”, mert csak így szolgálja mindez embertársaim javát. Ehhez az út sok imádságon, igeolvasáson, keresésen, harcon át vezet, és a tökéletes megvalósítás lehetetlen. De törekednünk kell rá, hiszen ha hűségesen akarjuk továbbadni a kapott üzenetet, akkor egész lényünkkel sugároznunk kell azt.

- *A modern ember egyértelműnek tartja magát indítékaiban és vére indulataiban. Milyen ritkán rémülünk meg már magunktól, milyen ritkán lesznek rémisztőek számunkra gondolataink és tetteink! Nem, már megszoktuk, hogy dicsőítsük és ünnepeljük gondolatainkat és tetteinket, ha azok a világ számára is látható teljesítményekben előtérbe kerülnek. (Rudolf Bullmann)*
- Megvallom előtted, hogy sokszor túlságosan is fontos az, hogy mások mit gondolnak rólam, hogy nekik megfeleljek. Add, hogy inkább arra törekedjek, hogy téged kövesselek, hogy hozzád tereljem az embereket. Ámen.
- Ének: 319

- Ének: 197
- Uram! Taníts minket tisztán látni!
- Igék: Ézs 41,16; 1Jn 1,8–2,2 (3–6); Mk 11,1–11
- *Őt szeretik, pedig nem látták, őbenne hisznek, bár most sem látják, és ki-mondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek. (1Pt 1,8)*

Becsukom a szemem és felidézem az imént látottakat. Lassan körvonalazódik minden. Az apró részletekre nem emlékszem. Újra kinyitom a szemem, és megnézem azt, amit nem tudtam felidézni. Megint lehunyom a szemem, és újra kezdem az egészet. Most már könnyebben sikerül felidézni az apróbb részleteket is. Most már mindent le tudok rajzolni magamban, amit lényegesnek tartok. Nem emlékszem minden apró részletre, hiszen csak azt figyeltem meg, amit fontosnak tartottam. Csak azt vésem az emlékezetembe, ami számomra érdekes vagy valamilyen okból jelentős volt. Az apró részletek közül is csak azt jegyzem meg, ami engem érint, ami engem érdekel, ami nekem fontos. Így ha le szeretném rajzolni egy-egy régebbi emlékemet, csak azt tudnám megláttatni másokkal, amit én is láttam, amit észrevett a szemem, és a memóriám fontosnak tartotta annyira, hogy megőrizze. Ez a kép nem lenne teljesen hiteles kép, hiszen a valóság egy szeletét az én szemszögemből festené le. Péter is így teszi láthatóvá azt, amit ő látott. Péter sem tér ki minden aprócska részletre, amikor Jézusról beszél, biznyságot tesz róla. Hanem arról beszél, amit ő meglátott Jézusban, és amit másokkal is szeretne megláttatni Jézusban. Nem tér ki minden apró részletre, hanem az élő reménységéről beszél. Az élő reménységről, mely nem Krisztus látásából, hanem a feltámadásba vetett hitből ered. Ez egy másfajta látás, mint a szemtől szemben való látásé. Ez csak a lényegét, a fontosat, a számunkra jelentőset látja, mely Jézust Krisztusnak vallja.

- *Előlről kell kezdeni mindent, újra meg kell tanulunk látni. (Siegfried Lenz)*
- Mindenható Istenünk! Taníts meg minket látni! Taníts meg arra, hogy ne vesszünk el a lényegtelen részletekben, hogy a formák mögött meglássuk a lényegét. Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 410
- Köszönjük, Istenünk, hogy Fiadért kegyelmes vagy hozzánk!
- Igék: Lk 9,43b–48; Mk 11,12–19; Jn 3,16
- *Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! (Zsolt 51,3)*

Látod, Atyám, megint itt vagyok. Újra előtted állok, mert nem tehetek mást. Lelkem háborog, nem tud megnyugodni. Szégyellem magam, mert ismét így jövök eléd: bűnösen. Ó, hányszor irgalmaztál már nekem Istenem, s én mindig kezdtem előlről. Tudom, hogy igazad lenne, ha elhagynál engem, mert én vagyok a hűtlen, s te sohasem. Lehajtott fejjel állok előtted. Olyan nehéz már ez-rendszer kegyelmedet kérnem, hiszen nem érdemlem meg. Mégis könyörgök hozzád, mert szívem nem képes elviselni vétkeim terhét, és csak tőled kaphat megnyugvást a lelkem. Krisztusom az egyetlen reménységem, az ő keresztyére nézve tudok újra és újra eléd állni, Teremtő Istenem, mert hiszem, hogy az ő drága vérére váltattam meg. Jézusért kérek téged, bocsásd meg nekem, hogy nem szerettelek eléggé. Ámen.

- *Még nem hangzott el az utolsó ének;
A keresztnél még bűnösök megtérnek,
Megtudják, hogy van feltámadás!
Meggyőződünk már, hogy ott van a szeghely
Kezein s lábain, hogy él a Mester!
S van részünkre bűn-megbocsátás.
(Vajda Pál)*

- Mennyei Atyánk! Hálát adunk neked, hogy mindig kegyelmes vagy hozzánk, és megnyugvást adsz szívünknek. Kérünk téged, segíts, hogy ellenálljunk a bűn csábításának és neked tetszően, gyermekeidhez méltóan éljünk és szolgáljunk. Add, hogy ne ártsunk embertársainknak, és ne szomorítsunk meg téged se! Légy velünk, Istenünk, és őrizd meg az örök életre! Ámen.

- Ének: 359

- Ének: 75
- Mennyei Atyánk! Taníts bennünket utaidra, kegyelmesen gondolj ránk!
- Igék: Gal 2,16–21; Mk 11,20–25; Ézs 25,5
- *Mária így énekelt: „Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megaláztakat emelt fel.” (Lk 1,51–52)*

Mária a legnagyobb ígéretet kapta Istentől, mely szerint ő lesz a Messiás anyja. Istent dicsőítő szavaiból, bizonyágtételéből kicsendül sugárzó öröme és méltatlanságának érzése. Isten ajándéka valóban felbecsülhetetlen: Szabadítót küld a világba, hogy el ne vesszünk, el ne kallódjunk. Ez nemcsak Máriának jelentette az életet, hanem nekünk is szól.

A szívből jövő hálaadás, Isten dicsőítése örömet hoz a mi szívünkbe is, hiszen általa átalakulnak a bennünket foglalkoztató nehézségek. Akinek hálás a szíve, az megvidámodik, mert észreveszi, hogy Isten ajándékában mekkora kincs rejlik. Erősíti bizalmunkat és hálaadásunkat Isten iránt az, ha egyetlen napot sem hagyunk ki, hogy köszönetet mondjunk Istennek.

Isten a Teremtő, a Szeretet, a Szabadító, ki irgalmas és igazságos; az alázatos embert felemeli. Az ilyen embernek hála van a szívében, meglátja Isten felbecsülhetetlen ajándékát és a maga méltatlanságát Isten előtt. Az alázatos ember ki tudja mondani, ha jogosan kritizálják, hogy: *Bocsáss meg!* Csak az ilyen embert emeli Isten a szívéhez, a trónjához.

- *Egy ének az örömet juttatta kifejezésre. Egy ének a reményt szólaltatta meg. Mária adott szavakat és hangot neki. Az eljövendő Istent dicsőíti saját Fiában. (Hartmut Handt)*
- Drága mennyei édes Atyánk! Magasztallak téged szeretetedért, hisz a legjobb akarod nekünk. Nyisd meg szemeinket, hogy meglássuk ezt, és füleinket, hogy meghalljuk ezt igéből. Vezess türelmesen utaidon, hogy a hálaadás ne múljon ki a szívünkből, és az alázatos szívet te munkáld ki bennünk. Ámen.
- Ének: 76

- Ének: 74
- Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet!
- Szemeim az Úrra néznek szüntelen,
mert ő szabadítja ki lábam a csapdából.

Fordulj felém és könyörülj rajtam,
mert elhagyott vagyok és szegény.

Enyhítsd szívem szorongását,
szabadíts meg az ínségtől!

Lásd meg elesettségemet és gyötrődésemet,
és bocsásd meg minden vétkeimet.

Őrizd meg lelkemet, és ments meg engem,
ne hagyj szégyenben, amiért benned bízam.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Szemeim az Úrra néznek szüntelen,
mert ő szabadítja ki lábam a csapdából. (Zsolt 25)

- Igék: Róm 7,18–19; Lk 9,57–62; Ef 5,1–8a
- *Miért vetted meg az Úr szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! (2Sám 12,9a)*

A bűn mélységei mindnyájunk számára ismerősek. Amikor belülről valami azt súgja: Miért is ne próbálnád meg, ha van rá lehetőség?! Csak most az egyszer, hiszen körülötted olyan sok ember ugyanezt teszi!

Letérhetünk a helyes útról, mert szabadságunk van erre is. Megdöbbenő a felismerés, hogy Isten ezt engedi nekünk. Nem kötöz minket magához, meg-

tehetjük, hogy más utat választunk. Ahogyan a tékozló fiút is elengedte az atya, úgy mi is egészen messzire eltávolodhatunk tőle.

Csakhogy a lavina nem áll meg! *Aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek* (Jn 8,34b). Egy kis csalás, hazugság már vonzza a többi bűnt, és azt érezzük: innen már nincs kiút, ebből többé már nem lehet kiszállni.

Oly messzire mennék tőled Istenem, ha nem hívnál szüntelen... – hirdeti egy ifjúsági énekünk. Halljuk meg mi is ezt a hívó szót a legnagyobb mélységekben is! A tékozló fiú is átélte, milyen sanyarú a sorsa távol az atyai háztól, és elindult hazafelé. Atya örömmel fogadta őt, úgy, ahogy minket is visszavár Jézusunk.

- *Urunk, Istenünk! Mindnyájan előtted állunk, különbségeink ellenére egyformán bűnösök, akik kegyelmed nélkül elvesznének. Mindnyájunknak azonban megígérted és oda is ajándékozod kegyelmedet a mi Urunk Jézus Krisztusban. (Karl Barth)*
- Köszönöm Krisztusom, hogy nem veted el a bűnöst, hanem meghaltál érte a kereszten. Add, hogy meghalljam hívó szavad és visszataláljak hozzád. Segíts, hogy meg tudjak maradni a keskeny úton. Ámen.
- Ének: 404

- Ének: 98
- Atyám! Add, hogy meglássam fényedet, hogy gyönyörködjem csodáidban. Szabadítsd meg életemet a rá rakódott szennytől, ami nem enged meglátni téged!
- Igék: Zsolt 130,1–2; Lk 14,(25–26)27–33(34–35); Mk 11,27–33
- *Bartimeus így kiáltott: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!”. Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” A vak ezt mondta: „Mester, hogy újra lássak.” (Mk 10,48.51)*

A vak Bartimeus már évtizedek óta ott ülhetett a város szélén, az utazóktól, kereskedőktől kéregette el a mindennapi betevő falatját. Már mindenki tudta róla, hogy ő „a koldus”. Nem volt esélye arra, hogy kitörjön az élethelyzetéből. Bizonyára hallott már Jézusról, hallhatta csodatetteit. Az a nap is csak úgy indult, mint a többi, korán kiült az út szélére kéregetni. Egyszer csak nagy kiabálás, nagy tömeg, és csak annyit hall, hogy itt van az, aki annyi bénát, sántát, süketet meggyógyított, halottat feltámasztott. Az élete nagy lehetősége jött el. Most vagy soha. Elkezdett kiabálni, egyre hangosabban, hangosabban. Ordított torka szakadtából, minden kinja és szenvedése benne volt az üvöltésében, de az emberek ellökték. Belerúgtak, mint már oly sokszor, de ő nem hagyta abba. Tudta, hogy ha Jézus itt van, ha a közelben van, akkor nem maradhat csendben. Ő az egyetlen lehetősége a gyógyulásra. Jézus az őt körülvevő ünneplő és gyógyulásra váró, hangos tömegből is meghallotta Bartimeus segélykiáltását. A Mester hozzá lépve csak ennyit kérdezett: Mit kívánsz, mit tegyek veled? Tudod-e, hogy hol beteg az életed? Tudod-e, mid fáj? Jézus ezzel a kérdéssel fordul felénk is, akik az utca porában fekszünk. Mert egyedül ő adhat gyógyulást a mi életünknek. Ő nem fájdalmat csillapít, hanem meggyógyít. Ő összerakja a darabos életünket, hogy egészségessé legyünk. Ő új élettel ajándékoz meg minket, csak vegyük észre azt, amikor mellettünk megy el mindennap.

- *Senki sem örül annyira az isteni kegyelem elnyerésének, mint a bűnös, akinek egy ideig várakoznia kellett. (C. H. Spurgeon)*
- Áldott légy, Istenem, hogy életet adsz és azt meg is tartod. Ámen.
- Ének: 364

- Ének: 418
- Nehéz őszintén kimondani: Bocsáss meg nekem!
- Igék: Lk 19,8; Jób 7,11–21; Mk 12,1–12
- *Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt. (Zsolt 38,19)*

Talán az egyik legnehezebb feladata mindannyiunknak kimondani azt, hogy hibáztam. Vállalni azt, hogy valamit nem úgy tettem, ahogyan kellett volna. Talán ezért is van az, hogy a kor embere már nagyon sok olyan megfogalmazási formát talált ki, olyan paneleket, amelyben tulajdonképpen nem hangzik el az, hogy hibáztam, de mégis valahogy beszél ezekről, próbálja megnyugtadni magát és környezetét. Milyen sokszor hallhatjuk környezetünkben és mondjuk mi is: de hiszen emberek vagyunk. Az ember próbálja megmagyarázni bizonyítványát, hogy miért cselekedett éppen így, és miért nem lehetett úgy, ahogyan kellett volna. Mert nem könnyű beismerni, igen hibáztam, igen elrontottam valamit, vétkeztem ember és Isten ellen! Pedig igazából tovább lépni csak így lehet. Ha az ember próbálja elkendőzni a hibákat, a bűneit, próbálja másra hárítani a felelősséget, próbálja megmagyarázni tetteit, onnan nem jut el a megoldáshoz, a feloldáshoz. Pillanatnyi megkönnyebbülést érhet csupán el, de lelke mélyén továbbra is ott van, ott dolgozik a fel nem oldott feszültség. Isten előtt sem lehet másként megállni. Nincs értelme magyarázkodni, mentegetőzni, másra hárítani a felelősséget, mert miért kellene akkor feloldozást kérnem? Ha azonban alázattal állunk elé, bánkódva bűneink miatt, melyekkel naponta megbántunk Istent és embert egyaránt, akkor miénk bűnbocsátó irgalma. Mert az az Isten akarata, hogy kiáraszsa ránk bűnbocsátó kegyelmét. Éppen ezért ki kell tudnunk a zsolttárossal együtt mondanunk: *Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt.*

- *A megbocsátás megszakítja az oksági láncolatot, mert az, aki megbocsát neked – szeretetből –, magára veszi a te cselekedeted következményeit. A megbocsátás mindig áldozattal jár. (D. Hammarskjöld)*
- Mennyei Atyánk! Add meg nekünk, hogy igaz bűnbánattal tudjunk nap mint nap eléd állni és a te kegyelmedből élni. Ámen.
- Ének: 423

- Ének: 387
- Jelenléted biztosságot ad kérdésekkel, bizonytalanságokkal teli életemben!
- Igék: Mk 9,38–41(42–47); Mk 12,13–17; Jn 4,22
- *Ezt mondta nekem az Úr: Szolgám vagy Izráél, rajtad mutatom meg dicsőségemet. (Ézs 49,3)*

Az Ószövetség népének, a kiválasztott népnek se olyan igazán egyenes az útja, sokkal inkább a fent és lent örökös váltakozása. Vágyakoznak az Úrhoz, aztán megfélelmeznek róla, segítségül hívják a bajban, később viszont gyalázzák a prófétát, aki az ő igéjét, szavát hirdeti. De bárhogy is alakul a sorsuk, nagy dicsőségben, végső elveszettségben is mindig meg kell születnie a felismerésnek: *Isten-nél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. (Zsolt 62,8)*

Keresztényként is *benne élünk, mozgunk és vagyunk*. Őrá hagyatkozva, életünket rábizva élhetjük meg nagy örömeinket, találhatunk rá igazi célokra, feladatokra. Persze vannak mélypontjaink is, amikor semminek sem látjuk értelmét, amikor céltalannak, üresnek érezzük életünket. Isten ilyenkor is megtalál minket, és kiemel a sötétségből. Ő még ezeket a nehéz helyzeteket is a javunkra tudja fordítani, hiszen ekkor tanuljuk meg, hogy mennyire szükségünk van rá, milyen reménytelen és elveszett emberek vagyunk nélküle. Igazi ajándék az, ha meg tudjuk látni életünk eseményei, történései mögött az ő óvó kezét, gondoskodó szeretetét. És ha mindezt megláttuk, akkor feladatunk, hogy átadjuk, Isten hogyan van jelen, hogyan munkálkodik a mi életünkben, hogy mások is erőt meríthessenek ebből. Így lehetünk az ő igaz szolgálói, hogy életünkkel, jó vagy akár nehéz, fájó helyzeteinkkel is az ő dicsőségéről tanúskodunk.

- *Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz osszad meg. Az egész világ a tiéd. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod. Amiből másnak nem adsz, legyen az arany, iszappá válik; legyen szent fény, átokká válik; legyen gyönyör, átokká válik... (Hamvas Béla)*
- Köszönöm, hogy velem vagy nehéz döntésekben, örömteli pillanatokban, sikerekben, kudarcokban. Ámen.
- Ének: 63

- Ének: 321
- Még ha nem látok is, hiszek!
- Igék: Jón 2,3a; Mk 8,(10–13)14–21; Mk 12,18–27
- *Jézus így szólt Jairushoz: „Ne félj, csak higgy!” (Mk 5,36)*

Az egyik legnehezebb feladat erről beszélni olyan embernek, aki éppen most veszített el valakit, akit nagyon szeretett. Jairus pedig talán életének egyik legfontosabbját veszítette el, a leányát. Egy fiatal életet elveszíteni pedig mindig a legnehezebb a világon. És ebben a helyzetben odaállni a veszteséget szenvedett elé, és erről beszélni, *ne félj, csak higgy*, nem egyszerű. Egyik oldalon ott van a mérhetetlen veszteség, a másik oldalon pedig a vigasztaló szó, amely feladata, hogy reményt nyújtson. Nehéz túllátni a halálon, a veszteségen. Emberi szavainkra hagyatkozva nem is tudunk vigasztalást mondani. Ha önmagunk próbálunk meg vigasztalni, és nem az Istentől várjuk a vigasztalást, erőtlenekek és üresek szavaink. Egyedül akkor telik meg tartalommal ez a mondat, ha Jézus mondja ki, ha ő mondatja ki velünk. Mert egyedül ő képes arra, hogy vigasztaljon, reményt és megnyugvást adjon. Mert az ő szava alapján támadhat a hit az emberben, még a legreménytelenebb helyzetekben is. Ha magunktól mondjuk, és nem az Isten mondatja velünk, nem remélhetünk megnyugvást. Ha azonban ő mondja, ő üzeni másokon keresztül a számunkra, belekapaszkodhatunk szavába és bízhatunk benne, hogy velünk van, nem hagy magunkra, és nem kell félnünk. Ez lehet az egyedüli reménységünk, járjunk bármilyen nagy fájdalomban is.

- *Ahol nincsen emberi reménység, Ott vagy az isteni segítség! (Mikes Kelemen)*
- Gondviselő mennyei Atyánk! Te látod milyen nehéz hinni, amikor nem látunk. Bizalommal lenni, amikor bizonytalanság vesz körül, reménykedni, amikor reménytelenség csüggeszt. S te mégis azt mondd: „Ne félj!” Ezt mondtad Jairusnak is, és ezt mondd nekünk is, akiket gyakran nem kisebb baj csüggeszt, mint a zsinagógai előljárót. Add Istenünk, hogy ezekben a helyzetekben is beléd tudjunk kapaszkodni, beléd tudjuk vetni hitünket. Add, hogy mindannak ellenére, amit szemünkkel látunk, tudjunk fordulni segítségért. Ámen.
- Ének: 331

- Ének: 376
- Istenünk! Segíts, hogy megálljunk egy kis időre és rád figyeljünk!
- Igék: Mt 10,34–39; Mk 12,28–34; Zsolt 5,4
- *Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. (Mk 1,35)*

Még nem világosodott ki egészen. Az utcán is alig jár valaki, a levegő friss, nem szennyezték be a száguldó autók. Csak a madarak énekelnek vidáman, köszöntik az új napot. Ma én is így teszek. Leülök egy padra, és behunyom a szemem. Most csak Isten a fontos. Csak ketten létezőnk: ő és én. Végre megköszönhetem neki azt a sok ajándékot, amit tőle kaptam. Néha minden olyan reménytelennek tűnik, de most, hogy rá figyelek, érzem, hogy igenis, jó élni. Hálás vagyok ezért. Olyan nagy szükségem van a vele töltött csendes percekre. Ilyenkor rájövök arra, hogy nem az én erőtlenségem számít, nem az én tökéletlenségem, hanem az ő ereje, tökéletes szeretete. Ezekben a pillanatokban feltöltődhetek, és valamiért nem érzem gondjaim súlyát. Talán azért, mert többé nem az én vállamat nyomják, hanem egy sokkal biztosabb kézbe kerülnek: Isten kezébe. És már nem is vagyok olyan fontos magamnak. Végre átléptem önző énem korlátjain. Látom, hogy sok ember szaladgál az utcán! És nekem őket kell szeretnem. Nemcsak ebben a pillanatban, hanem este is, amikor már fáradt leszek és nyugós, és ők is kimerülnek, és olyan nehéz lesz egymással türelmesen viselkedni. De meg kell próbálnom. Mert Isten ma reggel is megmutatta nekem szeretetét: élek.

- *Az imádság akkor tökéletes, ha felfedezzük az időtlent. Az időtlent az érzékelés tisztaságán keresztül fedezzük fel. Az érzékelés akkor tisztul meg, ha megszabadul minden előre kialakított véleményről és személyes nyereségvágytól. Akkor aztán meglátjuk a csodálatost, és a szívünk eltelik csodával. (Anthony de Mello)*
- Menyei Atyánk! Köszönjük neked, hogy van lehetőségünk imádkozni! Hála adunk azért a békességért, amit az imádság által adsz nekünk. Add, hogy soha ne felejtkezzünk el erről a hatalmas ajándékról. Ámen.
- Ének: 293

- Ének: 322
- Uram, mutasd meg rajtam szenvedésed erejét, halálod váltságát!
- Igék: Lk 17,28–33; Mk 12,35–37a; Jn 8,32
- *Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! (Zsolt 46,11a)*

A világban minden sűrűlódik, összeütközik, rezeg. Ezekből hanghullámok lesznek, melyekkel tele van környezetünk. A morajok egy részét nem tudjuk felfogni fülünkkel (pedig milyen csodálatos melódia lenne a homokszemek vagy a virágok zenéje). Sok hang van, mely csendes, harmonikus és megnyugtató számunkra. Vannak olyan zajok is, melyek megzavarhatják lelkünk békességét, de mindenkinél más az a külső zaj, mely felborítja a belső csendet. Vannak olyanok, akiket még az sem zavar, amikor munkájuk közben öt-hat gyermek játszik az asztal felett vagy a szekrények tetején. Nem is veszik észre, hogy körülöttük zaj van. Lelkünknek azért van belső csendre szüksége, hogy meghalljon egy tiszta belülről jövő hangot, Isten hangját. Zajos, zürzavaros és mozgalmas környezetben ez nem megy, a lárma túlkialtja Isten szavát. Ha tudjuk, hogy mit kellene tennünk, de nem engedelmesszünk neki, akkor olyan, mintha bedugnánk a fülünket és megtagadnánk Isten erejét (1Tim 3,5b). Lehet, hogy csak egy rózsát, egy simogatást kellene valakinek adnom, vagy egy bocsánatkérést kellene valakinek mondanom. Isten tudna olyan nagyot is kiáltani, hogy összeomoljon az egész világmindenség, hiszen egyetlen igéjével teremtette az egészet, de nem teszi. Halkan mondja: Szeress! A Fiú az, aki a halált is legyőzte. Általa nyerhetjük el lelkünk békességét, hogy kimondhassuk „új életünkben”: *Lelkünk megszabadult, mint a madár a madarásznak töréből.* (Zsolt 124,7)

- *Ismerjéte el, hogy Isten a mi Istenünk, aki azért teremtett bennünket, hogy neki szolgáljunk, ...Isten kegyelme által van az ember élete.* (David Denicke)
- Dicsérünk téged, hogy megteremtettél bennünket, és hogy egyszülött Fiadat is odaadtad értünk, hogy lélekben és igazságban szerethessünk. Nyisd meg szemünket, hogy felismerjük, milyen hatalmas Isten vagy! Kérünk, hogy szabadíts meg bűneiktől, és segíts, hogy meghalljuk szavadat! Ámen.
- Ének: 208

- Ének: 354
- Uram! Mutasd meg, hogyan készüljek hozzád!
- Mily kedvesek a te hajlékaid,
ó Seregek Ura!

Sóvárog a lelkem az Úr udvarai után,
testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.
Boldogok, akik házában lakoznak,
szüntelenül dicsérhetnek téged!
Boldog az az ember, kinek te vagy ereje,
aki a te utaidra gondol.
Ha a siralom völgyén mennek is át,
források völgyévé teszik azt.
Megújult erővel járnak,
és megjelennek Istennél a Sionon.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Mily kedvesek a te hajlékaid,
ó Seregek Ura! (Zsolt 84)

- Igék: Zof 1,7; Jn 12,20–26; 2Kor 1,3–7
- *Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcssek és józanok, hogy imádkozhassatok! (1Pt 4,7)*

A történelem során már sokszor, sokan és sok helyen próbálták kisebb-nagyobb sikerrel megfogalmazni, hogy mit is jelent bölcsnek lenni. De azt gondolom, hogy teljes biztonsággal senki nem tudja körülírni, hogy mit is jelent valójában. Az életünk során találkozunk olyan emberekkel, akikről azt gondoljuk, hogy bölcssek, és ha jellemezni kellene őket, a bölcs jelzöt találnánk a legalkalmasabbnak a jellemzésükre. De nem alkalmaznánk mindenkire, még a legjobb

barátainkra, a legkedvesebb ismerőseinkre, szeretett családtagjainkra sem a bölcs jelzót csak úgy, mert nem mondható el mindenkiről, hogy bölcs lenne. Péter mégis arra int, hogy legyetek bölcsnek! Könnyű ezt mondani – mondhatnánk –, de nem is olyan egyszerű bölcsnek lenni. Péter azonban azt is megmondja, hogy mit ért itt ő a bölcsesség alatt és mire int minket. Tartsuk szem előtt, hogy kevés idő van hátra, és Krisztus közel van! Arra int, hogy legyünk józanok és gondoljuk végig ennek a következményeit és a vonzatait. Hiszen több dolgot is jelent ez a számunkra. Először is józanul kell felmérnünk a helyzetünket: ne áltassuk magunkat hamis reménységgel, amikor imádkozunk. Az Úr azt fogja megadni számunkra, amire szükségünk van és nem feltétlenül azt, amiről mi álmodozunk. Aztán azt is jelentheti számunkra az idő közelsége, hogy a szenvedéseink, a terheink, a fájdalmaink is hamar véget érhetnek. És az idő közelsége még arra is figyelmeztet, hogy nincs idő a tétlenségre. Feladatainkat halaszthatatlanul, sürgősen el kell végeznünk, mert nem tudhatjuk mennyi idő áll még a rendelkezésünkre, feladataink elvégzésére.

A bölcsesség, józanság fogalma nehezen meghatározható, de Péter gondolatát tekintve annyit jelent, mint úgy élni az életet, hogy az ember közben készül az utolsó percre is.

- *A bölcsesség kezdete, az Úr félelme. (Zsolt 111,10)*
- Mindenható Istenünk! Készíts minket a nagy találkozásra. Adj bölcs szívet és értelmet, a Jézus Krisztusért kérünk. Ámen.
- Ének: 504

- Ének: 172
- Uram, vezesd ma is lépteimet!
- Igék: ApCsel 4,29; 5Móz 8,2–10; Mk 12,37b–40
- *Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. (Zsolt 119,105)*

A világ tele van útjelző táblákkal, melyek szabályok közé szorítják életünket. Megmutatják, hogy merre kell haladnunk, hogy célba érjünk. Tudjuk, mi a helyes és a helytelen, de mégis behajtunk az élet zsákutcáiba. Lépten, nyomon nagy fényárban úszik az életünk, a kirakatok fénye elárasztja az éjszakát. Már éjjel is nappal van. Összefolynak a napok, bevilágítanak a csillogó reklámok a hétköznapjainkba, az ünnepeink fénye is csak neonfényt áraszt. Az ember nem tud már egyedül lenni, nem merünk a sötétben egyedül maradni. A ma embere fél.

Isten igéje egy aprócska kis mécsesnek, egy jelentéktelen fényforrásnak tűnhet a mai *ragyogó* világunkban. Mit adhat nekem ez az aprócska kis szövetnek, amikor ma minden olyan hatalmas és fényes? Aki már sétált este egy olyan helyen, ahol nincs világítás, az tudja, hogy ilyenkor mindig a lábunk elé világítunk. Csak oda, ahová lépünk. Nem oldalra, nem felfele, hanem csak arra az útra, mely kivezet minket a sötétségből, a bizonytalanságból. Aki sétált már olyan sötét helyen, az tudja, hogy ez az aprócska mécses milyen nagy biztonságot és bátorságot adhat nekünk, mert ott abban a pillanatban az egyetlen fényforrás.

Ilyen az Isten igéje is, oda világít, azt az utat tárja elénk, ahová lépünk kell, és amelyen járnunk kell. Az Úr igéje nem díszvilágítás, hanem az egyetlen olyan fényforrás, melyben még igazi tűz ég. Ez az apró lángocská ott, ahol tényleg sötét van, azt teljesen bevilágítja. Nem kevés, nem gyenge. Nem máshol világol ez a mécses, hanem csak a lábam előtt, ott, ahol igazán kell. Mert nem elkápráztatni akar minket az ige, hanem azt akarja a mi Urunk, hogy meg ne botoljunk.

- *A Nap fénye kihalhat, a világ feledésbe merülhet, a nagy óceánok dagálya és apálya megszűnhet, az egész természet hajótörést szenvedhet, ám Istennek egyetlen igéje sem veszhet kárba, mert Igéjének lényege élet és erő. (C. H. Spurgeon)*
- Áldunk, Urunk, szent Igédért, mely nap mint nap vezet minket. Ámen.
- Ének: 126

- Ének: 337
- Legyünk kitartóak az Isten szeretetében!
- Igék: 1Kor 3,17; Jób 9,14–23.32–35; Mk 12,41–44
- *Szeressétek az Urat, ti hívei mind! (Zsolt 31,24a)*

Azt mondják, könnyű azt szeretni, aki minket is szeret. Mégis ez az elmélet megdőlni látszik, hiszen hány olyan esetről hallunk, hogy a szeretetet nem szeretettel viszonzozzák. Számtalan olyan esettel találkozhatunk életünk során, amikor is a „jótett helyében jót ne várj” elv érvényesül, vagy talán pontosan mi vagyunk azok, akik nem szeretettel viszonzozzuk a kapott szeretetet. Törékeny és mulandó dolog az emberi szeretet. Pedig próbálunk erre építkezni, erre alapozni. Azonban ingatag ez az alap, mert hiába tartunk ki emellett, ha viszonzásul mást kapunk. Állhatatosságunk nem mindig nyeri el jutalmát földi életünk dimenziójában. Az Isten és ember viszonya azonban merőben más. Olyan kapcsolat, melynek szilárd alapja van, melyre bátran építhetünk. Mert az Isten szeretete nem ingatag, nem mulandó, hanem szilárd és rendíthetetlen, melyhez, ha alázattal és állhatatosan ragaszkodunk, megtapasztalhatjuk erejét. Olyan biztos pont az életünkben, melynek kimeríthetetlenül gazdag tárházát naponta megtapasztalhatjuk és részesülhetünk áldásaiban. Ha ebben bízunk, ha ebbe kapaszkodunk állhatatosan, ez a szeretet megtart bennünket életünk minden dolgában. Bizzuk hát rá magunkat erre a szeretet-re ezen a mai napon is, hogy mi is szerethessünk.

- *Krisztus isteni vallásának legszebb alapja a szeretet, s kinek kebelében Isten és emberek iránti lángoló, forró szeretet nem lakik, az Krisztusnak isteni vallását csak külső formában gyakorolja, de szíve vallást nem ismer. (Deák Ferenc)*
- Kegyelmes Istenünk! Annyi mindenhez ragaszkodunk földi életünkben, rendelünk mindent áhított céljaink alá. Add nekünk, hogy a veled való viszonyunkat is a kitartás, az állhatatosság jellemezze. Hogy sem a bajokban, sem pedig az örömeinkben téged el ne hagyjunk, hanem állhatatosan fussuk pályánkat, a végén pedig elérkezzünk a te örök országodba. Ámen.
- Ének: 342

- Ének: 369
- Köszönöm, Uram, hogy elszenvedted helyettem bűneim büntetését!
- Igék: Jn 15,9–17, Mk 13,1–13; Ez 37,26a
- *Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. (2Kor 5,19)*

Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincsen egyetlen egy sem. – panaszolja Pál apostol. Ha bekapcsoljuk a televíziót, elolvassuk az újságokat, vagy egyszerűen csak kimegyünk az utcára, és nyitott szemmel járunk, akkor mi is hamar felismerhetjük: az ember cseppet sem lett jobb Pál óta sem! *Valahol valami eltörött, valahol valami nincsen rendjén* – írja Dsida Jenő. Saját életünk botlásai, megromlott emberi kapcsolataink, bűneink újra és újra elkedvetleníthetnek minket: Minek megfogadni, hogy megváltozok, ha megint visszaesek a régi hibáimba? Nincs erőm, hogy Istennek tetsző életet éljek!

Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? – kérdezhetjük kétségbeesetten az Újszövetség szavaival. Talán mindnyájan megtapasztaljuk ezt életünk során, amikor lemondunk magunkról, az egész világról, mert nincs megoldás, hiábavalónak érzünk minden küzdelmet.

Krisztus ebből a nyomorúságos állapotunkból szabadított meg. Helyreállította kapcsolatunkat Istennel, elszenvedte helyettünk bűneink büntetését. A mulandóság és hiábavalóság helyett elültette szívünkbe az örök élet reményességét! Ha elfogadtuk ezt a szeretetet, ne legyünk visszaesők, ne csináljunk a Bibliából „etikai kódexet”, a keresztény hitből „morális követelményrendszert”. A törvény megmutatja vétkeinket, de az Istennel való megbékélés a Krisztusban valósul meg. Az ő szeretetét hirdessük ítékezés helyett.

- *Szeresd az Istent, és tégy, amit akarsz! (Augustinus)*
- Segíts, hogy meglássuk, átérezhessük értünk tett áldozatod nagyságát. Ámen.
- Ének: 320

- Ének: 355
- Taníts a hűségre, Uram!
- Igék: Kol 3,21; 2Kor 4,11–18; Mk 13,14–23
- *Az apák tanítják fiaiknak, hogy te hűséges vagy. (Ézs 38,19b)*

A történelem során a legjobb tanítóknak a családok bizonyultak. Ők segítik a gyermek első lépéseit, ők tanítják meg az alapokra, és ők kísérik az élete útján, ameddig ez lehetséges. Ahogyan cseperedünk, magunktól is képesek leszünk tanulni; már nem kell megmondani nekünk, hogy mi a helyes, hanem magunknak kell végiggondolnunk, hogy mit tartunk helyesnek, hasznosnak, az élethez fontosnak. Gyermekként a szülőktől tanulunk, szülőként a gyermekeket okítjuk, ahogyan ez évszázadok óta természetes. És tehetjük mindezt azért, mert Isten évszázadok óta hűséges hozzánk, és még mindig megengedi, hogy tanuljunk és tanítsunk. Isten hűségéről évszázadok történetei, élményei tanúskodnak, és ehhez járulnak még hozzá a mi tapasztalataink is. A hűséges Istennel való találkozás élményét nem hallgathatjuk el mi sem. Nekünk is tovább kell adnunk az örömhírt a szabadító Isten hozzánk való hűségéről, mint ahogyan őseink is tették. Hitük a hűségből fakadt, hiszen Isten hű maradt és marad ígéreteihez. A mi hitünk is ebből táplálkozik, Isten ígéreteiből, hűségéből. Tudjuk jól, hogy elhagyhatnak emberek, minden elmúlhat, de Isten hűsége örökre megmarad.

Erről tanúskodnak évszázadok óta az atyák és fiaik, anyák és lányaik. Vallást tesznek szívvel és szájjal. Vallást tesznek a Feltámadottba vetett hitükről és az örök élet reménységébe vetett hitükről. Jó reménységgel teheti ezt mindenki, hiszen Jézus ezt mondta: *Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt. (Mt 10,32)*

- *Nincs hit hűség nélkül. A hit nem önmagától a lélek lendülete, valamiféle elragadtatás, hanem folytonos (szakadatlan) tanúsítás. (Gabriel Marcel)*
- Mindenható Istenünk! Tégy minket olyan tanúkká, akik képesek arra, hogy hirdessék a kegyelmes Atya, a győzedelmes Fiú és a vigasztaló Szentlélek di-csőségét. Ámen.
- Ének: 483

- Ének: 78
- Szükségünk van rád, Urunk!
- Igék: Jn 10,17–26; Mk 13,24–27; Mt 6,24
- *Sámuel mondta: Szolgáljatok az Úrnak teljes szívből! Ne térjete el, hogy a semmiket kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni. (1Sám 12,20–21)*

„Minden hiábalóság!” Kipróbáltam mindent. Kutattam az ember lehetőségeit és korlátait. Kerestem a boldogságot, a megnyugvást. A bölcsesség felé fordultam, de minél bölcsőbb lettem, annál több bosszúságot is szereztem magamnak, mert láttam az esztelenséget és oktalanságot is. Ezért a gazdagságot, a pénzt kezdtem hajszolni, mindenem meglett, faltam az életet, a vágyakat, az élvezetet. De kiégtem. Már nem volt fontos semmi, meguntam a gyönyört is. Fárasztott a tekintély, a látszólagos tisztelet, a népszerűség. A szívem is kiüresedett. Olyan értelmetlen lett minden, ami körülöttem volt és minden, ami bennem volt. Bárcsak elfelejthetném! Újra tiszta akarok lenni, érezni, szeretni a gondolatokat, nem undorodni tőlük. Szeretnék újra őszintén rajongani, mosolyogni, unottság és fáradtság nélkül. Hogyan érhetném el mindezt?

Istenem. Ó, Istenem! Rólad teljesen elfelejtkeztem. Vagyis... nem teljesen. Sokszor felsejlettél emlékezetemben, de újra és újra elzavartalak gondolataimból. De most már látom, hogy te vagy az utolsó reményem. Csak te adhatsz értelmet kiüresedett életemnek. Csak a neked való szolgálat üdíti fel kiszáradt lelkemet. Csak hozzád vágyakozom, mert megbocsátod tévelygésemet, és nyugalmat adsz szívemnek. Most már nem akarok tőled eltérni, és nem akarok semmiségeket követni, mert azok tehetetlenek és nem tudnak megmenteni!

- *S hányattatom, miként a sáska, / Mert csak tenéked van erőd / S mert nem láttam régen előbb: / Nem szabad hinni senki másba. (Ady Endre)*
- *Mennei Atyánk! Köszönjük, hogy te mindig adsz reményt nekünk! Segíts, hogy felismerjük: Csak benned bízhatunk igazán, és a benned való bizalom boldogító! Ámen.*
- Ének: 357

- Ének: 315
- Ragyogjon dicsőséged minden népen, jöjjön el a te országod!
- Igék: Jn 14,15–21; Mk 13,28–37; Mk 6,7
- *Menj el, az Úr legyen veled! (1Sám 17,37b)*

Egy félreeső falucskában élt egy egyszerű hölgy, akit a szomszédja elnevezett „nagyhitű Katalinnak”, mert olyan szívélyesen és kitartóan szolgált a környezetében. Egyszer egy lelkész jött a falucskába néhány napra, és amikor egy beszélgetés során hallott „nagyhitű Katalinról”, rögtön elhatározta, hogy megismerkedik vele. Elment a házához, ahol egy öreg néni lakott, aki éppen akkor tért haza az erdőből egy csomó emberrel a szegényes házhoz. A lelkész kétkedve kérdezte meg tőle: „Ön nagyhitű Katalin?” A törekeny és öreg néni csillogó tekintettel és határozottan válaszolt: „Hogy nagy-e a hitem, azt nem tudom, de azt tudom, hogy nagy a Megváltóm.” Tudta ez az öreg néni, tudta sok bibliai időben élő ember és tudják ma is sokan, hogy a Megváltó nagy, *neki adatott minden hatalom mennyen és földön (Mt 21,18)*. A Megváltó tegnap, ma és mindörökké ugyanaz (Zsid 13,8), bűneink teljes megsemmisüléséig szolgált nekünk. Aki nem a maga erejében bíz, hanem a változatlan Istenben, és aki nem jutalomért, hanem Isten dicsőségéért, a Megváltó iránti tiszteletből és szeretetből cselekszik az igazság érdekében, azt az embert Isten nem hagyja megszégyenülni, hanem vele lesz. Felhasználja a gyengéket, és mindenki megtalálhatja a maga feladatát. *Menj el, az Úr legyen veled!*

- *Micsoda Úr, micsoda Úr! Ha neki szolgálunk, gazdag áldással jutalmazza gyenge kezünk szegényes művét. Menjünk, így terjed az ő békéje lépésről lépésre. (Carl Bernhard Garve)*
- Drága Istenünk! Köszönjük, hogy te nem változol és megtapasztalhatjuk jelenlétedet ma is. Használj fel bennünket és segíts, hogy mindig megláthassuk, mi a feladatunk, hogy hol van szükség ránk, és hogy te hol szeretnél bennünket látni. Segíts, hogy a tőled kapott bizonyossággal és tőled kapott segítséggel járhassunk az igazság útján! Ámen.
- Ének: 314

- Ének: 260
- „Ne rejtse el a te orcádat tőlem, mikor szorongatnak engem!” Zsolt 102,3
- Szolgáltass nekem igazságot, Istenem,
és oltalmazd ügyemet a hűtlen néppel szemben!
Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem!

Hiszen te vagy oltalmazó Istenem,
miért taszítottál el engem?
Miért kell gyászban (szégyenben) járnom,
miért gyötör az ellenség?
Küldd el világosságodat és igazságodat:
azok vezessenek engem!
Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba,
hogy eljussak Isten oltárához,
Istenhez, akinek ujjongva örülök:
Hadd magasztaljalak hárfával, Istenem!
Miért csüggedsz el, lelkem,
miért háborogsz bennem?
Bízzál Istenben, mert még hálát adok néki,
szabadító Istenemnek.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Szolgáltass nekem igazságot, Istenem,
és oltalmazd ügyemet a hűtlen néppel szemben!
Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem! (Zsolt 43)

- Igék: Mk 10,35–45; Zsid 5,7–9; Zsolt 18,33
- *Nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten; hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. (2Tim 1,7)*

A média hírei, napi kötelességeink, a túlzott elvárások sokszor kiúttalansággal és félelemmel hálóznak be bennünket. Felkavarnak és elbátortalanítanak. Határozottság és bátorság helyett olykor akaratumk ellenére is a félnkség és a határozatlanság lesz úrrá rajtunk.

Isten ajándéka az ő gyermekei számára a félelem ellenszere: az erő, a szeretet, a józanság lelke. Ezek akkor mutatkoznak meg bennünk legjobban, ha szoros kapcsolatban maradunk Istennel, hiszen tőle kapjuk ezeket.

A magunk személye önmagában erőtlen, de ha engedjük Isten erejét munkálkodni bennünk, akkor mi is birtokolhatjuk az erő lelkét, és Pál apostolhoz hasonlóan elmondhatjuk: *...mikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős. (2Kor 12,10b)* Amikor az emberi lehetőségek véget érnek, akkor kezdődik el Isten munkája. Amikor átadom a vezetést Istennek, akkor mutatkoznak meg bennem az ő ajándékai: az erő, az egymás iránti szeretet – mely nélkül semmi vagyok (1Kor 13,2b) – és a józanság, azaz a mértékletesség. Akiben naponta megújul az erő, a szeretet és a józanság lelke, az könnyen el is feledkezik a félelemről.

- *Egész tehetetlenségemet, mely megtör és megbénít, eléd hozom. Változtasd azt erővé: Uram, könyörülj meg rajtam: Elveszett bizalmamat, félnkségemet eléd hozom. Változtasd azt melegséggé: Uram, könyörülj meg rajtam. (Eugen Eckert)*
- Drága Istenem! Hallgass meg, mikor hozzád kiáltok, és tedd hatékonnyá bennem az erő, a mások iránti szerető odaadás és a józanság lelkét. Te támogass engem gyengeségemben és mutasd meg rajtam az erő, a szeretet és a józanság kegyelmi ajándékát. Ámen.
- Ének: 258

- Ének: 350
- Úr Jézus! Jöjj, áldd meg csendességemet, hogy minden gondomat le tudjam eléd rakni és rád tudjak figyelni!
- Igék: Zsolt 129,2; Zsid (6,20) 7,1–3(16–17) 24–27; Mk 14,1–11
- *Üldözöttek vagyunk, de nem elhagytak, letipornak, de el nem veszünk. (2Kor 4,9)*

Sokszor eszembe jut egy kép, melyen egy vaskos bakancs rátipor egy szál virágra. Mélyen megrendítő, az erő és a gyengeség harca. A virág addigi szépsége elveszik, szétroncsolódik, de az illata így megtiporva érződik leginkább. A földbe döngölt virág szépsége még így sem vesz el, mert megmarad az illat, ami mindent áthat, átjár. Mert az igazi virág nem csak szép vagy nem csak illatos, az igazi virágban mindkettő megtalálható.

Éreztem magamat már úgy, hogy a világ karrierfüggősége, az emberek egymáson való átgazolása engem is a földbe tipor. Szinte már érzem a föld szagát, a nedvességét az arcomon, mert annyira megaláznak a munkahelyen, vagy épp a családomban. Sokan elhagytak, mert csak valamely érdekkapcsolatot kerestek, pedig én bízam bennük. De azt mindig érzem magamon, hogy amikor nagyon lent van az életem, akkor tudok igazán csak felfele fordulni. Lentről figyelve mások az arányok, minden nagyobbak tűnik. Lentről csak felfelé tudunk tekinteni! Jézusban ezt a kegyelmet kaptuk meg, szabad, sőt kell rá tekintenünk, mert csak őbenne van szabadulásunk és felemelkedésünk.

Mindazt, ami már nem kell az embernek, eldobja, eltiporja, de a mi Urunk nem ilyen mércével mér minket. Ő az elveszettért jött e világba. Lehajol hozzám is, akinek az arca mélyen a földbe van taposva, felemel és új életre hív, megtisztít a rám rakódott szennytől.

- *Nem nagyon hihetünk magunknak, mivel gyakran hiányzik belőlünk a jóakarata és a helyes ítélet. (Kempis Tamás)*
- Uram! Nagyon nehéz felemelnem a szememet, hogy rád tekintsek, kérlek, erősíts meg engem, hogy rád bízam életemet és gondolataimat. Dicsőség neked mindörökké! Ámen.
- Ének: 409

- Ének: 319
- Kérlek, Uram, taníts az örökkévaló értékekre!
- Igék: Jer 17,14; Jób 19,21–27; Mk 14,12–16
- *Áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben. (1Kor 6,20)*

Diéta, fogyókúra, aerobik, fitness, wellness, aromaterápia... Csak néhány a divatos irányzatokból, amik mind-mind azt ígérik, hogy a módszer követői egészségesek lesznek, és jól érzik majd magukat a bőrükben. És tessék, itt van Pál apostol, aki mintha szintén beállna az egészséges életmódot hirdetők közé. Csakhogy Pál nem a fitness, hanem Jézus Krisztus apostola. Miért vigyázzunk testünkre? Hogy szépek legyünk, hogy letagadhassunk 3-4 évet a korunkból, hogy le ne maradjunk néhány divatos hóbortról? Nem! *Mert áron vétettetek meg* – mondja Pál. Gondoljunk a keresztdozatra. Jézus nem azért halt meg értünk, hogy mi csak úgy elfogadjuk az ajándékot, kelletlenül egy szekrény mélyére tegyük, és éljünk úgy, mintha semmiről sem tudnánk. Nem azért szenvedett, hogy mi valami felesleges dologért agyonhajszoljuk magunkat, és nem is azért, hogy valaminek a rabjává válva tönkretegyünk mindent magunkban és környezetünkben. Jézus lekötelezettjei vagyunk. Hihetetlen árat fizetett értünk, ami arra kötelez, hogy mi is tegyünk valamit. Dicsőítsük Istent! Ezt nem lehet savanyúan, elgyötörten, kifacsarva megtenni. Arra van tehát szükségünk, hogy minden porcikánkat szolgálatába állíthassuk.

Érezd jól tehát magad a bőrödben. Próbáld ki, mi az, ami jót tesz neked, torna, fogyókúra, futás... Mi az, amitől mosolyogva ébredsz, mert ha ez sikerül, akkor semmi sem akadályoz meg abban, hogy dicsőítsd az Istent reggeltől estig.

- *Kívánságaink oly gyakran nem akarnak egybeesni Isten nagy terveivel. Parányi énünk közbeékelődik. (U. Broll)*
- Urunk Istenünk, szabadíts meg minket a megfelelni akarás kényszerétől, a divathóbortok abszurditásától, sodrásától. Add, hogy mindent csak annak az érdekében tegyünk, hogy erősek és hitelesek lehessünk, Isten dicsőítésében. Ámen.
- Ének: 272

- Ének: 189
- Adj erőt, Uram, a hozzád forduláshoz!
- Igék: Zsolt 84,2; Zsid 9,11–15; Mk 14,17–25
- *Mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel. (Zsid 10,21–22)*

A zsidók magas tiszttségű embere a főpap. Ő volt az, aki évente egyszer beléphe-tett a Szentek Szentjébe, a jeruzsálemi templom legbelső részébe, ahol a frigy-ládát őrizték. Ő a nép és az Isten közötti közvetítő. Azonban Jézus áldozatával minden megváltozott. Ő Isten létére emberré lett, és kereszthalála és feltáma-dása által már ő közvetít Isten és az ember között. Ő a mi egyedüli közbenjá-rónk. Jézus lett tehát a főpap, nincs szükségünk már emberek közbenjárására, hiszen ő az Isten Fia. Mi akadályoz hát meg, hogy bizalmunk benne teljes legyen? Közénk jött, hogy a mi életünket élje, így emberként ismeri az ember minden pillanatát. Talán gyarlóságainkat szégyelljük, vagy az Isten hatalmát látva ret-tenünk meg? Ő ismeri minden húzódozásnak okát, és készített számunkra se-gítséget, a szentségeket: a keresztséget, amelyben gyermekévé fogad. Mit jelent Isten gyermekének lenni? Kíséri életünket, és ellát mindennel, amire szükségünk lehet. Segíti utunkat úgy, hogy mi, emberek sokszor észre sem vesszük gondos-kodását. A másik szentségünk az úrvacsora, amellyel rendszeresen élnünk kell, újra és újra magunkhoz vehetjük Jézus testét és vérét, ami értünk adatott. Mi tart hát vissza, miért nem fordulunk hozzá, amikor mindent olyan tökélete-sen elkészített számunkra? Döbbenünk rá, csak a belé vetett bizalom lehet garanciája Isten szerinti életünknek. Csak az ő vezetése juttathat el a mennyei trónus mellé. Csak az igazi közbenjáró felismerése vezethet el Isten közelébe.

- *Az embernek nem az elkövetett bűn a nagy vétke. Az ember nagy vétke, hogy minden pillanatban megjavulhatna, és nem teszi. (Rabbi Bunam)*
- Hálát adunk, Istenünk, hogy mindent olyan gondosan elkészítettél nekünk, kérjük, küldd el Szentlelkedet, hogy segítsen minket a naponkénti hozzád fordulásra. Ámen.
- Ének: 147

ÁPRILIS

- Ének: 318
- Szerető Mennyei Atyánk! Töltsd el szívünket a te szereteteddel!
- Igék: 1Kor 2,1–5; Mk 14,26–31; Zsolt 111,1
- *Akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. (Fil 2,2)*

Ha belegondolunk, hogyan is éljük meg természetes emberi szeretetérzésünket az életünkben, és merre is, kire is irányulhat az ember szeretete, talán azt mondhatjuk, a szeretet olyan, mint egy háromágú villa vagy olyan tűz, melynek három lángnyelve van. A helyénvalóan megélt emberi szeretet egyszerre irányul magunkra, embertársainkra és Istenre. De vigyázzunk! Önmagunk szeretete véletlenül sem felfuvalkodott önimádatot jelent, hanem az Isten kegyelmét elfogadó, bűnbocsánatában megnyugvást találó ember önmagával kialakult jó viszonyát jelzi, mely a vétkes őember megtagadásából és a megtért újember elfogadásából fakad. Aki azonban tévesen értékeli önmagát, magának tulajdonítja képességeit és tehetségét, az ellenkező végletbe esik, és ez a szeretet már rég nem az önmagával való helyes viszony, hanem gőgös önhittség, *narcizmus*. Hasonlóképpen el lehet tévelyedni a másik két szeretetérzés megtévesztő kísértéseiben is: hiszen ha valaki szeretetét kizárólag másokra árasztja, az nem igazi emberszeretet, legfeljebb *rajongás*. És aki azt hiszi, hogy szeretetével csakis Isten felé kell fordulnia, és minden mászt figyelmen kívül hagy, az téved talán a leg-sötétebb tévútra: szeretete már rég nem Isten-szeretet, hanem pusztító *fanatizmus*. E háromféle, helyesen megélt szeretetérzésnek tehát egységben, egymást kiegészítve és egymást táplálva kell működnie, hogy az ember igaz hitből fakadó, egészséges és teljes szeretettel törekedhessen Isten akaratának betöltésére.

- *A szeretet soha el nem múlik. (1Kor 13,8a)*
- Szerető Urunk! Ne engedd, hogy elborítsa lelkünket a gonosz indulat! Szentlelked hatalmával tápláld szívünkben a te szeretetedet. A te szereteted éltet minket, Urunk. Jöjj, szerető Atyánk, és vedd hatalmadba szívünket, hogy másoknak is továbbadhassuk mindazt, amit tőled kaptunk. Ámen.
- Ének: 364

- Ének: 456
- Szentlélek Isten, törj be a hallgatásomba, tedd teljessé csendességemet!
- Igék: Zsid 10,1.11–18; Mk 14,32–42; Zsolt 104,4
- *A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. (Jn 3,8)*

Kegyelem. Mint, amikor egy feladatnál bevillan a képlet, és megvan a megoldás; mint amikor az erdőben kanyargó út végén a hegytetőre jutunk, és rálátunk a körülöttünk lévő vidékre; mint amikor figyelünk egy embert, megérezzük valamit lényéből, és szeretjük. Koncentráltál egy feladatra, mentél egy úton, figyeltél egy embertársadra. De a koncentrációból nem adódik képlet, az út nem feltétlen vezet a hegytetőre, pusztán figyelni valakit, nem szül szeretetet. Honnan jön? Hova megy? Nincs miértje. Kaptad ajándékba. A feladat megoldottá lesz, látod, ami téged körülvesz, és szeretet van. A szél arra fúj, amerre akar; hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy.

Kegyelem: Ráismsz Krisztusra. Isten Fia, aki meghalt érted. Megérsz valamit az Isten titkából, és megtisztul a lelked. Ráismsz: kegyelem. Nincs miértje. Kaptad ajándékba. Új élet. Holnap új feladatok várnak, új utakon kell indulnod, új emberekkel találkozol. Koncentrálj a feladatra, járj az úton, figyelj embertársaidra. Jön a kegyelem. A szél arra fúj, amerre akar; hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.

- *Isten Lelke által tanítva ismerjük hát fel a kimondhatatlan nagy húsvéti titkot, ő az, aki bennünket arra hívott meg, hogy megosszuk vele dicsőségét, és mily nagy reménységet helyezett a szívünkbe! Nem szabad e rohanó világot szenvedéseivel és örömeivel együtt úgy vállalnunk, hogy nem törekedünk teljes szívünkkel arra: Megváltónk példáját követve hozzá hasonlókká váljunk. Mivel minden tette, cselekedete és szenvedése csak üdvösségünket helyezte szem elé, hogy a főben lakozó erő a test tagjaihoz is eljuthassék. (Nagy Szent Leó pápa)*
- Istenem, minden napomat tőled kapom ajándékba, hogy hozzád juthassak közelebb. Töltsd be kegyelmeddel életem! Ámen.
- Ének: 161,1–3

- Ének: 368
- Uram, add vissza nekünk a te szabadításod örömét!
- Igék: Mk 14,43–52; Jel 14,1–3(4.5); Jób 4,17
- *Ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. (2Tim 1,9)*

Van, aki jó, és van, aki kevésbé, van, aki törekszik rá, van, aki lázad. Van, aki mindig halk szavú, és van, aki sokszor kiabál. Vannak gazdagok, vannak szegények. Vannak önzők, és élnek önzetlenek. Valaki segít, valaki nem. Valaki elégedetlen a békében, de sokan szenvednek a háborúban. Sok az egészséges, de sok a beteg is. Valaki élni akar és az élre tör, és van, aki csak eléldegél. Van, aki törekszik a tisztességre és tisztaságra, de van, aki tisztességtelenül él. Sokan nem voltak még börtönben, de vannak, akik már régóta ott vannak. Valaki tud sok embert szeretni, valakinek egyet is nehéz. Valaki jár templomba minden vasárnap, de vannak, akik még csak kívülről láttak templomot. Valaki halk imában fordul az Úr elé, valaki nem bír parancsolni a lábainak, hangjának és örömeinek, és dalra, táncra perdül az Úr dicsőítésére. Valaki már ismeri Krisztus kegyelmét, de vannak, akik még keveset hallottak róla, és élnek emberek, akik még csak ezután fogják megismerni a szabadítót: Jézus Krisztust, aki életét adta a barátaiért, a legtöbbet, amit adhatott. Ő megszabadított minket, de nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját kegyelme által.

- *Isten Krisztusban kiengesztelődött a világgal. Krisztusban nyilvánult meg teljességgel Isten üdvözítő szeretete az ember iránt, de benne válaszol az ember is engedelmes viszonzásának teljes, kereszten beteljesült odaadásával Istennek. Teremtő és teremtmény kiengesztelődése egymással az ő személyében valósul meg: benne Isten egészen az emberé, az ember pedig maradéktalanul az Istené. Ezért hozzá, Krisztushoz kell tartoznunk Szentlelke által, az ő testének tagjaivá kell lennünk. (Békési Gellért)*
- Krisztusunk, segíts minket arra, hogy szent tested tagjai legyünk. Ámen.
- Ének: 472

- Ének: 360
- Teremtőm, jöjj és tisztíts meg, teremts újjá! Életnek Kenyere, jöjj!
- Hirdetem nevedet testvéreimnek,
dicsérlek téged a gyülekezetben.

Kik az Urat félték, dicsérjétek őt,
mert nem veti meg a nyomorult nyomorúságát.

Nem rejti el orcáját előle,
segélykiáltását meghallgatja.

Rólad szól dicséretem a nagy gyülekezetben,
teljesítem fogadalmaimat a hívők előtt.

Esznek az alázatosak, és jóllaknak,
dicsérik az Urat, akik őt keresik.

A föld határáig mindenkinek eszébe jut az ÚR,
leborul előtte mindenféle nép.

Mert az Úré a királyi hatalom, ő uralkodik a népeken.

Jövendő népnek jönnek és hirdetik,
hogy igaz, amit ő tesz.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Hirdetem nevedet testvéreimnek,
dicsérlek téged a gyülekezetben. (Zsolt 22)

- Igék: Jn 12,12–19; Fil 2,5–11; Zsolt 33,5
- *Akik előtte mentek, ezt kiáltották: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban! (Mk 11,9–10)*

Jézus jön. Hozsánázó tömeg, az úton pálmaágak. Áldott, aki jön az Úr nevében! Talán ott voltunk mellette, amikor elsiratta Jeruzsálemet, és most értet-

lenül, szorongó szívvel kísérjük. Esetleg láttuk hatalmát, amivel gyógyított és ördögöket űzött ki. Vagy már lelki szemeink előtt ott lebeg a leigázott rómaiak boldogító látványa. Majd ő rendet tesz, és minden olyan lesz, mint régen. Hozsánna! Hozsánna!

Aztán egy hét alatt megváltozik minden. Elfogják Jézust, és mi „feszíts meg”-et kiáltunk Pilátusnak, hű tanítványokhoz méltóan elszéledünk, vagy éppen Péterként halljuk, amint megszólal a kakas.

Szokványos keresztre feszítés gyászolókkal és szánakozókkal, kezüket ön-elégülten dörszölőkkel és szimpla érdeklődőkkel. Nincs ebben semmi. A sok csoda, a kettészakadt kárpit a Szentek Szentjében, a földrengés és a sötétség... Megtörtént, ó igen megtörtént. Mi meg csak nézünk bambán.

Mi történt meg? Amíg mi értetlenkedve álltunk, Jézus áttörte a zárt eget, és megszabadított az Életre, önmagában. Amíg aludtunk, Isten megváltott. Igen, ilyen királyunk van. Aki szeretetébe belehalt, és azóta is hirdeti, és hirdetteti, hogy élet vár minket: bővelkedő élet.

Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos és számaron ül, számárcsikó hátán. (Zak 9,9)

- *Készítsétek tehát szorgosan a nagy Vendég útját; tegyétek egyenessé ösvényét, hagyjatok el mindent, ami utálatos őelőtte; minden ti utaitokban legyetek igazságosak, töltsétek fel a völgyeket, hordjatok el mindent, ami magasan áll, ami pedig görbe, tegyétek egyenessé és simává. (Valentin Thilo)*
- Megváltó Urunk! Köszönjük minket megelőző, kitartó szeretetedet! Add, hogy tudjunk a te örömhíredből élni, a szavadnak hinni és bővelkedni. Ne engedd, hogy átaludjuk hívásodat és biztató szavadat! Ámen.
- Ének: 362

- Ének: 364
- Uram, ne légy távol tőlem, siess segítségemre!
- Igék: Róm 5,6–11; Mk 14,53–65; Mk 3,27
- *Az Úr az én kösziklám, váram és megmentőm. (2Sám 22,2)*

Erős vár a mi Istenünk! Gyakran elhangzik ez a köszöntés, de belegondolunk-e, átérezzük-e, hogy mit jelentenek ezek a szavak? Mi, vagy inkább Ki van mögötte? Egy magas, erős vár képe jelenik meg gondolataimban, ami biztonságos, és védelmez mindenkit, aki falain belül van. Isten az, aki megvéd, aki mindennek, az egész életünknek alapja kell, hogy legyen. Mert ez a sziklaszilárd alap megingathatatlan, amire biztonsággal lehet tovább építeni. Gyakran látunk olyan várakat, amik roppant magasak, tornyaik hatalmasak, az egekbe törnek, s amikor az ember felnéz rájuk, akkor olyan érzése támad, hogy az rögtön ráomlik. Szinte beleszédül a látványba.

Erős vár az Isten, de még sincs olyan érzésem, hogy ez a vár összeroppantana nagyságával, hanem átfog, átölel, megóv: így védelmez. E nélkül minden bizonytalan, és elveszettnek érzi magát az ember. Ahogy a zsoltáros is leírja: Isten az oltalmunk minden nyomorúságban, nem kell félnünk semmi vésztől, történhet bármi a világon, ha Isten velünk van, nem kell tartani semmi gondtól. *Az Úr az én kösziklám, váram, megmentőm.* Erős vár a mi Istenünk! Legyen ez mindennapunk alapja, bizonyossága. Ámen.

- *Mindenkoron azért csak őt áldom. Őt imádom, míg élek e világon. Szívemet intem: erős vár az Isten, más üdvöd nincsen! (EÉ 338,4)*
- Hálával dicsőítünk téged, mennyei Atyánk, hogy megemlékezel népedről. Nem hagysz minket egyedül, gondoskodsz rólunk, segítségünkre sietsz a bajban. Te vagy a mi megmentőnk. Ámen.
- Ének: 394

- Ének: 389
- Drága Úr Jézus Krisztus! Világíts be szívem legmélyébe a te igazságod fényével!
- Igék: Jób 38,1–11; 42,1–6; Mk 14,66–72; Dán 2,22
- *Egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben. (2Pt 1,19)*

Alkik sokat vannak a természetben, Jézus egyes példázatait élőben láthatják, tapasztalhatják. Sok horgász már kora hajnalban kimegy a víz mellé. Főleg az idősebb pecások leülnek és figyelnek ekkor. A víz csobbanását, nádszálak redődését. Derült égboltnál erős fényével jelez a Vénusz bolygó, a hajnalcsillag. Jelzi a reggel közeledtét. A nyári éjszakák leghidegebb percei ekkor következnek. Közvetlen a nap első sugarai előtt. A hajnalcsillag képe igénkben Jézus Krisztusra utal, és hirdeti Isten országának eljövételét. Bár az ő királysága itt a Földön még nem jött el teljesen, de már érezhetjük a kemény „hideget”. Ahogy a Nap felkel, minden cselekedet, szándék világosságra kerül! Ez az igazság arra hívja fel a figyelmünket, hogy hittel és komolyan tanulmányozzuk a Bibliát még ebben az egyre fagyosabb világban is! Jézus az Igén keresztül szólít meg minket. Ez a világ sötétségben él. A Biblia e világban fényt adó lámpás. Ezt a lámpást el lehet rejteni (porfogónak a polcon), de életet is ad annak, aki ezt komolyan veszi, és rá van szorulva. Jézus Krisztus elhozta az új napot, az ő országában nyitva a kapu, be lehet lépni! De mi beléptünk-e már? Felragyogott már életünkben a hajnalcsillag, és engedjük, hogy a szívünk rejtekébe is bevilágítson!

- *És utam sötét bár s környez sok veszély, hangját egyre hallom: „Gyermekek, ne félj!” S majd ha fönn a mennyben meglátom Uram, ujjongva kiáltom: Nem, ő nem hagyott magam! (Evangéliumi ének)*
- Úr Jézus Krisztus! Sötét ez a világ, és nem akarjuk észrevenni a te fényedet! Világíts rá bűneinkre, hogy azokat letehessük a keresztedhez, hogy aztán teljes fényeddel világíthass rajtunk keresztül embertársaink felé. Ámen.
- Ének: 222

- Ének: 105
- Szerető Urunk! Áldunk az új napért, az új kegyelemért, az élet csodájáért. Formálgj jó tetszésed szerint!
- Igék: Ézs 26,20–21; Mk 15,1–15; Hab 2,4
- Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki az evangéliumban hitből hitbe, ahogy meg van írva: „Az igaz ember hitből fog élni.” (Róm 1,17)

Az igaz ember hitből fog élni. Luther életében ez az ige gyökeres fordulatot hozott. Az ítélő Istentől rettegő, állandó lelkiismeret-furdalástól gyötrődő szerzetes és teológiai professzort rádöbentette arra, hogy Isten őt Jézusért fogadja el igaznak, kegyelemből, hit által. És Luther lelke nyugalmat talált. Ettől fogva határozottan kiállt a fenti ige igazsága mellett, és hirdette az örömmüzenetet. Elmondhatjuk magunkról, hogy ezt a felszabadító felismerést készen, tálcán kaptuk. A lényegét azonban nem egyszerű megragadni, hiszen csak megélni lehet.

Hitünket ajándékba kaptuk. Nincs benne részünk. Ugyanakkor Jézus többször is lelkünkre köti: *Ne félj, csak higgy*, vagy *A te hited megtartott téged*. Ez aktivitást feltételez; sőt harcot, melynek kimenetele talán azon dől el, hogy az adott pillanatban rá tudjuk-e bízni sorsunkat a mindenható Istenre. Merünk-e hinni ott és akkor az ő hatalmában. A harc tétje nem kevesebb, mint hogy teret adunk-e az életünkben Munkálkodónak, a mindeneket Fenntartónak, a mindig Közellévőnek, hogy megmutassa életünkben csodáit, vagy kétségbeesésünk és aggodalmaskodásunk áldozatává válunk...

- *Nem akarod, hogy dermedten és mozdulatlanul álljunk – elkísérsz, ha jelenlétedet hit által ünnepli a szívünk. A sötét éjszakákon is te vagy velünk, ha minden vissza is próbál tartani abban, hogy a kételkedésből a hitbe vezető lépést megtegyük – Krisztus magasztalunk: kétségeink mélységeiben te vársz ránk. (Imádság a német Losungenből)*
- Istenem! Szeretném vállalni az életet, amit kaptam tőled. Szeretnék hitből élni és meglátni csodáidat. Te vidámítod meg az életem. Csodálatos vagy. Ismertesd meg velem önmagadat, vágyom közelségedre! Ámen.
- Ének: 70

- Ének: 197
- Ébredsz és erősítsd bennünk a hit éleslátását, hogy megláthassuk az erőtlenségben a te erőt, a bolondságban a te bölcsességedet, a gyalázatban a te dicsőségedet!
- Igék: Jn 13,1–15(34–35); 1Kor 11,23–26; Mk 15,16–23; Ézs 33,17
- *A katonák bíborba öltöztették Jézust, tövisből font koronát tettek a fejére, és elkezdték köszönteni: „Üdvözlégy, zsidók királya!” (Mk 15,17–18)*

A zsidók királyának méltósága teljesen lerombolja a méltóságról alkotott elképzeléseinket. Képzeljük magunk elé a szenvedő Jézust! Elfogják, meghurcolják, megalázzák. Úgy bánnak vele, mint egy velejéig romlott bűnözővel. A nép megtagadja, gyalázza, és halálra ítéli. Látjuk magunk előtt a hús-vér ember Jézust, amint a halálfélelemtől reszket. Kivégzésének eszközét, a keresztet magának kell a kivégzőhelyre cipelnie. A felhergelt csöcselék megvető, gúnyolódó és szitkozódó kiáltásai közepette keresztre feszítik, míg végül a kereszten iszonyatos kínok és fájdalmak közepette meghal. Miféle méltóság lehet egy olyan történetben, amely így végződik? Egyáltalán hogyan egyeztethető össze Isten méltóságával és dicsőségével Fiának pokoli, embertelen, gyalázatos szenvedése és kegyetlen meggyilkolása? A magyarázat a következő mondatban található: *Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd, Atyám!* Ennek a magyarázatnak az igazsága meghaladja emberi értelmünket. Hiszen mindaz, ami Jézussal történt, az Atya tudtával, sőt az ő terve és akarata szerint történt így. Jézus halálának gyalázatos botránya mögött olyan isteni dicsőség és méltóság húzódik meg, amely az emberi értelem előtt rejtve van: kizárólag a hit képes felismerni. A hit látja meg a kereszt botrányában a megrendítő méltóságot, melyet Jézus azáltal nyert el, hogy maradéktalanul teljesítette Atyjának üdvözítő akarátát. Teljes engedelmisségével elnyerte a dicsőség koronáját.

- *Ahol az értelem csak a szenvedés fellegét látja, ott a hit az ígért szívárványát szemléli. (C. H. Spurgeon)*
- Úr Jézus, tedd szívünket fogékonnyá a te ígéd megértésére! Ámen.
- Ének: 388

- Ének: 204
- Uram, te vagy a Krisztus. Te vagy minden kezdete és vége. Ámen.

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?
Távol van a segítség, pedig jajgatva kiáltok!

Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz,
Hívlak éjjel, de nincs nyugalmam.
Pedig te szent vagy, (trónodon ülsz),
rólad szólnak Izráel dicséretei.
Benned bíztak őseink,
bíztak, és megmentetted őket.
Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek,
benned bíztak, és nem szégyenültek meg.
Ne légy tőlem távol,
mert közel a baj, és nincs, aki segítsen!
Ó, Uram, ne légy távol,
erősségem, siess segítségemre!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?
Távol van a segítség, pedig jajgatva kiáltok! (Zsolt 22)

- Igék: Péld 14,31; Jn 19,16–30; 2Kor 5,14b–21; Mk 15,24–41
- *A katonák nádszállal verték a fejét, leköpdösték és térdhajtással hódoltak előtte. (Mk 15,19)*

Nem követlek már téged, eltévelyegtem utaidról. Keresztedet látom magam előtt, Uram, ezt én tettem veled?! Hogy alázhatalak meg ennyire? Uram, nem követtelek. Király vagy, hatalmad van mindenek felett. A nádszálak is arra hajlanak, amerre te akarod. Csak én, az ember vagyok képes azzal verni a fejed. Te

a legnagyobbat adod nekem, a szeretetedet. Csak én, az ember vagyok képes mégis ellened fordulni. Üdvösséget, hitet adsz, Lelkedet küldöd hozzám. Csak én, az ember vagyok képes áruló hódolattal térdet hajtani előtted. Hazugság vesz körül, a saját hazugságaim. Azt gondoltam, hogy szeretlek téged. De hogyan is lennék képes rá?! Becsaptalak, átvertelek, elhagytalak. Hitegettem magamat. De te látod ezt. Szemed szomorún-megértőn néz rám a keresztről. Nincs hova bújniom, nincs hova menekülnöm tekinteted elől. Ismersz engem. Tudod, milyen az életem. Belém néztél, és bűneim megsemmisítenek. A porral vagyok egyenlő. Mulandó az életem. Te mégis nézel. Te mégis szenvedsz értem. Te mégis megváltasz engem. Te mégis szeretsz engem. Mégis szeretsz engem.

- Péter apostol némán haladt a széles Via Appián.

A görcsös vándorbot kiesett kezéből, majd hirtelen térdre hullott, kitérta karját és felsikoltott:

– Krisztus!... Krisztus!...

És arccal a földre borult. Sokáig tartott a csend; majd elcsukló hangon zokogva kérdezte az Apostol:

– Domine, quo vadis?... (Hová mégy, Uram?)

– Bizony mondom néked, ha netalán itt hagynád nyájamat, melyet reád bíztam, én megyek Rómába, hogy másodszor is megfeszítsenek.

Az Apostol mozdulatlanul feküdt a földön, mintha meghalt volna. Végre felkelt; reszkető kezével felvette kiejtett görcsös botját, aztán szóltanul megfordult, és visszaigyekezett a városba, amelyet elhagyott. (Henryk Sienkiewicz)

Ég, föld királya, kit Úrnak vall minden. Mint adjon hálát irgalmadért szívem? Nincs elég drága, mit neked adhatnék, kincs és ajándék.

Nem tudom én azt ésszel föl sem érni, hogy mihez tudnám irgalmadat mérni. Nagy szerelmedért viszont jókat tenni, nem tud senki.

Gondold el, lelkem, szorongó örömmel, keserű gyönyörűséggel, elszorult szívvel, hogy a te legfőbb üdvöd Jézus szenvedése; az őt felsebző töviséből égrenyílő virágok bomlanak; sok édes gyümölcsöt szedhetsz az ő keservéből – ezért soha le ne vedd róla tekinteted! (Bach: János passió: 7., 27., 31. tétel)

- Uram irgalmazz, Krisztus kegyelmezz, Uram irgalmazz! Ámen.
- Ének: 200

- Ének: 389
- Mi Atyánk, kérünk, hallgasd meg mindenkor könyörgésünk. Ámen.
- Igék: Hós 5,15–6,3; Mk 15,42–47; Jn 3,18
- *Jöjj, Istenünk, légy bírója a földnek, mert minden nép a te örökséged! (Zsolt 82,8)
Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem! (Zsolt 83,2)*

„Miért hallgatsz Istenem? Hát nem látsz? Nem látod a körülöttünk lévő nyomorúságot és gonoszságot? Hát nem sírsz? Nem látod a világodban a gyilkos keze-
ket, a békétlenséget és népek szenvedését? Hát nem hallod? Hiszen kiáltanak:
elégi! Hiszen kiáltanak: békét! Hiszen kiáltanak: valamit tegyél!” Hallgatsz?

Isten szól: „Ne ölj, és éljetek minden emberrel békeességben.” Isten szól, és mi ezt halljuk és tudjuk. De megyünk az ellenkező irányba, megyünk a háborúba, értelmetlen öldöklésbe vagy a gyilkos gondolatainkba. „Ne ölj, szeressétek az igazságot és békeességet és ellenségeiteket!” Isten szól: „Ne lopj, élj tisztessé-
sen, gyűlöld a rosszat és szeresd a jót.” Mi az ellenkezőjét tesszük. Egy olyan kerékpárt taposunk, amelyen érdekeink ülnek. És hajtunk sebesen, minden tör-
vényen, tisztességen és embereken keresztül. Tudjuk, mi a jó, de száguldunk a rossz irányba. Isten szól: „Szeresd az Urat, a te Istenedet, szeresd felebaráto-
dat, mint magadat!” De mi elfutunk a szerető Isten kitárt karjai elől. Nem viszo-
nozzuk szeretetét, amivel teremtett, megváltott minket. És mi kiken segítünk önzetlenül? Van valaki, akiért odaadnánk életünket? Úgy, mint Krisztus adta értünk? „Éljetek szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket.” Az ellen-
kező irányba tartunk. És ezek után, értetlenül állunk nyomorúságunk előtt, a szeretetlenségben, tisztességtelenségben és öldöklésben szenvedve, kérdőn ki-
áltva. „Istenem miért hallgatsz?” Pedig Isten szerető bírója a földnek. Isten szól!

- *Ha van reménység ezen a földön, az csak azért van, mert felhangzik még Isten ne-
ve. Emberek milliói vetik bele létezésük összes örömét és szomorúságát. Ő az, aki
az egész emberiséget magába foglalja és mindennek értelmet ad. (Bruno Ferrero)*
- Uram Istenem, kérlek, segíts, hogy bizonytalanságom helyett bízzak, önzés helyett segítsek. Uram adj erőt, hogy szeressek. Ámen.
- Ének: 322

- Ének: 216
- Urunk, Jézus Krisztus, hálát adunk azért, hogy megmentettél minket a halálból, hogy veled együtt élhessünk örökké, a te szeretetedből és kegyelmedből. Ámen.
- Fölemelte jobbját az Úr, az Úr hatalmasan munkálkodik, halleluja!
Hol a tövised, halál? Hol a fullánkod, holtak birodalma? Halleluja! (Hós 13,14)

Ujjongás és győzelmi ének hallatszík az igazak sátraiból,
mert az Úr jobbjá hatalmasan munkálkodott!
A kő, amelyet megvetettek az építők, íme, szegletkövé lett,
az Úr műve ez, és szerfölött csodálatos!
Ezt a napot az Úristen arra rendelte,
hogy vigadozzunk és örvendezzünk!
Istenem vagy, ezért hálát adok neked,
Istenem, magasztallak téged, halleluja! (Zsolt 118)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Fölemelte jobbját az Úr, az Úr hatalmasan munkálkodik, halleluja!
Hol a tövised, halál? Hol a fullánkod, holtak birodalma? Halleluja!

- Igék: Mk 16,1–8; 1Kor 15,1–11; Zsolt 119,130
- *Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsenéje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. (1Kor 15,20–21)*

Ember által van a halál. Ádám és Éva bűne miatt, az emberek számára elveszett az örök élet: *Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy, és vissza fogsz tért a porba! (1Móz 3,19)* De ember által van a halottak feltámadása is. Mint ahogy Jézus mondta: *Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. (Jn 11,25–26)* Ádám által halálra voltunk ítélve,

Jézus kegyelme által pedig nem halunk meg soha. Sokan Jézus tanítványai közül azt hitték, Jézus halálával vége lett mindennek. Pedig Jézus feltámadásával kezdődött Minden: az emberek örök élete. Halálos ítéletünket tépte szét. Ő az elhunytak első zsengéje; első, élő csirája. Élő, és mivel ő él, vele élhetünk mi is, és lehetünk élő zsengékké. Olyan ez, mint a születés. A vajúdás kínjai közül új élet születik és kezd el növekedni. Krisztus szenvedéséből, a kínok közül új élet születik. Halálával nem vége lett az életünknek, hanem mivel feltámadt ő, nekünk adott örök életet. És aki él, és hisz őbenne, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?

- *A keresztben van az üdvösség. A keresztben az élet, a keresztben az ellenségtől való oltalom, a keresztben a mennyei öröm kiáradása, a keresztben lelkünk ereje, a keresztben szívünk vigadozása, a keresztben az erény summája, a keresztben az életszentség foglalatja. Nincs léleküdvösség, örök életre nyíló remény, csak a keresztben. Vedd hát föl a keresztet és kövesd Jézust, akkor örök életre jutsz. (Kempis Tamás)*

Krisztusunk feláldoztatott váltságára bűneinknek, de harmadnap feltámadott, megszerezte életünket; ezért szívből vigadjunk, Istenünknek hálát adjunk, zengedezzünk: Halleluja!

Nem volt olyan emberfia, ki erőt vett a halálon: Bűnért kellett meghalnia mindenkinek a világon; rabjaivá így lettünk, hatalma így nőtt felettünk, de megtörte Isten Fia. Halleluja!

Húsvétunknak szent Báránya jött le értünk az egekből, s magát lelkünk jóvoltára adta igaz szeretetből; ajtónkat a vérével festette meg, és így nem ér el bennünket a vész angyala. Halleluja!

Szent örömmel ünnepeljünk, Jézusunknak hálát adva: Krisztus a mi Fejedelmünk, Igazságunk fényes napja; ránk sugárzó kegyelme bevilágít a szívekbé, s eloszlik az éj borúja. Halleluja!

Ünnepeljünk szent hitünknek kovásztalan kenyérével: A régi kovászt szüntessük meg kegyelmének igéjével! Krisztus magát áldozza, hogy lelkünket elhalmozza; hitünket legfőbb táplálója: Halleluja! (Bach: 4. kantáta, 1., 2., 5–7. tétel)

- Jézus Krisztusunk kérünk téged, segíts meg minket, hogy ne keressünk más utat, mint a kereszt útja, amely által üdvösséget szereztél nekünk. Ámen.

- Ének: 223

- Ének: 213
- Jöjj Úr Jézus, add békességedet, hogy megtapasztaljuk: az élő Úr vagy te!
- Igék: Lk 24,13–35; 1Kor 15,12–20; Mk 16,9–20; 3Móz 19,31
- *Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. (Jn 17,3)*

Ajándék. Csak úgy. Szeretetből. A tiéd. A miénk. Isten Jézus Krisztusban ajándéku adta az örök életet. Nem jutalmat adott, nem a hit vagy a keresztyén életvitel jutalmát. Ahogyan életünket is ajándékba kaptuk, ugyanúgy kapjuk ajándékba az örök életet. Semmiféle emberi cselekedet nem képes ezt megszerezni.

Isten Szeretet. Szeret minket, Fiát adta értünk, hogy nekünk örök életünk legyen. Jézusban az emberek között munkálkodó Istennel találkozhatunk. Másképp nem tudjuk őt megismerni és felismerni. S ez az ismeret segíthet minket is, hogy életünk a mindennapokban önzetlen, engedelmes és segítőkész legyen.

Mert az Isten iránti hűség és engedelmesség mindig az emberek között, a mindennapokban, a családban, a kapcsolatainkban mutatkozik meg. Ahogy Jézus is vállalta értünk a kereszthalált, értünk való szeretetből. S feltámadásával legyőzte a halált. Ámen.

- *Jézus él! Tudtam, hogy semmi sem tud engem Jézustól elválasztani, sem a sötétség ereje, sem uralma és a szenvedés sem. Az ő hűsége nem ingadozik, ez az én bizodalمام. (Christian Fürchtegott Gellert)*
- Mindenható Isten! Egyszülött Fiad halálával végleg eltörölte a bűnt, megtörted a halál uralmát, és Jézus feltámasztásával az örök életet adod mindenkinek. Add, hogy e hitben megálljunk és nevedet szüntelenül dicsérjük! Ámen.
- Ének: 223

- Ének: 357
- Atyám! Engedd meglátnom, hogy nélküled árva vagyok!
- Igék: 1Kor 15,20–28; 1Pt 1,1–12; 2Kor 3,5
- *Asszíria nem segít meg minket, lóra sem ülünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányait. Csak nálad talál irgalmat az árva. (Hós 14,4)*

Árva. Csak Istennél talál irgalomra az árva. Sokan vannak, akik átérték, mit jelent árvának lenni. Ők, minden bizonnyal, már megérthettek valamit ebből az igéből. De csak azok árvák, akik elvesztették hozzátartozójukat? A Biblia azt írja, hogy Isten ismerete nélkül születünk. (Jn 8,54–55; Gal 4,8–9) Már születésünkkel lelkileg árvák vagyunk. Ez az érzés félelemmel tölti el szívünket.

Izráel úgy gondolta, hogy az élő Isten helyett inkább Asszíria jelenti a biztonságot. Áldoztak Istennek, de azért Baalnak is, a termékenység istenségének. Jobb, ugye, több vasat is a tűzben tartani. Hóseás próféta figyelmeztet, hogy ez bűn! Ez lelki paráznság. Mi hányszor csaljuk meg az Úr Jézus Krisztust azzal, hogy a hitünket mindenféle emberi praktikákba vetjük?! A lottóba, horoszkópba, egyes tárgyakba, személyekbe vetett hit mind megszorítja őt. Hóseás hirdeti, hogy ha Izráel megtér lelki paráznságából, akkor áldás lesz rajta. Ha nem, elpusztul!

Ez most sincs másképp. A személyes életünkben dönteni kell! Nincs is-is!

Merjük bevallani, hogy lelki árvák vagyunk! Kérjük Istent, hogy szabadítson meg lelki paráznságunkból! Kapaszkodjunk minden erőnkkel Megváltónkba, hiszen ő most is él!

- *A boldogság sem rajtunk kívül, sem bennünk nincs. A boldogság Istenben van. (Blaise Pascal)*
- Megváltó Krisztusom! Bevallom neked, hogy életemben magam akartam megszerezni a biztonságot, úgy, ahogy nekem tetszett. Győzz meg, hogy csak tenálad van az igazi megnyugvás és áldásos élet. Tedd a szívemet bizonyossá, hogy vigyázol rám, s nem kell árvának lennem. Ámen.
- Ének: 460

- Ének: 224
- Drága Istenünk! Elénk adtad az élet és a halál útját. Segíts minket, hogy az életet válasszuk!
- Igék: 1Kor 15,35–49; 1Pt 1,13–16; Jer 6,13–14
- *Ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki a jót cselekszi, az Istentől van, aki a rosszat cselekszi, az nem látta Istent. (3Jn 11)*

Tény, hogy életünket két egymással szembenálló minőség, a jó és a rossz hatja át. Pillanatainkat hol egyik, hol másik uralja. Ahogyan mindannyian szenvedünk és menekülünk a rossztól, ugyanúgy egyként vágyunk a minket boldoggá tevő jóra. A jóra való egyetemes igényünk még hétköznapi üdvözléseinkben is megmutatkozik: jó reggelt, napot, estét, hétvégét, utat, szerencsét stb. kívánunk egymásnak. Mondhatnánk: a jó közkincs.

János elmarasztalja Diotrefészt, aki nem fogadja be a testvéreket, a jövővényeket. S nemcsak, hogy nem gyakorolja a vendégszeretetet, de ezt még másoknak is megtiltja. A gyülekezet vezetőjeként, mintha megfelelkezne egy fontos krisztusi ismérvről: a befogadásról.

Pedig pont ennek az örömuzenetnek birtokosai vagyunk: Istenünk mindnyájunkat be- és elfogad. Mert jó! Ő jó. A kisgyermeket példaképül állító, bűnösökkel vacsoráló, mindannyiunkat befogadó Jézust látva látjuk az Atyát. És minél többet látunk belőle, minél inkább megismerjük őt és szándékait, annál jobban szeretjük. Egymás befogadására a minket befogadó Úr indít.

- *Alleluja! Az Úrnak zengjen hála, mert jó és mindörökre megmarad jósága. Ki tudja elmondani erejét, elzengeni dicséretét? Boldog, ki minden jóra felfigyel, igazságot cselekszik szüntelen. (106. zsoltár nyomán)*
- Urunk! Te jó vagy. Hadd ismerjünk meg téged! A te szereteted és jóságod minket is jóra indít. Te óvj meg a gonosz utaktól. Ámen.
- Ének: 55

- Ének: 42
- Úr Jézus Krisztus! Tedd nyilvánvalóvá tetteidet személyes életünkben, hogy minden dolgunk a te dicsőségedre legyen!
- Igék: 1Kor 15,50–57; 1Pt 1,17–21; 2Móz 19,6
- *Jézus Krisztus, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országá népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. (Jel 1,5–6)*

Egy találkozás vagy ismerkedés alkalmával az első benyomások mindig fontosak. Az első pillanatok egy egész beszélgetést vagy együttléteket meghatározhatnak. Nem mindegy, milyen lelkülettel, szívéllyességgel és közvetlenséggel hangzik a köszöntés. Sokszor nem csupán a hangsúly, hanem a köszöntő mondat tartalma is hatással lehet ránk. Szeretjük, ha az üdvözlő szó odailles és ránk vonatkozó, minket szólító.

Kegyelem nektek és békeség... – lehet-e ennél lényegre törőbb, személyes, egész lényünket megérintő, átható egy köszöntés? Mindez attól a Jézustól, akié a mindenek felett való hatalom; aki számtalan hibánk, tévedésük, mulasztásunk ellenére felfoghatatlan módon szeret bennünket. Érthetetlen kegyelem ez. Minden nyugtalanságon, aggodalmaskodáson és félelmen túlradó békeség. Ez lehet találkozásainkban az első pillanatok legteljesebb örömeinek forrása. Mert Jézus Krisztus jelenléte boldogságunk s boldogulásunk forrása.

- *Az ő kegyelmének és irgalmának köszönhetek mindent, ami vagyok, és amim van, igen, az ő drága vérének és verejtékének. Szolgálja tehát, ha Isten is úgy akarja, minden az ő dicsőségét, örömmel, tiszta szívvel. (Luther)*
- *Kegyelmet és békeséget szerző Urunk! Jó veled indulnunk mindennapjaink kusza útjain, közelségedben lennünk örömeinkben, bánatunkban, s tudnunk, hogy amikor közösségben vagyunk veled, áldásod kísér bennünket. Ha még mi el is kószálunk mellőled, kérünk, ne fordulj el tőlünk. Szólíts bennünket igéddel, mások bizonyágával, evangéliumod éltető erejével! Legyen a tiéd az örök imádat és magasztalás mindenkor! Ámen.*

- Ének: 456

- Ének: 78
- Hallgass, Uram, imádságomra, és figyelj könyörgő szavamra!
- Igék: Mk 9, 36–37; 1Kor 5,6b–8; 1Pt 1,22–2,3
- *Micsoda a halandó, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? (Zsolt 8,5)*

Michelangelo sixtusi kápolnájának freskói a legmonumentálisabb ábrázolásai az Isten–ember kapcsolat történetének. A mennyezet középső részében látható az a kép, amely Istent és Ádámot ábrázolja a teremtés pillanata után. Ádám és Isten is egymás felé nyújtják a kezüket, ujjuk majdnem összeér. Odaadással fordulnak egymáshoz, mélyen néznek egymás szemébe. Isten, mintha Ádám lenne öregebb korában: arcán az atyai értés bensőséges kifejezése. Az Isten, amint az emberre figyel. És az ember, amint Istenre néz. Így teljes a kép. Így tökéletes a kapcsolat. A képre szimmetrikusan a bűnbeesés képe látható. Tekintetüket a kígyótestű gonoszra irányítják, és kezük úgy nyúl felé, mint az előbbi képen Isten felé. Az ember aszerint cselekszik, amire néz. Aszerint mérlegel, amit látóköre befogadott. Az ember életében az a kapcsolat válik valósággá, amelyik a legfontosabb, amelyikre a tekintetét függeszti. Hogyan emelje a tekintetét az Istenre, ha már kezével a tiltott gyümölcs után nyúlt? Ha elfordult tőle, hogyan forduljon vissza? Az Isten néz az emberre. Ha az embernek nincs ereje rátekinteni, ő akkor is figyel. Tekintete a keresztről néz: megbocsátón, várón. A kereszten valósul meg az atyai értés: az a hatalmas, emberhez odahajoló erő, amely megalázta magát, elszenvedte a halált a mi vétkeink miatt. Isten egy pontot helyezett a föld és az ég közé. Egy pontot, amire nézhetünk, s amelyben visszatálhatunk hozzá, és ismét szemébe nézzünk, hogy a kép teljes legyen.

- *Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok. / Csúf, de te gyönyörűnek találtál. (Pillinszky János)*
- Istenem! Nagy vagy te, és mégis rám nézel, halandóra. Add, hogy tekintem rád nézzen szüntelen. Ha elfordulnék tőled, mutasd elém keresztedet, hogy bánjam bűnömet, és visszatáljak hozzád! Ámen.
- Ének: 387

- Ének: 434
- Uram, egyedül te vagy jó, igaz és szent. Mindent te adsz, mindent te töltesz be. Emlékezzél irgalmasságodra, és töltsd be szívemet kegyelmeddel, hiszen nem akard, hogy üres maradjon, amit alkottál. Ne fordítsd el tőlem arcodat, ne vond meg tőlem vigasztalásodat. Ámen.
- Igék: 2Tim 2,8–13; 1Pt 2,4–10; Ézs 26,8
- *Amiképpen résztársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is. (2Kor 1,7)*

Élesek a csillagok, és nagy a Hold ma felettem. Itt fekszem egy tó partján, a langyos, nagy szemű homokban és csodálom az éjt, és mindent, ami benne van. A tavat és az ölelő karokként körülötte fekvő hegyeket. Ha becsukom a szemem, nem látom. Ekkor csak hallom – a hullámok csobbanását, a fákat simogató szél suttozását és valahol a távolban, emberek érthetetlen beszélgetését. Egyedül vagyok. Talán pont ezért vagyok itt, hogy ne legyek magányos, hogy legyen velem a tó, amit nem csodál most senki, csak én, hogy legyen velem a Hold ragyogása, és ha más nem ér hozzám, érezhessem milyen a szél gyengéd, langyos simogatása. Úgy érzem, átölel az Isten, megérint a széllel, gyönyörködtet a Holddal és óv a hegyekkel. Csak az Isten és én, Teremtő és teremtményei harmóniája. – Hallom, hogy közeledik valaki. Ki lehet? Kinyitom a szemem. Már látom is. Egy ember. Alacsonyabb, mint én, és sötétebb a haja. Más. Mosolyog, és letelepszik mellém, sugárzik a lényé, váltunk pár szót. Már nem vagyok egyedül, mert van velem valaki. Itt ül velem, és nézi a csillagokat, észreveszi a Holdat, élvezi a langyos homokot, és őt is átöleli a szél. Nem vagyok magányos. Itt van velem valaki, aki részese mindennek a csodának, Istennek és teremtményeinek. Ő egy olyan testvér, akiben van valami, ami bennem is. Ezek után már nem leszek egyedül, mert velem van szenvedésben, és együtt vagyunk a vigasztalásban.

- *Az élet legmélyebb értelme: gondját viselhetjük másoknak. (Pablo Casals)*
- Uram, köszönjük, hogy nem vagyunk, egyedül, hogy szerető testvéreket adtál mellénk, és hogy szerető Krisztust adtál értünk. Ámen.
- Ének: 380

- Ének: 42
- Úr Jézus Krisztus! Nyisd meg a szemünk, hogy lássuk a te világosságodat!
- Mint a ma született csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre!

Nyugodj meg, ó én lelkem, mert jót tett veled az Úr!
 Megmentettél engem a haláltól, szemem a könnyhullatástól,
 lábam az elbukástól.

Az Úr színe előtt járhatok az élőknék földjén.

Mivel fizessek az Úrnak a sok jóért, amit énvelem tett?

A szabadulásért fölemelem a poharat,
 és az Úr nevét hirdetem.

Hálával áldozok tenéked,
 és az Úr nevét hirdetem.

Az Úrnak tett fogadásaimat megadom,
 az ő egész népe előtt,
 az Úr házának udvaraiban,
 tebenned, Jeruzsálem! Halleluja!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Mint a ma született csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok,
 hogy azon növekedjete az üdvösségre! (Zsolt 116)

- Igék: Jn 20,19–29; 1Pt 1,3–9; Jn 20,19–29; Mik 7,8
- *Jézus ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé az élet világossága.” (Jn 8,12)*

Egy történet jól megmutatja ennek az igének a mélységét: A keresztes hadjáratok során egy kiváló hadvezér nagyon magabiztosan vezette seregét. Dicsérte katonáit, győzelmeiről éjszakákat tudott mesélni. Egy udvari bolond is

velük tartott, ő szórakoztatta a fáradt katonákat. Ő is hallotta a hadvezért estéről estére, s egy alkalommal próba elé állította. Azt mondta, hogy a sikerek ellenére csak akkor hős, ha egy gyertya lángjára képes vigyázni, míg haza nem ér szülőföldjére. A tapasztalt hadvezér igazán könnyűnek találta a feladatot, örömet vállalta.

Csatáik végeztével hazaindultak. A gyertya fellobbant, s kezdetét vette a nagy próba. Jöttek útonállóok, rablóbandák, csavargók, tomboló szélviharok, esős napok. A hadvezér egyik kezében a gyertya, másikban a kard. A magasztos célok, feladatok után ezért a „semmiért” az életét kockáztatta. A gyertyára figyelt, a lángért harcolt, fáradozott. S megtört a gőgje. Egy egészen más ember érzéztet vissza hazájába.

Az Ige a mi gyertyánk, s a hitünk a láng. Az Úr Jézus Krisztus, aki lángra lobbanthatja. Nekünk van gyertyánk? S ha már van, ég-e? Úgy küzdünk-e az életben, hogy az Igét fontosabbnak tartjuk magunknál? Ha Jézusra figyelünk, átértékelődik az életünk. Ami eddig fontos volt, és harcoltunk is érte, az értéktelenné válik, s Jézus értékrendszere lesz a miénk. Azt elhagyjuk, amit ő elhagyott, és amit fontosnak tartott, az nekünk is fontossá válik.

- *Uram, add nekem a szeretetet: vezessen az úton,
a hitet, hogy lábam ne inogjon,
a reményt, hogy csalódás ne érjen,
és szívemben a te tüzed égjen!
Ne engedd, hogy lángom ellobbanjon,
Amíg olajlámpásodat tartom!
(Amy Carmichael, indiai misszionáriusnő)*

- Mennyei Atyánk! Köszönjük neked Fiadat, a mi fényünket. Add, hogy lángoljunk a te ügyedért! Ámen.
- Ének: 63

- Ének: 398
- Jöjj, Urunk, reménységed add nekünk, hogy új életünk legyen!
- Igék: Ézs 42,10–16; 1Pt 2,11–17; Zsolt 85,10.11
- *Végezetre eltételek neked az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon, de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését. (2Tim 4,8)*

Maratoni versenyfutás. Elképesztő iramban futni, és végül átszakítani a cél-szalagot. Elsőként, győztesen, fáradtan célba érni. Minden futó nagy álma, hogy a versenyt megnyerje, ne csak úgy, céltalanul rója a kilométereket. Az nyilvánvaló, hogy mi sem csak azért élünk, hogy csak „úgy legyünk”, hanem azért, hogy az életünknek célja legyen, és azt véghez is tudjuk vinni. Pál szerint ez a cél, a feltámadott Jézus Krisztus napja. A megérkezés, célba érés, a megkoszorúztatás napja. Csak annak nem telnek céltalanul a napjai életében, aki várja ezt a napot.

Félelmetes és egyben öröndetes is az a nap, mert ugyan Jézus ott ül a bírói széken, de a bűnös ember úgy állhat bírói széke elé, hogy tudja, az abszolút Igazság ítéli meg, akinek a szeretetét szemünk előtt a saját áldozata teszi tökéletessé.

A világ változik, az idő gyorsan telik, rengeteg változás megy végbe az életünkben, de az a nap örök célunk marad, és reménységünk, hogy Jézus megkoronázza az övét.

- *Az ember ebben a világban, amilyen a világ, csak úgy tud tovább élni, ha mélyen hiszi, hogy nem marad olyan amilyen, hanem olyan lesz, amilyennek lennie kell. (Ima a német Losungenből)*
- Hálát adunk neked, mennyei Atyánk, hogy az örök életet adod nekünk. Élő reménységet adj szívünkbe, hogy bátran megálljunk a hitben minden baj és kísértés közepette. Hogy amikor újra eljössz, elnyerjük az igazság koronáját az Úr Jézus Krisztus által. Ámen.

- Ének: 364

- Ének: 459
- Drága Úr Jézus Krisztus! Te készíts fel minket visszajövedre!
- Igék: Jób 42,7–13 (14–17); 1Pt 2,18–25; Péld 24,11–12
- *Jézus mondja: Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok! (Mk 13,37)*

Hogy teljes képet lássunk, szükséges elolvasni az egész fejezetet. Két fontos mondanivalója van a *Vigyázzatok!* felszólításnak.

Egyrészt Jézus visszajövetelével fog lezárulni az egész történelemben a kegyelmi idő. De a személyes kegyelmi időnk viszont addig tart, míg élünk. Amíg élünk, van lehetőségünk Jézussal élni, őt komolyan venni, vele számolni! A következő fontos mondanivaló ebből következik. Másrészt az Úr Jézusról szóló igaz tanítást tovább kell adni. Szükségük van a gyerekeknek tiszta igemagyarázatra, tanításra, példamutatásra. És itt van a hangsúly a *Vigyázzatok!* felszólításon! Jézus felszólít minket, hogy szüntelenül vele legyünk kapcsolatban, mert ez a világ minden édes mérgével el akar altatni. S ha mi elalszunk, mi lesz a gyermekeinkkel?

Az alvó ember nem tud vigyázni, tanítani, főleg nem vezetni. Tehát ne aludjunk! Ne higgyünk el mindent, amit hangosan kiabálnak. Nem kell sodródunk a világgal. Olvassuk az Igét, hogy tisztábban lássunk. Csak így tudjuk megkülönböztetni a hamis tanítást. A Sátán nagy fegyvere, hogy értelmetlenül teszi Jézus kereszthalálát. Csak akkor tudunk ennek ellenállni, ha Jézus bennünk él! Dicsőítsük Urunkat vigyázó, hívó életünkkel!

- *Akár jó, akár rossz példát mutatnak a szülők, sokkal nagyobb befolyást gyakorolnak a gyerekekre, mint azt fel tudjuk fogni. (Elisabeth Elliot)*
- Atyám! Olyan nehéz ebben a világban különbséget tenni jó és rossz között. Ne engedd, hogy a Sátán becsapjon minket a világ színeivel és ízeivel! Adj erőt lemondani a számodra utálatos dolgokról, és így tarts ébren, vigyázva, míg a te szent Fiad visszajön! Jövel, Uram Jézus! Ámen.
- Ének: 277

- Ének: 397
- Uram! Hozzád menekülök. Köszönöm, hogy bár szívem elítél engem, te nagyobb vagy az én szívemnél. Ámen.
- Igék: 1Pt 1,22–25; 1Pt 3,1–7; Jer 25,5
- *Bocsásd meg vétkeinket. (Mt 6,12)*

Vesztembe rohanok, mint Júdás; űzött vadként menekülök vétkem elől. Nem lelek nyugalmat, szívem elítél. Távol érzem magam Istentől. Még eszemben a mondat: *Jöjjetek énhozzám mindnyájan...*, de nem látok messzebb vétkemnél, szívem pedig kérlelhetetlen bírám marad. A tengeren járva süllyedni kezdek, már nem látom Jézus arcát, és hívó hangját sem hallja meg fülem. Alattam a tátongó mélység. Rémulten nézem végig, ahogyan összecsapnak fejem fölött a hullámok. Végem van. Elsüllyedek az önvád mocsarában, már nincs erőm küzdeni az életemért. Bénultan fekszem a tenger mélyén, élettelenül, békétlenül, reménytelenül. Egy alakot látok a víz felszínén. Kitért karral áll. És eszembe jut, hogy ki ő. Ő az, aki jelen volt formálódásomnál anyám méhében, életem minden rezdülésénél. Emlékszem, mindig arról beszélt, hogy nagyon szeret és örül, hogy élek. Szüntelenül próbált emlékeztetni, hogy nem kell belepusztulnom bűneim terhébe, mert ő már megtette azt. Azt is mondta, hogy szeretné, hogy ez a tény tudatosuljon bennem, és határozza meg életemet. Bátor, tudatos és boldog életről beszélt. Akkor mégis mi keresnivalóm van itt, a tenger mélyén?!

- *Bízzatok az új utakban, és haladjatok előre! Isten azt akarja, hogy a földjén áldássá legyünk. Aki egykor életet lehelt belénk, oda vezet bennünket, ahová akar, és ahol szükségé van ránk. (Klaus Peter Hertzsch)*
- Drága Urunk! Köszönjük, hogy életre hívsz, és biztatsz igéddelel, hogy kegyelmet találunk érted és általad. Add, hogy bele merjünk kapaszkodni igéretedbe, legyőzve kicsinyhitűségünket és elítélő szívünket. Vágyunk növekedni a bűnbocsánat örömeiben, s ezáltal a te, mások és önmagunk szeretetében. Kérünk, add, hogy kegyelmedből élő gyermekeidként a bűnbocsánat örömhírét közvetíthessük még sóvárgó testvéreink felé. Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 303
- Tedd szívünket termékeny szántófölddé!
- Igék: Jn 17,9–19; 1Pt 3,8–12; Jóel 2,26
- *Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagokat, és megszorítja igazságotok gyümölcsét. (2Kor 9,10)*

A hit magja, mely az emberi szívben csírázik ki, nagyon kicsinek és jelentéktelennek tűnik. Olyan, mint a mustármag, amely kisebb minden más magnál, mégis hatalmas fává terebélyesedik. Ez a mag nem más, mint Isten ígéje, mely elhívta az emberi szívekbe, felébred, növekszik és erősödik. Más, aki ültette, más, aki öntözte; más a vető, és más az arató. Pál apostol arra figyelmeztet: *az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.* Mint minden magától növekedő vetésnél, a magvető elveti a magot a szántóföldbe, aztán telnek a hetek, hónapok, de nem tudja, hogyan történik a növekedés, Isten láthatatlan titka marad. Ehhez a láthatatlan növekedéshez Isten táplálékot is ad, olyat, amely nélkülözhetetlen a lelki-szellemi fejlődéshez. Jézus erről így beszélt: *Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, amely Isten szájából származik.* Az evangélium ígéiben olyan mennyei eledelt kapunk, amely a lélek éhségét hivatott megelégtíteni hittel, reménységgel és szeretettel. És ne feledjük azt a felfoghatatlan, mégis legfontosabb táplálékunkat, melyet Krisztus saját testének és vérének szétosztásával hagyott ránk: az örök élet táplálékát. A hit növekedése nem öncélú: nem válhat a hívő saját céljainak, üdvének önző eszközévé; nem is kizárólag Isten dicsőségére történik mindez, hanem mások javára, üdvének munkálására. Ezért vannak a hitnek gyümölcsői, hogy a hitben még gyengébbek részesülhessenek annak áldásaiból.

- *Nem elsősorban a hited és látványos jó cselekedeteid üdvözítenek, hanem a szereteted, amellyel ezeket valóra váltod. (Simon András)*
- Urunk! Bocsásd meg nekünk, hogy sokszor nem figyelünk oda ígédre. Lelkünk ilyenkor olyan, mint a sziklás föld. Nyisd meg szívünket ígéd meghallására, és add, hogy termékeny talajba hulljanak a te mennyei magjaid! Ámen.
- Ének: 331

- Ének: 365
- Az ÚR szeretete betölti az egész földet! Ámen.
- Igék: Lk 23,50–56; 1Pt 3,13–17; Jn 14,27
- *Békesség, békesség közel és távol! Ezt mondja az ÚR: Meggyógyítom őt! (Ézs 57,19)*

Az ember lényege legmélyéből vágyakozik a békességre. De nem mindig ismeri annak a jónak a természetét, amire vágyik. Ahogyan el akarja érni a békességet, nem mindig az Isten útja az.

Sálóm (héber szó) – békesség; jelentése: érintetlenség, tökéletesség, sértetlenség, a teljesség ténye, dolgok eredeti állapotának helyreállítása, épség, jó egészség; hitelező kifizetése, fogadás, fogadalom teljesítése. Nem csupán szövetség, amely lehetővé teszi a nyugodt életet; vagy békesség, mint a háborúval ellentétes tartalmú időszak, hanem a mindennapi létezés jóléte; annak az embernek az állapota, aki összhangban él a természettel, önmagával és Istennel. Konkrétan: áldás, nyugalom, dicsőség, gazdagság, üdvösség, élet. A békesség győzelem, valamilyen ellenség felett.

Az ember lényege legmélyéből vágyakozik a békességre. Az egyetlen igazi békét Jézus Krisztusban kaphatjuk meg: Ő legyőzte a bűn hatalmát, az ember legnagyobb ellenségét. Ezért Krisztusban helyreállt a teljes béke. Őbenne van áldás, nyugalom, dicsőség, gazdagság, üdvösség és élet.

- *Isten békessége, amely minden emberi értelmet meghalad, őrizze meg szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban! Ámen (Szószéki áldás)*
- Úr Jézus, te, aki békességet, áldást, nyugalmat, dicsőséget, gazdagságot, üdvösséget és életet szerezted nekünk, kérünk, töltsd be mindennapjainkat! Add, hogy rád figyeljünk, hogy békességszerző munkádat hálás szívvel befogadjuk, és veled éljünk egész életünkben! Ámen.
- Ének: 357

- Ének: 60
- Uram, add minden népnek, minden nyelvnek, minden nemzetnek örök evangéliumodat!
- Igék: Jn 12,44–50; 1Pt 3,18–22; Mk 16,9–10
- *Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoldárt zengek rólad a nemzetek közt. (Zsolt 57,10)*

Egy fénykép van előttem. A háttérben egy nagy szökőkút látható és felhőkarcoló, az előtérben egy csoport, köztük én is. Mellettem áll sokféle ember, a legkülönbözőbb helyekről. Van itt magyar és ausztrál, sötét bőrű afrikai lelkesítő és lengyel diáklány is, vagy egy gyönyörű dél-amerikai szépség, és a sokat beszélő ázsiaiak, meg a mindig mosolygó amerikaiak közül is páran. Aztán az is eszembe jutott, hogy ők mind keresztények, ráadásul evangélikusok, mint én. Volt olyan, amikor együtt áhítaton vettünk részt, amit mindig más tartott. Egy afrikai lelkesítő táncolt és énekelt, így dicsérte az Urat. Egy másik afrikai fiú megrázó imát mondott el országáért, amiben háború dúl már évek óta; egy fiatal tanár pedig olyan hévvel beszélt az általa kiválasztott igéről, hogy bár nem igazán értettem, miről volt szó, mégis éreztem, mi a célja, annyira kifejezők voltak a mozdulatai. Mi, magyarok, pedig elénekeltünk egy népdalt, énekeskönyvünk 130-as énekét. Nagyon jó volt velük. Megérintett, hogy bár alig töltöttünk együtt pár napot, mégis olyan volt, mintha már régen ismertük volna egymást. Volt bennünk közös. Amikor ott végignéztem rajtuk, és amikor itt a fényképen végignézek rajtuk, csak örömmel telik meg a szívem, és boldog vagyok, mert tudom milyen jó érzés együtt énekelni az Úrnak különböző népek és nemzetek között. Rengeteget tanultam. Krisztus testének legkülönbözőbb tagjaival találkozhattam a Krisztusban.

- *Milyen sok tekintettel, milyen sok emberi tettel találkozunk nap mint nap. Mit veszünk észre? A ráncokat, a szeszélyt és a keménységet? Milyen szép lenne, ha arra törekednénk, hogy átérezzük az álmokat, a meleg szív dobogását és a sokszor egészen elrejtett szeretetet! (Bruno Ferrero)*
- Atyánk, köszönjük, hogy jó a testvéreinkkel egységben lenni. Ámen.
- Ének: 55

- Ének: 95
- Urunk, védj meg minket minden napon és légy nekünk jó Pásztorunk!
- Az Úr kegyelme betölti a földet,
igéjével alkotta a mennyet. (Zsolt 33)

Áldom az Urat mindenkor,
dicsérete mindig ajkamon van.
Az Úrral dicsekszik lelkem.
Hallják ezt az alázatosok és örülnek.
Hirdessétek velem az Úr nagyságát,
magasztaljuk együtt az ő nevét!
Megkerestem az Urat és meghallgatott,
és minden félelemből kimentett engem.
Örömré derülnek, akik rátekintenek,
és nem pirul el az arcuk.
Kiáltott a nyomorult: az Úr meghallgatta,
és minden bajából kiszabadította. (Zsolt 34)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Az Úr kegyelme betölti a földet,
igéjével alkotta a mennyet.

- Igék: Jn 10,11–16(27–30); 1Pt 2,21b–25; Ézs 25,1
- *Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre. (1Pt 1,3)*

Tavasszal az ember csupa várakozás. A tavaszra várni öröm. Átélni, ahogy megújul minden, ahogy kipattannak az első rügyek a faágakon, vagy ahogy az első hóvirág áttöri a még kemény földet apró fejecskéjével.

Amit a mindennapokban tapasztalunk, átélünk, életünk egyik meghatározója. Meghasonlott emberek, tönkrement, kiégett kapcsolatok. S talán egy-egy pillanatban eszünkbe jut: Hol ronthattuk el? Ahogy küzdeni próbálunk ezek ellen, gyakran kerülünk ki vesztesként. Egyre több a lemondó, reménytelen ember. Isten szembesít minket zsákutcáinkkal, hitetlenségünkkel, amikor Jézusban tükröt tart eléink. De ez nem azért van, hogy még rosszabbul érezzük magunkat, hanem hogy lássuk: van kiút. Isten mindig tesz valami újat. Amikor lankad a népe, megfáradunk, megkeseredünk, akkor segít. Csodában részesíti a megöregedett, meghasonlott, alvó népét is.

A tavasz szele megújít, felfrissít. Isten szeretete nem fáradt el. Magához ölel, megújít, újjászüli, s így tudjuk szeretetét visszatükrözni. Isten újjáteremtő akarata, hogy nem hagyja veszni az embert, Jézus halálában és feltámadásában lett nyilvánvalóvá. Ezzel Isten népe új alapra helyezheti életét, új távlatok, célok nyílnak meg előtte.

- *Csodákhoz nincs szükségünk mesékre, csak szemre, amivel észrevesszük őket, és szívre, amivel megértjük azokat. (Jörg Zink)*
- Mindenható Isten, aki egyszülött Fiad élete árán felemelted az elesett emberiséget: engedd, hogy híveid örvendezzenek abban a reménységben, hogy akiket megmentettél az örök haláltól, kegyelmedből újjászülettetten, új életben járnak. Ámen.
- Ének: 334

- Ének: 385
- Istenünk, add meg nekünk kegyelmesen, hogy eljussunk dicsőséged látására!
- Igék: 4Móz 27,(12–14)15–23; 1Pt 4,1–11; Jer 9,6
- *Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus így válaszolt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.” (Jn 9,2–3)*

Miért? Miért pont én? Miért ő? Legégetőbb, legsürgetőbb kérdése ez a ma emberének, nekünk. A nagy „miért”? Akkor bukkan elő ez a kérdés különösen is élesen, ha az életben olyan helyzetekhez érkezünk, amikor bizonytalanok vagyunk, magányosak, elhagyatottak, szorongóak, amikor nem látjuk a célt, bizonytalan a jövő. S a sok miértünkre csak közhely a válasz. Aztán az ítélet hamar elhangzik; azért szenved, azért ilyen a sorsa, mert valamivel biztosan rászolgált.

Jézus azonban elutasítja ezt a gondolkodást. Szerinte a sok baj, gond, szenvedés nem a sors csapása, amit el kell hordozni, mert büntet az Isten. Hanem alkalom Isten cselekedeteinek végzésére. S ez számunkra is alkalom, lehetőség a segítségre.

Ha meglátunk egy szenvedőt, beteget, ne azt nézzük, hogy vajon miért szenved, megérdemli-e, mit vétkezhetett, hanem segítsünk. Jézus megmutatja, hogy senki sincs reménytelenül elveszve. Isten cselekedeteiről szól Jézus, s minket felhasznál az ő akarata által. Hozzá kell térnie mindig annak, aki gyógyulni szeretne. Az ő léte és jelenléte az ürességből, a hiábavalóságból, reménytelenségből, kudarcból tartalmazat, reménykedőt, hívőt formál.

- *Krisztusnak nincs keze, csak a mi kezeink, hogy munkáját elvégezze. Nincsenek lábai, csak a mi lábaink, hogy embereket útjára vezessen. (Németországból)*
- Urunk Istenünk! Oly gyakran esünk kétségbe, kiáltozunk, vádaskodunk: miért? Add nekünk békeségedet, hogy életünkkel téged szolgáljunk, készek legyünk a jóra, azt tegyük, ami előtted kedves, és dicsérvünk téged. Ámen.
- Ének: 326

- Ének: 367
- Atyám! Köszönöm a te Fiadat, aki letörli minden könnycseppemet!
- Igék: 1Kor 4,9–16; Pt 4,12–19; Róm 11,32
- *Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az Úr letörli a könnyet minden arcról. Leveszi a népéről a gyalázatot az egész földön. – Ezt ígerte az Úr! (Ézs 25,8)*

Ézsaiás könyvét szokták kisbibliának is nevezni, ugyanis hatvanhat fejezetből áll, és csodálatos próféciákat olvasunk benne a megígért Messiásról. Érdeemes elolvasni az egészet, elejétől a végéig. Kiragadott igénk egy prófécia, melynek beteljesedése folyamatban van. Hitünk szerint a halál hatalma megtört, mikor Jézus Krisztust keresztre feszítették, és ő harmadnapra feltámadt. A fizikai halál nem múlik el, míg e világ áll, de a lelki halál nem érheti el azt, aki Jézus Krisztushoz menekül. Aki Krisztushoz kiált, annak ő letörli könnyeit, s nincs hatalmasság, mely megtörhetné. Ha valaki ezt átéli, együtt énekel a megváltottakkal. Megváltottak hálaéneke; e címet adták a bibliafordítók a 25. fejezetnek. Ez az ének szívből jön, dicsőíti az Urat, és megörvendezteteti az elcsüggedteket. Tudunk-e mi így énekelni? S ha dicsőítjük az Urat, figyelünk-e az ének szövegére, vagy csak a jó dallam miatt énekelünk?

Gyalázat. Nehéz szó. E szerint az ige szerint Isten népén gyalázat van. A világot követők nem bírják elviselni Krisztus gyermekeit, s ezért gyalázzák. Akik Krisztuséi vagyunk, ezt el kell viselnünk, alázatosnak kell maradnunk, mert Urunk is az volt. Mikor ő újra megjelenik közöttünk, minden világosságra kerül. Ezt ígéri az Úr!

- *Krisztus keresztje olyan teher, mint madárnak a szárnya – az emeli a magasba. (Clairvaux-i Szent Bernát)*
- Mennyei Atyánk! Hálát adunk, hogy e világ gyalázata nem tart örökké. Adj nekünk erőt hitben várni szent Fiad, hogy hívő életünkkel dicsőítsük a te neved! Köszönjük, hogy minden velünk kapcsolatos eseményt látsz, s tudsz. Köszönjük, hogy dicsőségben lehetünk mi is. Ámen.
- Ének: 388

- Ének: 401
- Istenem! Csöndesen tartom a kezemet feléd, és csöndesen is várokozom! (Szent-Gály Kata: Imádságtöredékek)
- Igék: Jn 17,20–26; 1Pt 5,1–7; Jer 32,17
- *Jézus ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.” (Mk 10,27)*

Jézus látva az emberek földhözragadtságát megpróbálja konkrét cselekedetekkel körülírni az üdvözüléshez szükséges dolgokat, hogy kielégítse az őt körülvevők információhiányát. Hozzá kell azonban tenni, hogy ezt csak alapozásnak szánja: *...oszd szét... , aztán jöjj, és kövess (Mk 10,21)*. A követés nem a cselekedetektől áll, de ha valaki nem érzi, nem érti Jézus mondanivalóját, akkor így is el lehet kezdeni. Persze van, akinek már ez is sok. Vagy mégsem így van ez? Hiszen Istennek minden lehetséges, akár még a gazdag ember is bejuthat a mennyek országába! Ebből látszik igazán, hogy Jézus mennyire más Istenről beszélt, mint amilyenről az akkori zsidók és a mostani keresztények nagy része gondolkodik. Egy igazi szellemi természetű Istenről, aki lehet, megérti az embereket, de valójában teljesen más valósága van, mint nekünk. Ő a szívek vizsgálója, és nem egy térfelügyelő rendszer. Ne aggódjunk folyton a cselekedeteink helyessége miatt, próbáljunk hallgatni arra, amit a lelkiismeretünk diktál, és keressük a harmóniát a bennünk lakó Istennel. A többit pedig bizzuk rá, mert vannak dolgok, melyek az ember számára lehetetlennek bizonyulnak.

- *Nálad lehetetlen, tudom, semmi nincsen. Nyújtsd kezedet, mely hűn vezet, szüntesd bajom, bús sóhajom, Te örök szeretet! (Tranoscus énekeskönyv)*
- Mennyei Atyám! Dicsérlek téged, aki az eget és földet teremtetted, akitől minden jó származik. Kérlek, némissd el bennem az aggodalmaskodást, az elégetlenséget, és emlékeztess atyai jószágodra. Add, hogy gyermeki hittel és bizalommal tudjak hozzád fordulni. Add, hogy meglássam szeretetedet és nagyságodat, s ezáltal a nehéz könnyűvé, a lehetetlen lehetségessé váljon. Ámen.
- Ének: 331

- Ének: 397
- Teremtő Istenünk! Te vagy a kezdet és a vég. Jöjj közénk Szentlelkeddel, és teremtsd újjá bűnbeesett lelkünket! Tisztíts meg minket mennyei fényeddel, és vezess bennünket az örök élet vizének forrásához! Ámen.
- Igék: Ef 4,(8–10)11–16; 1Pt 5,8–14; Ézs 55,1
- *A trónuson ülő ezt mondta: Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. (Jel 21,5–6)*

Minden élet megteremtője, fenntartója és beteljesítője a Teremtő Isten. Létünk belőle ered, és ahogy Pál apostol mondja: *Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.* Jelen van minden láthatóban és láthatatlanban, az univerzum leghatalmasabb csillagaitól az élővilág számtalan életformáján át a legparányibb atomban is. Őt nem találhatjuk meg, mint egyet a létezők közül, nem láthatjuk, érzékeinken túl van, hiszen ő minden létezőnek az alapja. Ő a lét végtelen hatalma, aki lehetővé teszi, hogy a létezők létezhesenek. Benne is van a világban, de végtelenül meg is haladja azt. Utunk elején elszakadtunk tőle, saját létünk alapjától, hogy a lázadásban megtapasztaljuk, milyen Isten nélkül élni. Ezáltal elborított bennünket a bűn, a tudatlanság és a halál sötétsége. Keserű tapasztalatok árán kellett rádöbbszünk, hogy vétkes és kárhozatra méltó teremtmények vagyunk, akiknek mindennél jobban szüksége van a szabadításra és az újjáteremtésre. És íme: Isten, aki megromlott állapotban is fenntartja életünket, az idők teljességében kinyilvánítja akaratát, és megmutatja végtelen szeretetét. Egyszerűlött Fiát küldi a világba a mi megmentésünkért, hogy annak élete árán újjáteremtsen mindent. Az élet után szomjúhozókat megelégtíti az örök élet forrásának vizével, mely után soha többé nem szomjazik meg senki.

- *A megváltás művével Isten jobban elkötelezte magát az emberek felé, mint a teremtéssel vagy a gondviseléssel. (C. H. Spurgeon)*
- Ments meg minket a kárhozattól, Urunk, vezess minket utadon igéd örök fényével. Térítsd meg lázadó szívünket kegyelmeddel, hogy mindenkor téged szolgáljunk és örömhíradet hirdessük embertársaink javára és üdvére. Ámen.
- Ének: 525

- Ének: 523
- Jöjj, Uram! Szólíts meg! Hívj követésedre!
- Igék: Mt 26,30–35; 1Tim 1,1–11; 2Móz 33,14
- *Jézus így szólt Lévihez: „Kövess engem!” Az pedig felkelt és követte őt. (Mk 2,14)*

Csak úgy nézelődünk. Áldogálunk vagy üldögélünk, és nézzük a környezetünket. Megfigyeljük az embereket. Méregetjük őket. Ruhájukat, mozdulataikat, esetleg egy egész cselekvéssorozatukat megfigyeljük. Próbáljuk kitalálni gondolataikat; felfedezni működésükben a rációt, vagy elcsipni személyük sajátosságának jeleit. Ők az embertársaink. Próbáljuk megtalálni bennük azt a pontot, ami közös velünk. Ami kapcsolatban tart velük. Az emberlét titkai. Lévi ül a vámszedő helyen. Ül, és nézegeti az arra járókat. Méregeti őket. Kapcsolatba kerül velük: mit visznek, hova mennek, mennyit fizetnek neki. A munkáját végzi. Nem történik semmi különleges. Talán már unja is. Jézus megy az úton. Megy, és figyel az emberekre. Ő nem a ruhájukat, külsejüket méregeti; az embert figyeli. Ő az Isten, aki ismeri az emberlét titkát. Látja, mi dolgozik az emberben, amikor ül, és csak nézegeti a többieket. Az egyedüllét félelme, az embertársalanság, az önmagunkba fojtott szeretetlenség. Megy. Nézi Lévit. *Kövess engem!* Gyere, és mozdulj ki a szeretetlenség üres tespedéséből! Kövess engem, aki meghalok a bűnök bocsánatára érted, és feltámadok az örök életre! Én vagyok a szeretet. Bennem beteljesedik az idő. Lévi felkelt, és követte őt. Hitt. Jézus szólít, követjük-e mi is naponként meghalva és feltámadva az Isten szeretetében? Élünk-e az idő teljességében?

- *A keresztvízbe merülés azt jelenti, hogy a bennünk levő régi embernek naponként bűnbánattól és megtéréstől vízbe kell fulladnia és meghalnia minden bűnével és gonosz kívánságával együtt, és viszont naponként új embernek kell előjönnie és feltámadnia, hogy Isten előtt igazságban és tisztaságban éljen örökké. (Luther)*
- Jézus, te, aki a belsőmbé látsz, mozdíts ki engem üres tespedtségemből! Add, hogy meghalljam hívó szavad, és kövesselek téged a szeretet-teljesítés útján! Vezess engem naponként magadhoz! Ámen.
- Ének: 148

MÁJUS

- Ének: 57
- Uram! Olyan jó, hogy szeretettel figyeled minden lépésünket, hogy számon tartod örömeinket és nyomorúságunkat! Áldunk ezért a gondviselő szeretetedért!
- Igék: 2Tim 4,18; Jn 14,1–6; 1Tim 1,12–20
- *Mint repdeső madársereg, úgy oltalmazza a Seregek Ura Jeruzsálemet: oltalmazza és megmenti, megvédi és megtartja. (Ézs 31,5)*

Jeruzsálem lakói sokszor rossz útra tértek. Istennek népe számtalanszor tévedt a bűn csapdájába. Nem csupán az ószövetségi időkben, hanem ugyanúgy ma is. Az Úr mégis, mindennek ellenére maradéktalanul szeret bennünket. Szeret, s ezért oltalmaz és megtart minden megpróbáltatásunkban. Izrael fiai is eltávolodtak Istentől, ahogyan sokszor mi is tesszük. És ez bajba sodorta őket, ahogyan bennünket is nyomorba sodor, ha eltávolodunk tőle. Ám a mi mennyei Atyánk ekkor sem fordít nekünk hátat, nem hagy magunkra! Hanem egyszerre erős és elszánt védelmezésünkre, akár az oroszlán, ugyanakkor aggályosan gondoskodó és oltalmazó, mint a madarak. Ahogyan igénk tanúsága szerint az Úr maga harcol Jeruzsálemért, értünk is harcol és védőszárnyai alatt tart bennünket. Csupán bízunk kell benne, s nem szabad aggodalmaskodnunk semmiért, hiszen ő kezében hordoz mindannyiunkat! Csupán bízunk és reá hagyatkozunk... Az ember számára talán ez a legnehezebb... Feladni kételkedésünket, aggályainkat, ellenvetéseinket, kifogásainkat és mindent, ami észérveinkre hagyatkozik. Feladni és letenni sorsunkat és életünket annak a kezébe, aki mindig óvón tekint ránk, akinek irgalmára mindig bizton támaszkodhatunk. Ha erre törekszünk, soha nem vehet erőt rajtunk semmiféle nyomorúságunk.

- *Mindig a lehetetlent kell megkísérelnünk ahhoz, hogy létrejöjjön a lehetséges. (Hermann Hesse)*
- Urunk, kérünk add, hogy le tudjuk küzdeni emberségünk korlátait, kétkedéseinket és ellenvetéseinket, és hogy képesek legyünk bizalommal a te kezébe letenni életünket! Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 364
- Örvezdek, Atyám, szereteted felett, hálát adok neked nagy irgalmadért!
- Ujjongj Istennek, egész föld! Zengjétek dicső nevét!
Magasztaljátok nagy dicsőségét!

Az Úr életben tartott bennünket,
és nem engedte, hogy meginogjunk.
Istenünk, te megpróbáltál minket,
megtisztítottál, mint tűz az ezüstöt.
Kerítőhálóval ejtettél csapdába,
de kivezettél, és felüdültünk.
Áldjátok, népek, a mi Istenünket,
fennén hirdessétek dicsőségét!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Ujjongj Istennek, egész föld! Zengjétek dicső nevét!
Magasztaljátok nagy dicsőségét! (Zsolt 66)

- Igék: Zsolt 103,11; Jn 15,1–8; 1Jn 5,1–4
- *Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljétek, mint akik nem hiába kap-
ták az Isten kegyelmét. (2Kor 6,1)*

Látszik rajtunk Isten kegyelme? Mert igen sokat kaptunk tőle. Azért élünk még ma is, mert az ő kegyelme tart meg minket is, és az egész világot is. Isten kegyelme, hogy élünk. Az ő kegyelme, az ő szeretete, az ő ajándéka minden. A legnagyobb és a legkisebb is. Az örök boldogság, és a pillanatnyi öröm is. Isten mindent megad, amire tényleg szükségünk van. Nekünk pedig már „csak” annyi teendőnk van, hogy tudjunk ezzel jól élni. Megelégedve. Megvi-
gasztalva. Bizakodva. Reménységben.

Milyen furcsák is vagyunk mi, emberek. Hajlamosak vagyunk arra, hogy nem

látjuk a fától az erdőt. Azt nem vesszük észre, ami a legnyilvánvalóbb, ami előtünk van, amiben vagyunk. Ilyen az Isten kegyelme is. Keresztyének vagyunk, benne élünk, körülvesz minket. De mi már ezt megszoktuk. Nekünk ez természetes. Olyan ez, mint a levegő. – Sajnos. A jót könnyű megszokni, és csak a hiányát vesszük észre. Ne legyünk ilyenek. Ilyen háládatlanok. Lehet, hogy Isten akkor adja a legnagyobbat, amikor mi azt nem is gondolnánk. És kegyelme akkor is átölel, amikor mi azt érzéketlenül nem vesszük észre. Ne hagyjuk, hogy hiába legyen. Vegyük észre, köszönjük meg, és legyünk boldogok.

- *A legfontosabb az, hogy Istennek szentelve és felajánlva magunkat, ezután ne gondoljunk, ne mondjunk, ne tervezzünk és ne tegyünk semmi mást, csak ami az ő dicsőségét szolgálja. (Kálvin)*

Sírás és panaszkodás, aggodás, csüggedés, félelem és szükség a keresztyének könnyes kenyere, mindazoké, akik Krisztus jelét hordozzák.

Sok nyomorúságon át kell bemennünk Isten országába.

Kereszt és korona, harc és jutalom egymást követik. Minden órában éri a keresztyént kín és ellenséges támadás, de vigasztalást nyer Krisztus sebeiben.

Jézust követem, nem hagyom el őt soha. Jó s balsorsban, sem életben, sem halálban. Keresztjét átölelve áldom az értem szenvedőt. Én Krisztust követem, nem hagyom el őt soha.

Maradj hű, hisz minden kín megenyhül nemsokára. Zápor után jó az áldás, és a felhők elvonulnak. Légy kitartó, ó légy hű.

Mit Isten tesz, mind jó nekem, és bölcs minden végzése. Ha ő vezérli életem, szívemben csend és béke. Ő az enyém. Gond, baj, ha ér, meg tud védeni engem. Hagyom, hogy ő vezessen. (Bach: 12. kantáta)

- *Uram, kérlek téged, add meg nekem, hogy sohasé' feledkezhessem el a te kegyelmedről! Hiszen az éltet, az ad végső célt életemnek. Szentlelked vezetése alatt éljek, úgy, mint aki nem hiába kapta kegyelmedet. Ámen.*
- Ének: 55

- Ének: 371
- Milyen nehezen látjuk meg, hogy mindaz, ami körülvesz minket, mind dicsőséget hirdet. Hogy hihetném akár egy pillanatig is, hogy bármikor is vetekedhetnék veled. Hadd üljek le csendben melléd, imádvá téged, hogy meghalljam, amit mondani fogsz nekem! Ámen.
- Igék: 1Tim 4,4; Róm 1,18–25; 1Tim 2,1–7
- *És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. (1Móz 1,31)*

A teremtés csodálata a Teremtő dicsérete, ha abban a Teremtő keze munkáját látjuk. Kitérül szemed előtt a csodák csodája, ott áll előtted a szépség, harmónia. Mindenben gyönyörű és hibátlan rendszer működik, amit ajándékkul kaptak az emberek, ugyanakkor feladatul azt, hogy gondozzák azt. Nem elég néha csak kitérni karod, hogy lelkedben átölthess az egészet? Miért volt Isten ennyire kegyes, hogy ezt mind elének tárta, és megadta a képességet, hogy gyönyörködhesünk benne? Lobog a tábortűz az est homályában, szentjánosbogarak apró lámpákat gyújtanak a mezőn, a tó megkettőzi a naplemente fényét. Csillagok milliói kiáltják az éjszakába: Teremtőnk él, és átveszik az uralmat a naplementétől rózsaszínre és lilára festett égen. Meleg szellő járja át tagjaimat, és dalba kezd a nádas. Nem, nem az én kezem munkája mindez. Nem, nem én vigyázom rá. Nem, nem is én táplálom. Hova lenne az én kezem, az én felügyeletem és gondoskodásom az Úr keze, az Úr felügyelete és gondoskodása nélkül? Mit ér mindez, ha nem látom mögöttem a Teremtőt?

- *Valamikor régen egy egész éjszakai gyaloglás után, a hajnali órákban egy erdő közelében elaludtam. Az egyik kísérőnk nem szólt semmit, csak egyet kiáltott, és elrohant a sivatagba. Amikor feljött a nap, megkérdeztem tőle: „Mi jött rád, hogy elszaladtál?” Így válaszolt: „Hallottam a cinegékét a fákon énekelni, láttam, hogy az ég alján gyönyörű vörös lett minden, a békák kuruttyoltak. Arra gondoltam, hogy ha mindenki dicséri az Istent, én sem maradhatok ki belőle.” (Sa’ di)*
- Segíts, Uram, hogy szemeimet feléd fordítsam! A te kezéd munkája látszódjék meg az enyémen is! Ámen.
- Ének: 359

- Ének: 52
- Uram, add ma is kegyelmedet, hogy életem dicsérhessen téged!
- Igék: Ézs 46,9; 2Kor 5,11–18; 1Tim 2,8–15
- *Pál írja: Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok. (1Kor 15,10)*

Pál apostol magáról beszél ezekkel a szavakkal, mint a legkisebb apostolról, a torzszülöttről, akinek megjelent Jézus. Magát még arra sem tartja méltónak, hogy apostolnak nevezzék, és mégis Isten kegyelme által nagyobb lett az apostoloknál, és többet fáradozott náluk. De mindezt nem saját maga felmagasztalására írja le a korinthusiaknak, hanem ellenkezőleg: Isten kegyelmének nagyságát akarja éreztetni. Kegyelem. Sokszor elsiklunk e szó felett. Mikor használjuk ezt a szót a hétköznapiakban? Leginkább jogi tételként ismerjük: kegyelmet kapott, megkegyelmezt nek. Akkor használjuk, ha valamilyen megérdemelt büntetést, bűnhődést elengednek. De kinek van joga, kinek van hatalma elengedni a büntetést? Hogyan maradhat például egy gyilkos büntetlenül? Emberi igazságérzetünk lázadozik a kegyelem ellen. Ha valakit megkárosítanak, biztos, hogy az első dolga az lesz, hogy kártérítést követel, megtorlást akar, hogy helyrebillenjen a világ és önmaga egyensúlya, igazságérzete.

Meglepő, sőt emberi gondolkodás számára igazából felfoghatatlan, de Krisztus megbocsáthat az ő megváltó szeretete által, és éppen ez az, ami annyira megdöbbentő Krisztusban, hogy ő megbocsátja a bűnös vétkeiket anélkül, hogy bűnhődnie kéne. Te is csak szeretetben bocsáthatsz meg. *Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.* És ennek fényében néha gondoljuk végig, hogy mi hányszor szorultunk Krisztus kegyelmére, megbocsátó szeretetére. Próbáljuk meg ebben is őt követni! Bocsásunk meg! Kegyelmezzünk!

- *Az ellened elkövetett igazságtalanságokat olyannak tekintsd, mint amelyeket Isten tervezett és ellenőrzött valamilyen rejtélyes okból. (Anthony de Mello)*
- Uram, add, hogy szeretetedből éljek. Ámen.
- Ének: 357

- Ének: 328
- Mennyei Atyám! Te vagy az, aki látod minden nyomorúságomat, ismered minden bajomat. Kérlek, ne méltatlanságomra nézz, hanem kegyelmed szerint légy hozzám irgalmas, Fiadért, a mi Urunk Jézus Krisztusért. Ámen.
- Igék: Péld 5,21; Jn 8,31–36; 1Tim 3,1–13
- *Isten Fia mondja: Én vagyok a vesék és szívek vizsgálója. (Jel 2,23)*

Felületes, felszínes világban élünk. Amikor minden a látszatról, a csomagolásról szól. Nem az az érdekes, mi a dolgok valója, hanem hogyan van tálalva, miben van. Szőke nőkről szóló vicceket mesélünk... Mindenki a látszatra ad. Nem akarom kiélezni, de hányan mennek szoláriumba, testépítő szalonba vagy fitnessre? Mennyit töltünk el a tükör előtt és mondjuk mennyit Biblia-olvasással? Igen, mi kegyes keresztyének sem vagyunk kivételek. Az a fontos, hogyan volt felöltözve, időben jött a templomba. Milyen az életed? Amilyen ruhád van, amilyen autód, ahogyan kinéz a barátod, a barátnőd vagy már a házastársad. Mire lassan-lassan elkészülnénk a díszlettel – mert javítani mindig lesz mit, még akkor is, amikor már közel a vég, addig megfeledezünk a küldetésről. Míg lelkesen design-oltunk, addig Isten végig a belsőnket nézte. Talán a takarítást a szobában kell kezdeni, és nem az udvaron. Kit akarunk a látszattal megtéveszteni? Talán a körülöttünk lévőket sikerül, talán egy pillanatra magunkat is becsaphatjuk, de ekkor jön Isten, ezzel az igével. Azt nézi, ami belül van, ami bennünk van. A megtéréshez nem fodrászra, kozmetikusra, fényre, tornaeszközökre van szükségünk, hanem arra, hogy Isten ajándékával kezdjünk valamit, és hagyjuk, hogy Szentlelke elvégezze bennünk munkáját.

- *Szívből szeretlek, Jézusom. Légy velem vándorutamon, irgalmaddal a sírig. Nélküled mi e földi tér, ég világ véled föl nem ér, lelkem csak benned bízok. (M. Schalling – EÉ 362,1)*
- Istenem! Bocsásd meg, hogy számunkra sokat jelent a külső, és sokat a látszat. Add, hogy még fontosabb legyen, ami belül van. Ámen.
- Ének: 260

- Ének: 42
- Uram! Köszönöm, hogy a nagyobb utat te tetted meg felém. Kérlek lelked által, segítsd az első lépést megtennem! Ámen.
- Igék: Lk 1,54–55 ; Róm 8,7–11; 1Tim 3,14–16
- *Az Úr ezt mondta Ábrámnak: általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. (1Móz 12,1.3)*

Ahogy az Úr elhívta Ábrahámot, úgy hív el bennünket is. Nem kényszerítette őt arra, hogy aszerint cselekedjen, ahogyan megmondta neki. Csupán felszólította. És mindezt nem pillanatnyi szeszélyből tette, hanem Ábrahám és utódai érdekét tartva szem előtt. Ugyanígy bennünket sem kényszerít az őszinte engedelmesség és szolgálat útjára, mint valami tárgyat. Nem fog bennünket sohasem vontatókötélen húzni. Isten nem vonzol, hanem úgy vonz bennünket azon az ösvényen, amely ahhoz az ezernyi áldáshoz vezet bennünket, amelyet nekünk ajándékoz, ha követjük az utat. Ha nem látjuk be, hogy csak előnyünk származik abból, ha minden természeti korlátunkat áttörjük, hogy Isten hívásának engedelmeskedjünk, akkor megfeledezünk a kegyelemről, amelyet Isten nekünk akart ajándékozni. Ám szívünk nagyon ritkán számol ezzel a következménnyel! Rendszerint azzal kezdjük, hogy előbb az áldozatokat, nehézségeket, akadályokat vesszük számításba, ahelyett, hogy Ábrahámhoz hasonlóan minden igyekezetünkkel az engedelmesség útjára lépünk. Mert az engedelmségből megtett minden lépés igaz áldása a léleknek, hiszen az engedelmség a hit gyümölcse; és hit által kerülünk igaz közösségbe Istennel.

- *A hit nem csupán értelmet, hanem örömet és reménységet is hozott életünkbe és világunkba. (Paul Claudel)*
- Kegyelmes Istenünk! Kérünk, adj nekünk erőt ahhoz, hogy engedelmeskedhessünk neked, és mindenkor a te utaidon járassunk! Támogass bennünket minden napon, hogy ne a saját akaratunkat kövessük, hanem valóban legyen meg a te akaratod. Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 239
- Istenem! Légy velem, ezen a napon is!
- Igék: 1Kor 2,12; Jn 19,1–7; 1Tim 4,1–11
- *Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura. (Zak 4,6)*

Zerubbábel jelentése Babilonban született, tehát száműzött. Száműzött, aki tele van haraggal és bosszúvágygal, de visszatérni ősei földjére még ezzel az erővel sem tud. Saját gyűlöletéből nem jut semmire, az egyetlen erő, ami által vágya beteljesülhet, az Úr segítsége.

Hatalom és erőszak. Féltekenység és kapzsiság, rosszakarás és áltatás. Jó ismerőseink. Mindennapjainkat kitölti a küzdelem velük a világban, de még sokkal nehezebb, amikor saját magunkban. Szembetalálkozunk a bennünk munkáló sötéttséggel és megfutunk előle. Nem hisszük el, hogy lehetséges. Nem. Mi a babiloni száműzetésben élők – vagyis a világba jelként helyezett kisebbségben élő keresztények – mi nem lehetünk a sötéttség gyermekei. A gond, hogy ha behunyjuk a szemünket és gyermeki daccal azt mondjuk: nincs – attól még nem lesz kevésbé. Az egyetlen lehetőség szembesülni. Szembesülni, meglátni, megismerni a bennünk lévő hatalom-, és erőszakvágyat. És mindezt odatenni Jézusunk kezébe. Nincs más út. Nem lehet másként. Ezek az erők, melyek őt is fára szögezték, nem győzhetnek. Mert feltámadt és kezét felénk nyújtja: Add ide. Nehéz az neked. Majd én viszem. De nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel. Így szól a Seregek Ura.

- *Ő a mezőn a harmatosság, kétes létben a bizonyosság. Lábai kígyóim tapossák, gondjaim mosolyai mossák. (József Attila)*
- Add, hogy lássak. Ne fussak meg gyáván a feladat elől, amit te adtál, s ami én magam vagyok. Ámen.
- Ének: 387

- Ének: 393
- Atyánk! Életet adtál, de mi elfelejtettük, hogy kitől kaptuk. Mikor életet adtál nekünk, magad adtad vele. Segíts, hogy lássuk ne csak életünket, hanem benne téged! Ámen.
- Igék: 1Kor 13,13; Jel 22,1–5; 1Tim 4,12–5,2
- *Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét és nem égőáldozatokat. (Hós 6,6)*

Egy alkalommal többen ültünk körbe egy asztalt, és Isten ajándékairól beszélgettünk. Valamelyikünk hozott egy gyönyörű fémdobozt. Könyv nagyságú, nagyon szépen megmunkált, látszott rajta, hogy művészmunka. A tulajdonosa nagy gonddal tette elénk, és azt mondta: „Ebben a dobozban mindegyikötök számára van ajándék.” Érdeklődéssel néztünk rá. Mi csak a dobozt néztük, az maga is ajándék lehetett volna, olyan szép, de a gazdája nem engedte, hogy megelégedjünk a doboz nézegetésével, hanem annak belsejére hívta fel figyelmünket. „A doboz fontos dolgot takarhat számotokra, figyelmesen nézzetek bele!” Mindenki egyenként kézbe vette, hogy beletekinthessen, majd megdöbbenéssel csukta vissza a tetejét. Nem értettem! Senki nem vesz ki belőle semmit, csak szóttalanul továbbadják. Rám került a sor. Üres dobozba bámultam bele. Az alja viszont olyan sima és fényes volt, hogy megláttam benne saját tükörképemet. „Ismered és szereted azt, aki visszanéz rád?” – hangzott a kérdés. Mi néz vajon valójában vissza az én életem tükrében? Saját magam hazug képét hiába kergetem, az nem képes bűnbocsánatot adni a bűneimre, vagy értelmet adni létezésemnek. Gyönyörű fémdoboz vagyok, ami arra vár, hogy megtelhesse Isten szeretetével és ismeretével. Ezek nélkül csak egy gyönyörű élettelen doboz maradok, amiben magányosan néz vissza üres tükörképem.

- *Míntha ezt mondaná (Krisztus): Én vagyok az Út, aki igazságra vezetek, én vagyok az Igazság, aki életet ígér, én vagyok az Élet, melyet megadok. (Clairvauxi Bernát)*
- Menyei Atyám, add, hogy ne féljünk belévetni magunkat a te ismereted és szereteted tengerébe, mert ebben a mélységben honol az üdvösség. Ámen.
- Ének: 244

- Ének: 61
- Énekeljetek az Úrnak új éneket!

Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett!
Szabadulást szerzett az ő jobb keze, az ő szentséges karja.

Megmutatta szabadító erejét az Úr,
a népek előtt nyilvánvalóvá tette igazságát.
Hűséggel és szeretettel gondolt Izrael házára,
és látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását.

Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön!
Örvendezve vigadjatok, zsoltárt énekeljetek!
Énekeljetek az Úrnak hárfával, hárfával és zengő énekléssel,
harsonákkal, és kürtzengéssel ujjongjatok a király, az Úr előtt!
Zúgjon a tenger a benne levőkkel, a földkerekség és a rajta lakók!
Tapsoljanak a folyamok, a hegyek mind ujjongjanak az Úr előtt,
mert eljön, hogy ítélkezzék a földön.

Igazságosan ítéli a világot,
a népeket méltányossággal.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett!
Szabadulást szerzett az ő jobb keze, az ő szentséges karja. (Zsolt 98)

- Igék: Zak 3,9; Mt 11,25–30; Kol 3,12–17
- *Isten meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. (1Kor 1,8)*

A korinthusiak köszöntése után Pál apostol rögtön a kegyelemről kezd beszélni, valamint a Krisztusban való közösségről, ami által mindenki gazdagabb lett. De ennek a gazdag lelki közösségnek ki is kell tartania Krisztus második eljö-

veteléig, a várakozás beteljesítéséig, amelyet az első keresztény gyülekezetek, mint a korinthusi is, a közeljövőben várt. A 7. versben ezt írja Pál: *Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok.* Ebből is érződik, hogy a mindennapok része lehetett Krisztus eljövételének várása. Milyen más lehet úgy élni, hogy valaki biztos benne, hogy még életében eljön a világ vége és véget ér a földi valóság, és Krisztus eljön. Aki ezt hitte, az eladta vagyonát és közösségbe lépett, odaadta a közösségnek javait, anyagi és szellemi értelemben egyaránt. Ezek az emberek a szeretet közösségében egymásra utaltan éltek. Mit gondolnánk ma az ehhez hasonló emberekről? Valószínűleg örülteknek tartanánk őket. Hiszékeny, manipulálható szerencsétleneknek, akiket mindenbe bele lehet rángatni. Mégis egyvalamit tanulhatunk tőlük: hitet. Olyan hitet, ami képessé tesz arra, hogy átforgalmazzuk az életünket, hogy életmódot váltsunk. Hiten alapuló életmódváltás? Micsoda megalapozatlan, irracionális képzelgés. Majd, ha valami kézzelfogható történik, akkor esetleg megváltoztatom az életem – mondanák sokan. De hogyan válhat a hit kézzelfoghatóvá? Hogyan lesz az absztrakt hitből megélt hit, életmódváltás? Aligha látszik rajtunk, keresztényeken, hogy Krisztus követői vagyunk. Mégis valami ilyesmi lenne az elérendő cél, hogy Krisztust az életünkön keresztül láthatóvá tegyük mások számára is, hogy ő formálja át az életünket. *Aki meg is erősít titeket mindvégig* – írja Pál apostol. És ez nekünk szól, mert nem hiszem, hogy közelebb vagy távolabb lennénk Krisztus eljövételétől, mint az őskeresztények. Jézus Krisztus napja ma sincs közelebb vagy távolabb. Itt van. Úgy kell élni, mint ha itt lenne. Nincs jövő és múlt, csak a most van. A *most*-ban kell így élni. Hiszen maga Krisztus mondta: *Mert az Isten országa már közöttetek van.* (Lk 17,21) Tehát úgy kell élni, hogy valóban köztünk legyen.

- *A világnak leginkább olyan emberek hiányoznak, akik mások hiányaival törődnek. Csak azok lesznek igazán boldogok, akik megkeresték és megtalálták a mások szolgálatához vezető utat.* (Albert Schweitzer)
- Uram! Add, hogy úgy élhessek, hogy te látszódj minden cselekedetemben! Kérlek, tedd magad láthatóvá az életemben, hogy minden pillanatban úgy éljek, hogy kész legyek téged fogadni! Ámen.
- Ének: 324

- Ének: 45
- Mutass utat az élet rengetegében, Istenem!
- Igék: Zsolt 90,17; Jak 1,17–25(26.27); 1Tim 5,3–16
- *A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. (Gal 6,9)*

Ki mint vet, úgy arat... Ez a sokat koptatott szólás mindenkinek ismerős. A föld gazdájának meg kell dolgoznia a bő termésért. Nem hullanak csak úgy az ölébe a búzamezőről az érett kalászok! Ahhoz, hogy a termést betakaríthassa, tennie is kell valamit. És ez nem mindig egyszerű. Le kell küzdenie az elemeket: a tomboló szelet, a tűző napsugarat, az ömlő esőt. Óvnia kell földjének kincsét a kártevőktől. De ez sok esetben még a könnyebbik oldala a dolognak. Mindenekelőtt ugyanis le kell győznie saját kényelmét, lustaságát és megfogni a munka végét! Nekünk is így kell legyőznünk a bennünk szunnyadó, fel-felébredő kényelemszeretetet. Önmagunk szeretetét. Igényeink előtérbe helyezését. Hiszen ha az igének engedelmessé válnak akarunk, félre kell tennünk minden mást, és a jó cselekvésére kell összpontosítanunk. Le kell küzdenünk önmagunkat, és a külső fenyegetettséget is, ami minduntalan el akar téríteni bennünket a helyes útról. Ami meg akarja akadályozni, hogy a jót cselekedjünk. A bennünket körülvevő világ is sokszor ilyen, minket hátráltató, akadályozó úttorlasz. Mindenfelé vonz és csábít, csak a szeretetből fakadó jócselekedetektől igyekszik távol tartani. Olykor ki is gúnyolja a világ azt, aki az ige szerint cselekszik. Baleknak, bolondnak tartja. De bennünket ez ne hátráltasson! Minket ne ez vezéreljen! Hanem az, hogy bármilyen küzdelmes is az utunk, soha ne fáradjunk el, mert meglesz a jutalmunk! Meg kell tanulni élni a kínáló lehetőséggel, megtalálni azt, ami segíthet paradox világunkban. Miképpen a jó gazdát bő termésével árasztja el a gondozott föld, úgy mi is bőven fogjuk aratni jóságunk gyümölcseit. Mert az Úr megjutalmazza azokat, akik az ő útmutatása szerint a jót cselekszik...

- *A szeretet az egyetlen dolog, amely tékozlás útján gyarapodik. (R. Huch)*
- Egyedül erőtlenség vagyok, de ha te támogatsz, Uram, szárnyra kelek! Ámen.
- Ének: 387

- Ének: 448
- Mít Isten ad énnekem, mind jó az nékem!
- Igék: 1Kor 13,6; Luk 19,36–40; 1Tim 5,17–25
- *Réz helyett aranyat hozatok, vas helyett ezüstöt, fa helyett rezet hozatok, és kő helyett vasat. Békét adok, hogy irányítson, és igazságot, hogy az parancsoljon. (Ézs 60,17)*

Mindig mást ad. Arra, amit én akartam tenni vele, nem lesz jó. A rezet eresznek akartam, aranyból csak nem csinálom. Vasból ácskapcsot, ezüst arra nem jó. Fából akartam kifaragni a kedvesem arcát. A réz megmunkálásához nem értek. Követ akartam a sziklakertembe, vas ott nem fog jól mutatni.

Miért teszi ezt? Miért akarja, hogy mást csináljak? Mindig mást, mint amire szerintem szükségem van.

Isten így folytatja: békét adok, hogy irányítson, igazságot, hogy az parancsoljon. Ezért lenne tehát? Hogy rájöjjek? Másra is lehet szükségem, mint amit én kitaláltam, és amit Isten ad a kezembe, az nem arra való, amit én terveztem vele tenni.

Önismeret és alázat Isten előtt. Megtanít rá, néha lágy szóval, néha pedig azzal, hogy valami egészen mást ad, mint amit kértem, akartam, hogy a fontos nem én vagyok. A célom csak akkor ér valamit, ha meg akartam érteni Isten szándékát az életemben. Akkor a béke nem válik bombává a kezemben, hanem irányítani lesz képes és az igazság nem fájdalmas újdonság lesz, amivel még soha nem kellett szembesülnöm, hanem parancsoló, útmutató erő.

- *Ha belátod, hogy nem vagy olyan bölcs, mint tegnap vélted magadról, akkor már bölcsebb vagy. (Anthony de Mello)*
- Add, Uram, hogy le tudjak mondani vasról és fáról azért, hogy meg tudd nekem mutatni, mire jó az arany és ezüst. Ámen.
- Ének: 503

- Ének: 401
- Jézusom! Köszönöm, hogy te vagy az én Pásztorom, és óvod a nyáját, aminek én is tagja vagyok. Ámen.
- Igék: Jn 21,15; Róm 15,14–21; 1Tim 6,1–10
- *Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked. (Zsolt 79,13)*

A nyájnak van gazdája. A bárányokra mindig vigyáz a pásztoruk. Vezetés alatt vannak a juhok. Terelik őket oda, ahová menniük kell. A sötétségben is védve vannak. Pásztoruk, a jó pásztor, mindet számon tartja, megismeri bármelyiket ezer közül is.

Mi, keresztyének az ő nyája vagyunk. Az ő legelőin, hiszen ő biztosítja nekünk a lelki és testi eledelünket is. Vezet minket. Ő adja az utat. Nem akarja, hogy akár egy is elveszzen közülünk, mindenki külön-külön fontos neki, de az egy nyáj tagja mind. Pásztorbotjával szelíden, de határozottan az ösvényen tart. Azon az ösvényen, amely a végső, örök szállásra vezet, a földi vándorlás végén.

Ezért hálát adunk neki, és dicsőítjük az ő nevét, hiszen övéi vagyunk, az ő drága vérén szerzett nyáj tagjai.

- *Lásd meg magadban a jót, a számtalan értéket, melyet szolgálatra kaptál. Elevenítsd fel lelkedben, hogy Jézus által Isten gyermeke vagy. Az ő végtelen szeretetének vagy eszköze, s az ő gondviselő oltalma alatt állsz. Az Úr pedig sohasem hagyja cserben, hanem valahogy mindig győzelemre segíti övéit. (Simon András)*
- Istenem! Hadd áldjalak téged, hogy pásztorbotoddal vezetsz. Tudom, hogy a dorgálás is javamra van, nem engedi, hogy letérjek ösvényedről. Köszönöm, hogy sohasem hagysz magamra, mert te tudod, én vezetésed nélkül rögtön eltévednék. Ámen.
- Ének: 293

- Ének: 433
- Uram, legyen meg rajtunk a te akaratod!
- Igék: Mt 7,12; 1Kor 14,6–9.15–19 ; 1Tim 6,11–16
- *Tartsátok meg parancsolataimat és éljetez azok szerint. Én vagyok az Úr! (3Móz 22,31)*

Kérés vagy utasítás az előbbi ige? Kérés és utasítás?! Van-e egyáltalán arra szavunk, ahogy Isten megszólít minket? Egyenként elhívott, *nevünkön szólított* minket, rátette kezét az életünkre, megadta a szabadulás útját Jézus Krisztusban, és célt tűzött elénk: *Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket. (Mk 1,17)* ... És kaptunk mellé egy nagy köteg parancsolatot, melynek – úgy tűnhet – se szeri, se száma. Szinte zsong a fejem, amikor azokat olvasom. Nem, én ezt képtelen vagyok mind betartani, megtenni! Egyáltalán mi értelmük, ha képtelen vagyok a tökéletességre? Először szerető kéressel fordul hozzánk, hogy legyünk gyermekei. Majd terhet rak ránk utasításaival, és azt mondja, tartsátok meg őket, mert Én vagyok az Úr. Valahol mégis el van rejtve a titok: *Szeresd az Urat, a te Istenedet (...)* Ez az első és nagy parancsolat. A szeretet az élet sója, az értelme, a lényege. Isten szeretete pedig legelső feladatunk. Az ember viszont önmaga erejéből képtelen erre a szeretetre. Szeretni pedig nem lehet rosszindulatú kihágásokkal, megbánás nélküli bűnökkel. Isten parancsolatai tükröt állítanak bűneink számára. De az „első és nagy parancsolat” tesz minket képesekké arra Krisztus szabadítása által, hogy meg tudjuk tartani az összes többi.

- *Minden ügyben a végre figyelj: hogyan állsz majd meg szigorú bírád előtt, aki előtt semmi sem titok, akit ajándék meg nem veszteget, mentegetőzés nem enyhít, hanem igazság szerint ítél. (Kempis Tamás)*
- Uram, Krisztusom! Hálás vagyok neked azért, hogy megváltásod által képessé tettél engem arra, hogy szeretni tudjalak téged, az Atyát, minden embertársamat és azt a feladatot, amit elém célul kitűztél. Tudom, hogy a magam erejéből még a legkisebb parancsolatot sem tudnám megtartani. Add, Uram, a te végtelen és kegyelmes szeretetedet! Ámen.
- Ének: 439

- Ének: 273
- Halld meg, Uram, a hangomat és szabadíts meg!
- Igék: Lk 7,50; Lk 22,39–46; 1Tim 6,17–21
- *Hálát adok neked, hogy meghallgattál és megszabadítottál. (Zsolt 118,21)*

Megszabadítani valakit valamitől, valakitől. Esetleg saját magától, vagy a saját negatívumaitól, rossz tulajdonságaitól. Terheit levenni a válláról. Megszabadítlak. Ez a mondat egészen mást jelent, mint az, hogy felszabadítlak. Nem valamely kívülről jövő elnyomás alól szabadít fel, hanem megszabadít terheid-től, amelyeket önnön hibádból, saját bűnösségedből eredően hordozol életedben. A bűn terhétől szabadít meg. De ahhoz, hogy megszabadíthassanak, előbb fel kell mérned, fel kell ismerned önnön megterheltségedet. Hiszen csak akkor tudsz kiáltani, miután felismerted saját megterheltségedet. Csak miután kiáltottál, miután segítséget kértél, csak azután tudja bárki is meghallani, meghallgatni a szavadat. És csak miután meghallotta kiáltásodat, tud csak segíteni. Segítség pedig nem jelent mást, mint ellenszolgáltatás nélküli, pusztán szeretetből történő cselekedetet. Segítek neked, mert nem vagy számomra idegen, mert ismerlek, és nem hagysz érintetlenül. Közöm van hozzád, szeretlek. Ezért segítek. Az utolsó mozzanat pedig a hálaadás. Meghálálom. Köszönöm. Mást nem tehetsz, de ezt meg kell tenned, mert bár nem tudod megfizetni, de megköszönni igen. Felismerni, kiáltani, meghallgatni, megszabadítani, meghálálni. Ha csak az egyik hiányzik, már nem teljes a folyamat. Legalább a felismerésig el kéne jutni, hogy továbbléphess.

- *Akarod, hogy értelmed alkalmas legyen legyőzni szenvedélyeidet? Rendeld alá a nagyobbaknak, és legyőzi az alacsonyabbat: és béke lesz benned, valóságos, biztos, rendezett. Mi ennek a békének a rendje? Isten parancsol az értelemnek, az értelem a testnek: nagyobb rend nem lehet. (Augustinus)*
- Uram, hálát adok neked, hogy felismerhetem saját gyengeségemet, hibáimat, bűneimet. Köszönöm, hogy tudok kiáltani. Köszönöm, hogy meghallgatsz és meg is akarsz szabadítani. Hálát adok, hogy meg tudom köszönni. Ámen.
- Ének: 336

- Ének: 357
- Köszönjük, hogy gyermekeid lehetünk!
- Igék: Ez 39,29; Jn 6,(60–62)63–69; 2Tim 1,1–12
- *Most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyan-nak fogjuk őt látni, amilyen valójában. (1Jn 3,2)*

Isten gyermekei és Isten szolgálói. Két különböző kategória és minőség. A vallás-történelem folyamán minden istenségnek megvolt a saját szolgai rendszere, akiknek célja az istenség teljes kiszolgálása. Egész életüket ez az ügy töltötte ki. A gyermek-lét más, hiszen nem az embertől indul a szeretet, az odaadás indu-lata, hanem van egy megelőző szeretet, ami által érthetővé lesz a gyermekség. Megdöbbenve állapíthatjuk meg, mennyi gyermek él szolgaként, szolgasorban. Elvárások alapján élük életüket úgy, hogy a megelőző szeretetből, a kísé- rő sze- retetből semmit vagy alig valamit kapnak. Nem nehéz kitalálni, hogy milyen felnőt- té fognak válni a szeretet-tapasztalat nélkül felnövekedők, és milyen minta alapján nevelik majd saját gyermekeiket. Isten országában pedig a vén is lehet gyermek, ha az a szeretet vezeti életét, amit Atyánk hozzánk lehajl- ó kegyelmében, a kereszten függő és harmadnapon feltámadó Jézusban ismer fel. Bár gazdagítja vagy terheli életét a sok tapasztalat, ami élete folyamán fo- kozatosan ráakódott, a gyermekség szeretet-kritériuma végigkíséri. Öregkora ellenére átéli a „gondtalan” gyermekség állapotát, és abban a tudatban mehet el minden földi halandók útján, hogy az érte minden áldozatot meghozó Atyja kezébe kerül. Ez a biztonság erőt adhat a küldetés lankadatlan teljesítésére, a hit- ben való megállásra, míg a szolgai feladatteljesítés csak felőrli az embert, önér- tékelési zavarokat okoz, és végül egyedülléthez vezet. Csodálkozunk rá arra a szeretetre, mely minket előbb szeretett, mintsem mi ezt felfoghattuk volna.

- *A fénybe nézz / A vaksötét a szolgálja menedéke, / Te fényben állhatsz, ép vagy és egész. (Fazekas L.)*
- Uram, szeretetteddel teremts békét bennem, mely beborítja életem. Ámen.
- Ének: 356

- Ének: 88
- A mélységből kiáltok hozzád, Uram, Uram halld meg hangomat!
- Örömmel mondjátok és hirdessétek:
az Úr megváltotta népét! (Ézs 48,20)

Dicsőítsétek és mondjátok neki:

milyen félelmetesek tetteid!

Halljátok mindnyájan, ti istenfélők,

hadd mondjam el, mit tett velem!

Hozzá kiáltottam, és ő meghallgatott,

meghallgatta imádságomat.

Az Úr nem tagadta meg kérésemet,

kegyelmét nem vonta meg tőlem. (Zsolt 66)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak

és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,

és mindörökkön-örökké. Ámen.

Örömmel mondjátok és hirdessétek:

az Úr megváltotta népét!

- Igék: Zsolt 68,4; Jn 16,23b–28(29–32)33; 1Tim 2,1–6a
- *Krisztus mondja: Most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömetöket senki sem veheti el tőletek. (Jn 16,22)*

János evangéliumának ezen részében már elközelt Jézus Krisztus passiója és halála, de a tanítványok még mindig nem értik, hogy miről is van szó. Értetlenkedve hallgatják Jézus profetikusszavait, aki itt saját halálára és feltámadására utal. Azt hangsúlyozza, hogy ezt az örömet, a feltámadás örömet senki sem veheti el tőlük. Annak biztos tudatát, hogy nem a halálé az utolsó szó, hanem Krisztus megváltása által legyőzhetővé vált a halál számunkra is. Ez az öröm nem vehető el senkitől, aki egyszer meghallotta. Ez az evangélium, örömhír átforgalmazta a történelmet és az emberiség további jövőjét. Erről

az örömhírről tettek tanúbizonyságot a mártírok, amikor az evangélium igazságaért, Krisztus nevéért vállalták a halált, hiszen tudták, hogy az ő életüket így nem lehet elvenni.

- *Istenem, te végtelenül nagy vagy és minden dicséretre méltó. Hatalmad és bölcsességed is végtelen. Mégis dicsérni merünk téged, mi porszemeberek. Teremtésed kicsiny lénye az ember, aki a halállal van eljegyezve, és mégis tudja, hogy téged bánt meg, ha bűnt követ el, noha azt is tudja, hogy te minden kevélységnek ellenállsz. Te azt akarod, hogy boldog szívvel dicsérjünk téged; hisz magadnak teremtettél minket. Ezért nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned. (Augustinus)*
- Uram, ígéreted hatalmas és emberi ésszel fel sem fogható, kegyelmed viszonozhatatlan. Köszönöm, hogy részesülhetek belőle még akkor is, ha nem mindig értem. Add, hogy ennek az örömhírnek a tudatában tudjam élni az életemet, és mások felé is az evangéliumok igazságát sugározzam! Ámen.
- Ének: 410

- Ének: 331
- Nyisd fel a szemem hálaadásra, Uram!
- Igék: Zsid 10,35; 1Kör 3,5–15; 2Tim 1,13–18
- *Miért mondasz ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van a sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé. (Ézs 40,27)*

Olvastam egy könyvet a hangyák életéről. A kutató, aki a témával foglalkozik, életéből addig 30 évet töltött e kis lények vizsgálatával. Gyermekként már figyelte őket, feladatokat adott nekik, mérte a reakció-idejüket, a problémamegoldó képességüket. Felnőttként sem tudta másként elképzelni az életét, a hangyák kutatója, ismerője lett. Mikor ennyi idő után megkérdezték tőle: mégis mi az oka ennek a különös, kitaró érdeklődésnek, elgondolkodott. A riporter azt várta, hogy valami olyan megdöbbentő tudományos felfedezésről hall majd a válaszban, ami továbbvezetheti a szakmai beszélgetést. A felelet azonban megdöbbentő volt: sokszor gondolok arra, hogy ők (mármint a hangyák), mit látnak belőlem, hogyan érzékelik a világot. Kicsit mi is időnként ebből a „hangyaperspektívából” vizsgáljuk Istenünket. Időnként, mintha mi is tornyot építenénk Urunk vizsgálatára, mint Babel tornyának építői. Ha így teszünk, rossz úton járunk. Urunk nem kutató, akit szórakoztat életünk, aki mint valami idomár, azzal foglalkozik, hogy felülről, biztonságos távolból ugráltat minket. Szerető Atyánk ő, akiben bízva, benne reménykedve járhatjuk életünk „hangya-útjait”, tudjuk, megsegít minden bajban, hiszen annyira szeret, hogy Fiát adta értünk.

- *Isten mindig készséges, de mi nem. Isten közel van hozzánk, de mi távol vagyunk tőle. Isten belül van, mi kívül. Isten otthon van bennünk, és mi idegenek vagyunk. (Eckhardt mester)*
- *Úristen, mennyei Atyánk! Tőled kapunk szüntelenül mindenféle jót bőséggel, és te őrizel meg minket kegyelmesen naponként minden gonosztól. Kérünk téged, add nekünk Szentlelkedet, hogy mindezt teljes szívünkkel, igaz hitben felismerjük, és kegyes jóságodért s irgalmadért hálát adjunk most és örökké. Jézus Krisztusért, a te Fiadért, ami Urunkért. Ámen. (Luther)*
- Ének: 334

- Ének: 475
- Add, Uram, hogy ne csak olvassam igédet, de értsem is, és eljusson hozzám üzenete! Ámen.
- Igék: Mk 10,47; 2Móz 17,8–13; 2Tim 2,1–13
- *Nézz nyitott szemmel szolgáló könyörgésére és népednek, Izráelnek a könyörgésére; hallgasd meg őket, valahányszor hozzád kiáltanak! (1Kir 8,52)*

Sokszor úgy gondolkodunk Istenről, mintha ő is ember lenne. Ember, akinek ha éppen nincsen kedve, akkor nem hallgatja meg mások panaszait. Ember, aki csak fél füllel figyel oda ránk, mert saját gondolatai és dolgai foglalkoztatják őt, hiszen az sokkal fontosabb számára, mint más baja. Embernek tekintjük, aki számtalanszor, ha meg is hallgat minket, nem siet, hogy feltétlen nyakát törje a mi megsegítésünkre. Embernek, aki talán kényszeredetten simítja el problémáinkat.

Nem! Ő nem ilyen! Ő a mi Atyánk, aki szeretettel figyeli minden lépésünket. Figyel minden cselekedetünkre, és nem mulaszt el meghallgatni egyetlen kérő szót sem! Nagyon fontos számára az, hogy gyermekei életének útját – a mi utunkat – egyengesse. Nem fáradt odafigyelni ránk, és nem untatják segélykiáltásaink! Nem tagadja meg tőlünk segítségét. S nem csupán a kiáltást hallja meg, hanem a halkán elszuttogott panaszt is, a bennünk gyötrődő, kiszabadulni nem tudó elfojtott hangot is, a ki nem mondott szót is. Ne aggodalmaskodjunk tehát, mert mindenki, aki az Úrhoz fordul, meghallgatásra lel!

- *Éppen a legegyszerűbb igazságokat érti meg a legkésőbb az ember. (Ludwig Feuerbach)*
- Megváltó Urunk! Ne hagyd, hogy a ránk váró terhek alatt összeroskadjunk! Add, hogy hozzád tudjunk kiáltani segítségért, és ne a magunk erejében bízunk! Ámen.
- Ének: 586

- Ének: 337
- Add, hogy ne csak hallgatói, de cselekvői is legyünk akaratodnak. Ámen.
- Igék: Mt 7,21; Lk 11,1–4; Tim 2,14–26
- *Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a feddést, és elveted igéimet. (Zsolt 50,16–17)*

Bűnös, mert gyilkolt, mert más házastársát elcsábította, mert hazudott, mert rágalmozott – Krisztus szabadítása nélkül egyenes az út a kárhozat felé. Vannak bűnösök, akik akkor is ezen az úton maradnak, ha „szájukra veszik Isten szövetségét”, vagyis Istenről, az ő akaratáról beszélnek, mert csak beszélnek.

A bél és a sárkány című régi héber szöveg elbeszéli, hogy Dániel próféta hogyan bizonyította be a királynak, hogy a bálvány, amit a király imád, hamis: hatalmas, kézzel faragott bálvány állt egy annak felállított szentélyben. A király abban a hiszemben volt, hogy azt a rengeteg ételt, amit a szobor elé tesznek áldozati ajándéknak, azt mind a szobor eszi meg, mintha élő lenne. Nem kételkedtek abban, hogy a szobor egy élő isten, mely képes enni, meghallgatja másásgukat, emberi vagy akár isteni tettekre képes. Dániel próféta elrendelte, hogy tegyenek minden ételt a szobor elé, szórják fel a templom padlóját liszttel, majd zárják le pecséttel. Másnap nem volt étel a szobor előtt, de rengeteg apró lábnyom látszott a lisztben. A bálvány papjai lopták el az éj leple alatt, hogy ne derüljön ki csalásuk a szoborral kapcsolatban. Dániel tehát bebizonyította, hiába imádják istenként a szobrot, az csak élettelen tárgy marad, ami képtelen bármit is tenni. Az olyan embert, aki csak beszélni képes Istenről, anélkül, hogy értené és megélné azok értelmét, és tettekkel is Isten szolgálatába állna, a fent elbeszéli bálványhoz hasonló élettelen szobornak látom – nem tud mit kezdeni Isten igéjével. Kemény feddés ez nekünk. Mit kezdenénk azonban Isten feddése nélkül, melyben féltő szeretete nyilvánul meg? „Vigyázz, gyermek, ne tévedj el, de ha már eltévedtél, megmutatom a hozzám visszavezető utat!”

- *Szavakat hangoztatnak, de lelket nem adnak. (Kempis Tamás)*
- Uram, segíts, hogy ne csak bábok legyünk, hanem élő gyermekeid. Ámen.
- Ének: 321

- Ének: 267
- Uram! Adj most figyelmet, hogy ha szólsz, meghalljam hangodat!
- Ti népek, mind tapsoljatok,
harsogó hangon ujjongjatok az Úr előtt!

Felvonul Isten ujjongás közben,
kürtzengéssel jön az Úr.
Zengjetez Istennek, zengjetez!
Zengjetez királyunknak, zengjetez!
Mert az egész föld királya Isten,
zengjetez neki éneket!
Isten uralkodik a népeken,
szent trónusán ül az Isten.
Összejöttek a népek fejedelmei,
Ábrahám Istenéhez,
mert Istené a föld minden uralkodója,
igen magasztos ő!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Ti népek, mind tapsoljatok,
harsogó hangon ujjongjatok az Úr előtt! (Zsolt 47)

- Igék: Lk 24,5–6; Lk 24(44–49)50–53; Fil 2,6–11
- *Csak a te intelmeidben gyönyörködöm, azok az én tanácsadóim. (Zsolt 119,24)*

Semmitmondó emberi szavak. Üres, céltalan, feleslegesen kimondott szavak.
Szavaink, melyek a valóság torz képét rajzolják. Töredékes és hazug szavak.
Az ember sértő szava, amely sebeket okoz és megaláz.
Isten szava, amely rend és igazság. Szó, amelyhez igazodni lehet. Megváltoztathatatlanszó, amely mértéket és alapot jelent. Tanácsadó szó.

Isten szava, amely ígér. Isten szava, amely felemel és gyógyít. Isten szava, amely gyönyörködtet. Isten szava, amely örömet ad.

- *A vékony, rossz minőségű papír könnyen magába szívja a tintát, és az átítatja. Milyen művelettel lehet ezt a foltot eltávolítani? Hiába próbálom kivakarni az elrontott betűket, a papír hamarabb szakad ki, a hiba megmarad.*

A felejtés elmoshatja az emléket oly módon is, hogy eltompult agyam már nem emlékszik arra, amit elkövettem. De hogyan marad az emlékezetem épen úgy, hogy a foltjai eltűnnek? Milyen eszköz lenne hatékony erre a feladatra?

Egyedül csak az eleven és átható szó, mely élesebb minden kétélű kardnál: Bocsnatot nyertek a bűneid. (Clairvaux-i Bernát)

Áldjátok Istent birodalmában, dicséritek fenségét, magasztaljátok dicső voltát! Méltóképpen dicsőítétek, amikor egyesült karokkal nagyságát zengitek!

És a mi Urunk Jézus „felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe”. (Lk 24, 50b–51)

Ó, Jézusom, ily közeli már eltávozásod? Eljött már az óra, mikor tőled el kell válnunk? Nézd forró könnyeinket, amint sápadt arcunkon peregnek. Lásd, mennyire vágyódunk utánad. Nem segít rajtunk a vigasztaló szó sem. Ne hagyj még el minket!

„Szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. Felemeltetett a mennybe és az Isten jobbjára ült.” (ApCsel 1,9; Mk 16,19)

Ó, mikor jön el? Mikor lesz itt a várva várt idő, amikor megláthatom őt dicsőségében? Ó, nap, mikor virradsz már fel? Hogy köszönthessük a Megváltót, hogy csókkal üdvözölhessük a Megváltót. Bárcsak itt lenne már! (Bach: 11 kantáta, 1–3., 5., 11. tétel)

- *Én Uram, és én Istenem! Legyen most bennem feléd forduló szavak helyett, feléd forduló csend. Csend, amelyben meghallom az ajkadon formálódó szót. A szót, amely hozzád emel! Ámen.*
- *Ének: 360*

- Ének: 478
- Vigasztalj, Uram, hogy békességünk legyen!
- Igék: Ézs 26,16; Jn 18,33–38; 2Tim 3,1–9
- *Isten megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. (2Kor 1,4)*

Kiket kell vigasztalni? Mindazokat, akik sírnak, szomorúak, meggyötörtek, csüggedtek. Akiknek az élete valami miatt nem úgy alakult, ahogyan szerették volna. Akikkel olyan dolgok történtek, melyekről nem is tehetnek. Olyan élethelyzetekre gondolok, amelyeket nem lehet megválasztani: hova születünk, minek születünk, milyen betegségeink lesznek, vagy mikor halunk meg. Mindezt nem választjuk, hanem kapjuk. Ez a sorsunk, amellyel együtt kell élnünk.

Mindannyian voltunk már olyan helyzetben, hogy vigasztalásra szorultunk, sőt mindannyian folyamatos vigasztalásra szorulunk, hiszen tört, kettős létünkben – ahogy Pál apostol fogalmaz az előző versben – *csak az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene* segíthet, vigasztal meg minket. Ezzel az erővel vigasztaljunk másokat mi is, akik megtapasztaltuk az Evangéliumot, az Örömhírt, hogy van a vigasz és ez az adomány csak egyre gyarapodik, minél többeket vigasztalunk.

- *Megismerve Istent a magamévá teszem. Szeretve Istent beléhatolok. (Eckhardt mester)*
- Köszönöm, Uram, hogy képes vagyok vigasztalni, és képes vagyok elfogadni vigasztalásodat. Add meg az embereknek az ő vigaszukat más emberekben, hogy minél jobban gyarapodjanak a benned bizók! Ámen.
- Ének: 469

- Ének: 455
- Mindenható mennyei Atyánk, szereteted segítsen abban, hogy betöltsük ezt a parancsolatot: Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot! Ámen.
- Igék: 2Móz 23,1; Ef 6,18–20(21.22)23–24; 2Tim 3,10–17
- *Vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. (Ef 4,25)*

A hazugság felforgatja az életet, és pont úgy forgat, hogy a szeretet kihulljon abból a világból, amiben élünk. Ki tenné fel életét olyasvalamire, ami hazugságra épül? Nem a legnagyobb önbecsapás az is, ha nem akarjuk a felforgató elemeket észrevenni? Szeretet és hazugság – értelme a létezésnek és becsvágy. Mert mi másból állna a hazugság, mint önzésből, saját érdekünk védelméből. A hazugság sírva fakaszt, megkeserít. Az a gyanta, ami hosszú időn keresztül képződik, majd kegyetlenül megkövül, lehúzza a szívet, a lelket. Az az ember már nem mer más szemébe nézni. De ha csak magának ártana! ...Segítség! Kiáltja a mellette álló másik. Többszörös seb a hazugság a másíknak. Amit előtte a szeretet kapcsolt össze, a hazugság sebet ejt azon. Sebet ejtesz a másíkon a hazugsággal, a legnagyobb seb pedig az, ahogy ezzel megfosztod őszinte önmagad a másíktól, az őszinte embert, aki szeretni tudna. *Tagjai vagyunk egymásnak, nem tehetünk semmit felelőtlenül. Az óember hazugságai, az önző (becs)vágyak hazugságai, a hazug szemek vaksága...*

Krisztus erre kínálja fel: tessék itt van az út az élethez, a szeretethez, mely összerakja a hazugságok miatt darabjaira hullott embert. *Vessétek le a régi élet szerint való óembert (...), újuljatok meg lelketekben és elmétekben. (Ef 4,22–23)*

- *Együtt sírunk és együtt öleljük át egymást, a teremtő Isten boldogságában, aki azért jött el, hogy barátunk legyen és megmentsen bennünket. (Bruno Ferrero)*
- Uram, Jézus, add meg nekünk azt a kegyelmet, hogy meglássuk az utat, melyet te kínálsz nekünk óemberünk levetéséhez. A hazugság rombol, de te rakj össze és újíts meg minket. Ámen.
- Ének: 474

- Ének: 389
- Uram, halld meg kiáltásomat!
- Világosságom és segítségem az Úr.
Ugyan kitől félnék?
Életemnek ereje az Úr.
Ugyan kitől rettegnék?

Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem:

hogy az Úr házában lakhassam egész életemben...

Láthassam, milyen jóságos az Úr,

és gyönyörködhessem templomában.

Megóv engem hajlékában a veszedelem napján.

Elrejt sátra mélyén, és (magas) kősziklára helyez engem.

Halld meg Uram, hívó hangomat!

Könyörülj rajtam, hallgass meg engem.

Ne rejtse el előlem orcádat,

ne utasítsd el haraggal szolgádat!

Te vagy az én segítségem,

ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak

és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,

és mindörökkön-örökké. Ámen.

Világosságom és segítségem az Úr.

Ugyan kitől félnék?

Életemnek ereje az Úr.

Ugyan kitől rettegnék? (Zsolt 27)

- Igék: Zsolt 97,10; Jn 15,26–16,4; Ef 3,14–21
- *Mivel ő, a Szent hívott el titeket, magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban. (1Pt 1,15)*

Hogyan lehetnének szentek, hogyan lehetnék szent? Nem a tennivalókat kérdezem, hanem a lehetőséget. Szerintem ez lehetetlen. Bármit csinálók, ha megszakadok, akkor is ember vagyok, bűnös ember. Egyedül csak ő Szent. Szent az Isten, szent, szent, szent csak ő, maga – még az ének is így szól. Vagy Péter apostol egy elérhetetlen célt tűzött ki elénk? Amit ugyan megvalósítani nem lehet, de legalább egy kicsit jobbak leszünk. Á, elég ebből a moralizálásból...

Attól leszek szent, ha hozzá tartozom. Hiszen ő szent. Minden szent, ami az övé. Én az övéjének mondom magam, hiszem, hogy ő is így gondolja, ezért hozzá tartozom. Szent vagyok...

De mit jelent az, hogy hozzá tartozom? Megkereszteltek. Ez Luthernek is igen fontos volt. Ettől vagyok az ő gyermeke, ettől vagyok keresztyén, és ettől szól nekem Jézus váltságshalála és feltámadása. Az ő hatalma alatt állok, az ő kegyelmében. Az ő szavát hallom, őt követem. Ezért vagyok az övé, ezért lehetek szent. Péter erre figyelmeztet, tanít minket.

- *Ha az egész világ hinne Isten törvényének és engedne neki, mindnyájan egyek lehetnének Krisztusban, mert ez arra vezet a sokaságot, hogy egyenlőségben legyenek egymással és szeressék egymást, mint önmagukat, egymás terhét hordják, s amit magának akar másoktól, azt tegye meg nekik. S ez a dolog ezernyi világból egy sokaságot, egy szívet és egy lelket tehetne. (Petr Chelcicky, huszita író)*
- Uram, kérlek, segíts, hogy a te utadon járva elsősorban ne magamban, hanem benned bizzam. Állj mellém, ha csüggedek, ha önző vagyok, ha nem látom meg a másikat, akihez küldesz. Kérlek, add békességedet. Ámen.
- Ének: 233

- Ének: 276
- Uram! Hozzád fordulok. Szükségem van rád!
- Igék: Zsolt 9,2; Ez 11,14–20; 2Tim 4,1–8
- *A sokaság ezt mondta: „Mindent helyesen cselekedett: a süketeket is hallóvá teszi, a némákat is beszélővé.” Mk 7,37*

Süketeket hallóvá, némákat beszélővé... Miféle csodagyógyszerrel? Mégis, hogyan lehetséges ez?! Ha ma az orvosoknak a kezében lenne ez a csodaszer...

Márpedig a kezükben van! És nem csupán az orvosoknak. Mindenkinél! Minden embernek, akinek hite van Jézus Krisztusban. Mert ő az orvosság. Hit által.

Ez nem holmi szemfényvesztés, mint napjainkban annyi más! Nem! Ez nem olyan gyógyszer, amely ha beveszünk, elmúlik ugyan a fejfájásunk, de ha allergiásak vagyunk rá, kiütések leszünk tőle. Nem olyasfajta megoldás testi-lelki bajainkra, mint amilyen rész megoldásokat világunk kínál!

Ez nem kuruzslás, nem varázslat, nem természetgyógyászat, hanem a hit ereje. Hitünk ereje Jézusban.

A süket hallott, a néma beszélt.

Velünk is megtörténhet ez. Kigyógyulhatunk minden nyomorúságunkból. De csakis hit által. Mert Urunk az egyetlen igaz orvosság. Az egyetlen hatásos gyógyír. Neki semmi sem lehetetlen.

Forduljunk hát bátran őhozzá, ha testi-lelki bajok gyötörnek.

- *A hit az az aranyszál, amely gyógyuláshoz vezet, és amelyen a szív az égbe emelkedik. (Josef Berger)*
- Őszinte hitért könyörgök hozzád, Istenem! Hitért, amely minden akadályt legyőz. Hitért, mert hit által minden lehetséges. Ajándékozz meg! Segíts meg! Csak tebenned bízhatok. Ámen.
- Ének: 114

- Ének: 519
- Légy velem, Uram, ha elcsüggednék!
- Igék: 1Kor 15,35–36; Lk 21,12–19; 2Tim 4,9–22
- *Isten engem kivált a holtak hazájából, és magához fog venni. (Zsolt 49,16)*

Teljes bizonyosság. Ez az, amit kihallunk a zsolttáros szavaiból. A zsolttár többi versében arról hallhatunk, hogy mindegy, milyen gazdag és áldott volt a földi életed, ezt a holtak hazájába nem viheted magaddal. Nem számít semmi. Nincs senki, aki váltságot tudna adni önnön életéért.

Így kezdtem: teljes bizonyosság. Megdöbbszítő a zsolttárostól, de ma így elfogadandó, hiszen idestova kétezer éve egy lázadó zsidó férfi, Jézus Krisztus, ezt a zálogcédulát kifizette és széttépte értem. Semmit nem tehetek érte, és éppígy semmit ellene.

Sokszor így gondolkodunk: ki kérte? Miért tette? Most milyen nehéz terhet tett rám, és tessék, a világon sem látszik különösképpen a dolog. Képzeljük el, mi lenne nélküle. Mi lett volna velünk, akiknek a tartozása olyan sok, és nincs, aki fizessen helyettünk.

Ezért nem tudunk mást tenni, mint elfogadni. Elfogadni ajándékként és életet átíró erőként Jézus urunk kiváltó művét, aki majd minket is *magához fog venni*.

- *Szívednek terhét s röptét bízva bízd rá egy lenge fűz-ágra. (Macuo Basó: Haiku)*
- Ne engedj elfordulnom, Uram. Add, hogy képes legyek elfogadni ezt az ajándékot, ami nagyobb annál, semmint csak megpróbálhatnám viszonzni. De paradox módon arra is kérlek, adj erőt, hogy mégis megpróbáljam... Ámen.
- Ének: 254

- Ének: 42
- Kérek, Uram, vezess kegyelmeddel a mai napon is!
- Igék: Mk 10,49; Lk 12,8–12; Tit 1,1–16
- *Uram, ha megnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgálodat! (1Móz 18,3)*

Valóban meg kell nyerni az Úr jóindulatát? Talán igen. Persze nem biztos, hogy ez a cselekedeteken múlik, hiszen milyen aljas módon bánt el Jákób Ézsauval, Dávid Úriással, de mégis mindketten az Úr jóindulatát élvezték, még akkor is, ha megbüntette őket. Kiválasztotta őket és velük is maradt egész életükben. Nem ismerjük az Úr gondolatait, nem tudhatjuk, kit kedvel és kit nem, de megpróbálhatunk úgy élni, hogy kedveljen minket, hogy érdemesnek tartson a kiválasztásra. Ahogy Noét vagy Ábrahámot érdemesnek találta. Próbáljunk meg úgy élni, hogy áldás legyünk mások számára, hogy szentek legyünk, akiket nem kerül az Isten.

- *Az értelem nem elég ahhoz, hogy megértsük önmagunkat vagy a világ tüneményeit: a lényeges, a csalhatatlan megértéséhez és érzékeléséhez valami más is kell, több mint az értelem. (Márai Sándor)*
- Uram, te megsegítettél, s kivezettél abból a zúrzavarból, amelybe lelki éhségem sodort, amikor siker és megértés után sóvárogtam. Te embereket vettél hozzám, akiknek segíthetek, akikkel törődhetem. Így most már nem üresek óráim, melyek hivatali elfoglaltságom után fennmaradnak.

Uram, köszönöm, hogy velem vesződsz, s hogy szeliden kivezetsz az önmagam körül való forgás bűvköréből. Annyira örülök, hogy megnyitottad szemeimet, és vágyat ébresztettél bennem, hogy nekem ajándékozott szeretetedet és örömet másoknak továbbadjam. Ámen. (Frauen im Gebet című imakönyv)

- Ének: 383

- Ének: 387
- Szólíts meg, Uram, Lelked által, tölts el Szentlelkeddel, halljam, hogy beszélsz hozzám, segíts talpra állnom és elindulnom feléd! Hívj el engem is örök életedre! Ámen.
- Igék: Mk 1,17–18; ApCsel 1,12–26; Tit 2,1–10
- *Miközben beszélt az Úr, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám. (Ez 2,2)*

– Mért születtem erre a világra? Mit keresek pont itt, pont ilyen anyagi helyzetben, ilyen fizikai állapotban? Mért pont ezek az emberek vesznek engem körül? Véletlen vagy szándékos baleset? Hatmilliárd másik élethelyzetben élhetnék, és nekem ez jutott! Nem értem! Honnan jövök és hová tartok? A jövőről már nem is merlek kérdezni, Uram, hiszen a múltra sem kaptam még választ. Mondjon valaki csak egy értelmes okot, amiért nem kellene feladnom!

És Isten válaszol: – Én mondok akár több okot is neked! Szerettelek annyira, hogy megteremtettelek, és így ismerem minden egyes mozzanatodat, és most szeretlek annyira, hogy nem hagylak hánykódni életedben egyedül, ami-be belehelyeztelek. Adtam választ múltadra Fiamon keresztül – az ő áldozata révén megbocsátottam minden bűnödöt, hogy ha „megfogod az eke szarvát, ne kelljen hátranézned”. Feladatot is adtam neked, mégpedig azt, hogy „legyetek emberhalászokká”. Lelkemet adom, mert egyedül képtelen leszel rá. De vajon van-e füled arra, hogy meghalld a halk szellő suhogását?

- *Mit ér az ember, mit a vágy meg az önvád, / mit ér törekeny szavam az őrrült viharban?... / Ne félj, fiam – az a kín, az a vágy, az az önvád / téged tisztít örök-kék égbolttá a viharban! (Szabó Lőrinc)*
- Uram, átadom magam a te erős vezetésednek. Tudom, örökődő szemed rajtam van, füled figyelemmel hallgat, oltalmazó kezed fölém borul. Szót emelsz értem, bölcsességed egyszerű utakon vezet engem, oltalmaz és megvéd hatalmas erejével. Hadd halljam meg hát, hívó hangodat! Ámen.
- Ének: 246

- Ének: 54
- Uram, taníts imádkozni! Ámen.
- Igék: 2Kir 19,14; Jn 19,25–27; Tit 2,11–15
- Szüntelenül imádkozzatok! (1Thessz 5,17)

Imádkozzunk: *Hálával dicsérlek, örök Isten, naponként megújuló kegyelmedért. Napról napra meghosszabbítottad életemet. Napról napra megbocsátottad vétkeimet. Napról napra menedékem voltál.*

Nálad keresek most is menedéket, megfáradt testtel és megterhelt lélekkel. Megfáradtam a múlt világ rohanásában. Megfáradtam bűneim terhe alatt. Megfáradtam a jó cselekvésében. Mert megfogyatkozott a hitem, és megfogyatkozott a szeretetem.

Nálad keresek menedéket, örök Isten. Te nem fáradsz el a megbocsátásban. Te nem fáradsz el kegyelmed megújításában. Hadd tegyem le nálad bűneim terhét. Hadd pihenjen meg nálad a lelkem.

Hadd merítsek nálad új erőt.

Könyörgök hozzád, örök Isten, magamért. Ments meg a gonosz hatalmától. Ments meg a halál rémétől. Ments meg az örök haláltól. Könyörülj rajtam egyetlen fiadért. Könyörgök hozzád, örök Istenem, minden emberért, azokért akik gonoszul cselekszenek, azokért, akik a gonoszságtól szenvednek, azokért akik a halállal vívódnak. Könyörülj rajtuk egyetlen Fiadért.

Könyörgök hozzád, örök Isten, az egész világért. Vess véget a gonosz rontásának, és állítsd fel országodat. Teremts új eget és földet, hogy minden térd meghajoljon előtted, és minden nyelv dicsérjen téged. Könyörülj a világon egyetlen Fiadért. Ámen. (ÉÉ 728. o.)

- Légy velünk ígéreted szerint mindenkor! Ámen.
- Ének: 88

- Ének: 260
- Magasztallak téged, Atyám, hogy kegyelmedben vigyáztál eddig is reám!
- Igék: Ef 2,8; Zak 4,1–14; Tit 3,1–15
- *Ne szállj perbe szolgálóddal, hiszen egy élő sem igaz előtted! (Zsolt 143,2)*

Ismerek egy idős asszonyt. Egy faluban él, ahol egyszer hosszabb időt töltöttem. Akármit tett, vagy mondott, mély bölcsesség volt. Ahogyan az életéről beszélt nekem, azt gondoltam, milyen kevés ilyen ember van.

Megtanult szeretni, érezni, adni és kapni. Szólni, ha kell és tudni, mikor kell hallgatni. Istenről úgy beszélt és úgy hallgatott, hogy többet adott akkor nekem, mint addigi életem összes nevelése, hittana vagy ifis tábora. Mesterem lett, ha rövid időre is. Angyal, hírnök, igaz ember. Már nem él. Vannak mondatai, amiket ma is fejből tudok, és irányt mutatnak.

És jön ez az ige, és azt állítja, hogy nincs egy igaz ember sem, hogy amit ez az idős ember adott, nem volt semmi. Lázad bennem ez a gondolat. Ez nem lehet így. Ha valaki, hát ő...

Csendesülök. Mert hát mihez képest? Kinek volt ő hírnöke az én életemben? Ki előtt kellett igaznak lennie? És kinek kellett, hogy példát mutasson? Minden viszonyítás kérdése.

Nekem volt igaz, de Istenhez képest olyan kicsiny és hiányos. Mind azok vagyunk, de vannak ilyen útjelző emberek, akik által Isten megmutatja, merre kell felé menni, jobbra lenni, igazabbá.

- *A kevésbé rosszra való törekvés nem tesz kevésbé rosszá. Csak a tökéletesre való törekvés tesz kevésbé rosszá. (Hamvas Béla)*
- Istenem, kérlek, ne perelj velem. Ne nézd, milyen sok dolog hiányzik még belőlem. Áldd meg az életemet, hogy amíg eljuthat, veled jusson el. Ámen.
- Ének: 261

- Ének: 235
- Jöjj, Szentlélek Isten, jöjj! Áraszd ki a mennyekből fényesség sugarát! Jöjj, és töltsd be híveid legtitkosabb szíveit, boldogító égi tűz! Semmi, semmi nélkül az emberben nem lehet semmi tiszta, semmi szűz. Mosd, amit a szenny belepl! Öntözd, ami eleped! Seb fájását csillapítsd!
- Isten szeretete kiáradt szívünkbe
 a Szentlélek által, aki adatott nekünk. (Róm 5,5)
 Ezt a napot az Úristen arra rendelte,
 hogy vigadozzunk és örvendezzünk.
 Ó, Uram, kérünk, segíts meg,
 add, Uram, hogy szerencsével járjunk!
 Az Úr az Isten, aki megvilágosít minket,
 magasztallak téged én Istenem!
 Adjatok hálát az Úrnak, mert jóságos,
 és szeretete örökkévaló. (Zsolt 118)

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Isten szeretete kiáradt szívünkbe
 A Szentlélek által, aki adatott nekünk.

- Igék: Józs 23,3; Jn 14,23–27; ApCsel 2,1–18
- *Krisztus mondja: A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. (Jn 14,26)*

Ha az ember nem számol Isten jelenlétével, akkor szánelmassá válik minden vallásos cselekedet. Ha megelégszik önmaga erejével, hatalmával, kudarcra van ítélve. Hányszor kell önkritikusan megvallanunk: Uram, nem számoltam jelenléteddel, „egy istenségként” kezeltelek. Bocsáss meg. Az embernek, akitől ennyi telik, aki ennél többre nem képes, Pártfogóra van szüksége Isten

előtt, és Pártfogóra van szüksége önmaga előtt. A Lélek vigasztal, amikor tehetetlen önmagunkkal, önmagukban tehetetlen közösségeinkkel kell szembenéznünk. Nem egy távoli, és elérhetetlen képet mutat arról, milyennek kellene lennie; a Lélek belülről formálja az embert, és formálja újra és újra az Egyházat is. Mert a Lélek erőssé, és élővé tesz. Nemcsak tanít. A Lélek képessé tesz a megértésre.

- *Emlékezzél meg, Urunk, egyházaadról! Szabadítsd meg minden gonosztól, tedd tökéletessé a szeretetben. Gyűjtsd egybe a neked szentelteket a négy világtájról a te országodba, amelyet nekik készítettél. (A 12 apostol tanítása)*

*Úgy szerette Isten a világot, hogy Fiát adta nekünk,
hogy aki hittel fordul hozzá, az vele örökké éljen.
Aki hiszi, hogy Jézus újjászülte, az nem vész el soha.
Mivel Isten és Jézus szereti, a fájdalom nem vehet erőt rajta.
Ujjongj, dalolj, örvendj hívó szívem, Jézusod van itt!
El véled, jajgatás és panasz!
Halld szavam, Jézus közel!*

*Úgy, mint Péter, én sem bízom el magam (ApCsel 10,26 és 47)
Csak az örööm forrása és vigaszom forrása, hogy Jézus nem felejt el soha.
Ő nem azért jött csupán, hogy a világot ítélje.
Ó nem! Közbenjáróként Isten és ember között
bünt és adósságot jött törölni ő.
Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, az már ítélet alatt van,
mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. (Jn 3,18) (Bach: 68. kantáta,
1., 3–5. tétel)*

- *Élő Isten! Jöjj, tedd lelkünket Lelked templomává. Kereszteld meg tűzzel egész egyházadat, hogy megszűnjön benne minden megoszlás, és úgy jelenjék meg a világ előtt, mint igazságod oszlopa és alapja. Add, mindnyájunknak Szentlelked gyümölcseként a testvéri szeretetet, az örömet, a békét, a türelmet, a jóakaratot, a hűséget. Szentlelked szóljon szolgálád ajkával, amikor igédet hirdetik itt és mindenütt. Teremts Lelked erejével egyetértést. Szentlélek, élet Ura és forrása. Bölcsesség és értelem Lelke. Tanács és erő Lelke. Tudás és kegyelem Lelke. Az Úr félelmének Lelke. Ámen.*

- Ének: 246

- Ének: 234
- Ments meg, Uram!
- Igék: 2Kor 1,9–10; Mt 16,13–19; 1Kor 12,4–11
- *Nincs már annyi erőm, hogy megmentsenek? (Ézs 50,2d)*

Sokszor vagyunk úgy, hogy valami oknál fogva nem halljuk Isten hangját. Isten hallgat – mondjuk. Ingmar Bergman: *Úrvacsora* című filmjének folytonosan visszatérő motívuma, az Isten csendje. Ennek lényege, hogy az Úr egyedül hagyta a benne bízókat, mintha nem érdekelnék tovább teremtményei, megváltottai. A filmbeli szereplők legalábbis ettől az érzéstől szenvednek, az egyedül maradottságtól, feloldás nélküli lelki problémáiktól, az élet kilátástalanságától. Aztán, ha az ember a kezdeti pesszimista érzésein felülemelkedik és megnézi még néhányszor a filmet, megérti az írói-rendezői koncepciót: az ember fordult el Isten hangja elől. Az ember az, akinek nincs füle a hallásra.

Az Úr számon kéri népén ezt a „süketséget”. Azt kérdezi, hogy talán úgy érzik, eladta őket? Megkérdezi, miért nem volt otthon senki, mikor meglátogatta őket, miért nem válaszolt senki, amikor szólította őket?

A minket mentő isteni szabadításban nem könnyű reménykedni. Hiszen csak úgy válik az élet részévé, ha átéljük ennek a szabadításnak naponkénti csodáját. Ha távol tartjuk magunktól, ha süketek vagyunk hangjának meghallására, nem számolunk vele. Pedig a körülöttünk levő sok-sok hatalom, erő között egyedül az ő hatalma és ereje szabadított meg, emel fel kétségeink közül naponként. *Krisztus szabadságra szabadított meg minket. (Gal 5,1)*

- *Szentlélek, öröm Lelke, te vigaszul jöttél, hogy a bűt úgy űzd szerte, mint felleget a szél. Megvigasztal szavad, letörli könnyeinket, új örömrre hív minket, új reménységet ad. (EÉ 238,1)*
- Egyedül erőtlén vagyok, de ha te támogatsz, Uram, szárnyra kelek! Ámen.
- Ének: 236

JÚNIUS

- Ének: 362
- Uram! Add, hogy megelégtítessem!
- Igék: ApCsel 4,23–31; 1Kor 12,1–11; Ézs 11,4
- Jézus mondja: *Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtíttetnek. (Mt 5,6)*

Mi az igazság? Nemcsak Pilátust, hanem az egész emberiséget öröktől fogva foglalkoztató kérdés ez, és időről időre megpróbálnak választ adni rá. Az igazság odaát van, tehát nincs igazság a földön. De hogyha van, és ami van, az néha fáj. Mert egyetlen igazság van, hogy születünk és meg kell halnunk. Ez pedig fáj. A világban születnek és meghalnak, birodalmak támadnak és hanyatlanak, emberek szeretnek és gyűlölnek, felkel és lenyugszik a nap, a közetlemezek mozognak. Annyi mindenről gondolta már az ember, hogy állandó és örök. De a kimondott tételeket megdöntötték, az elsüllyeszthetetlen hajók elsüllyedtek, az ígéreteket visszavonták, az öröknek hitt érzelmek elmúltak, hatalmas birodalmak megbuktak, a tornyok ledőltek. Van hát valami igaz, biztos pont az életünkben? Mert az igazságnak nem szabad változnia, elferdülnie, leomlania, megbuknia, elmúlnia. Hol van az igazság? Jézus mondja: *Én vagyok az út, az igazság és az élet. Ő öröktől fogva volt, és feltámadt a halálból. Nem fordított hátat a küldetésének, nem ingadozott, ment egyenesen az útján, a keresztfelé. Az egyetlen igazságot hozta el életével a földre. És bár emberek születnek és meghalnak, szeretnek és gyűlölnek, birodalmak támadnak és hanyatlanak, hajók süllyednek el, és tornyok dőlnek le, Jézus és az örök igazság mindig megmarad.*

- *Minél többet iszom a tudás poharából, annál világosabban látom a pohár alján Istent. (Albert Einstein)*
- Uram Jézus, boldogok azok, akik téged keresnek, akiknek te vagy az életük, a mindennapi kenyerük, akik a te testedre éheznek és a te véredre szomjaznak. Boldogok, akik sóvárognak utánad, mint egy csepp víz után, akik úgy kapkodnak utánad, mint a víz alatti ember levegő után. Boldogok, akik megtalálnak téged, mert ők megtalálják benned az igazságot. Ámen.
- Ének: 369

- Ének: 322
- Csak téged kíván lelkem, Uram, téged!
- Igék: ApCsel 8,(9–11)12–25; 1Kor 12,12–26; 1Kor 15,1
- *Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhöz és jövődömondókhöz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népnek? (Ézs 8,19)*

Mai modern világunk számtalan formáját kínálja a bálványoknak, okkultizmusnak. Mindezek a kis babonákkal, a jóslással együtt megfertőzik az emberek életét. A mi lelkünket is megterhelhetik, és meg is terhelik gyakran.

Egy történet így szól: Egy kislány hirtelen elveszítette édesapját, aki baleset következtében halt meg. Árván maradt, mert édesanyja már korábban meghalt. A faluba, ahol lakott, egy vándorcirkusz-társulat érkezett: bűvészek, mutatványosok és egy jósnő, aki azt hirdette magáról, hogy kapcsolatba tud lépni az elhunytakkal. A kislány azt remélte, hogy most beszélhet édesapjával. A jósnő becsapta a kislányt: trükk volt az egész a fényekkel és hangokkal; s nem is tudott beszélni halott apjával, csak látni vélte alakját. Amikor rájött a lányka, hogy csalás az egész, nagyon csalódott lett, még inkább elkeseredett. Később megvigasztalódott, mert több rokona még élt, s ők nagyon szerették, befogadták.

Ne keressük a kapcsolatot a halottakkal! Hiszen a mi Megváltónk, a mi szerető Istenünk élő Isten! *Mit keressitek a holtak között az élőit?* – hangzott a kérdés húsvétkor az angyalok szájából. Ne a jósokra hallgass, ne a babonákban higgy, hiszen az egyedül élő jóságos Isten szeretne a szívednek, gondolataidnak ura lenni! Hívd be a szívedbe, övele lépj kapcsolatba, méghozzá szoros kapcsolatba!

- *Ő él, Ő él, Úr Jézus ma is él. Beszél velem és jár velem a keskeny ösvényen. Ő él, Ő él, üdvöt hozott nekem. Kérded, honnan tudom, hogy él: Mert él a szívemben! (A. H. Ackley)*
- Kérlek, mennyei Atyám, őrizd meg attól, hogy másban keressek nyugtot, békét. Köszönöm, hogy értem haltál, de feltámadtál, s mindennap elkísérsz vándorutamon, míg a mennybe fel nem viszel. Örökké légy áldott! Ámen.
- Ének: 362

- Ének: 103
- Uram! Légy velem, mert szükségem van rád!
- Igék: ApCsel 11,1–18; 1Kor 12,27–31a; ApCsel 20,32
- *Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők! Zsolt 127,1*

Diákéveim során fizikatanárunk nemegyszer kísérletekkel illusztrálta mondanóját. Egy alkalommal üveglapra vasreszeléket szórt. Rendezetlenül, összevissza terültek el a sötétszürke szemcsék a csillogó üvegen. Megpróbáltuk egy kupacba gyűjteni, de csak az ujjunk szántotta barázdák, ilyen-olyan minták árakai tűnedeztek elő. Akkor a tanár úr egy mágnesrudat helyezett az üveglap alá – és láss csodát! – egy pillanat alatt elrendeződött a nehéz fémpor.

Milyen sokszor kívánjuk mi is, hogy bárcsak rendeződne az életünk! Milyen sokszor megy el a kedvünk mindentől, nem akarunk tovább élni, hiszen csak azt látjuk, hogy kárba vész a sok-sok fáradozásunk; nem értékelik a munkánkat, nem értékelik azt, amit családunkért, gyermekeinkért, esetleg gyülekezetünkért teszünk. Vágyunk rá, hogy végre lássuk „az alagút végét”, találjunk kiutat elkeseredésünkből, csüggedésünkből. Nehezen látjuk be, hogy a magunk erejéből ez nem megy, s csak úgy valósulhat meg életünknek ez a kívánsága, ha megpróbálunk Urunkra hagyatkozni, az ő erőterébe kerülni, és ott is maradni; akkor is, ha éppen nem úgy alakulnak a dolgaink, ahogyan mi azt elképzeljük. Engedjük, hogy ő irányítsa életünket, ő építse – neki tetsző módon – „lelkünk templomát” és hagyjuk, hogy ő vezessen bennünket igéjével, Szentlelkével! Próbáljuk meg elhinni, vallani, hogy az a szituáció, amiben éppen vagyunk, az a lehető legjobb nekünk. Isten akarata és tudta nélkül ugyanis egy hajszál sem eshetik le a fejünkről.

- *Megáldasz jó kedvvel, s dicsérlek énekkel, Uram. / Múlik a dolgos nap: igazítsd sorsomat, Uram. (Fazekas Lajos)*
- Uram! Köszönöm, hogy te nem hagysz magamra. Kérlek, erősíts engem, hogy mindenkor meglássam feladatomat, és azt az utat, amelyet te jelöltél ki nekem. Ámen.
- Ének: 321

- Ének: 258
- Istenünk! Tedd szívünket jó talajjá igéd számára!
- Igék: ApCsel 11,19–26; 1Kor 12,31b–13,7; Ézs 55,10–11
- *Jézus mondja: Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz. (Mk 4,20)*

Elszomorító tapasztalni azt, mi történhet néha Isten igéjének magvával. Hogyan veszik kárba az Úr szava az útfélen, a sziklák és a tövises között. Sokszor úgy érezzük, nem sok értelme van egy-egy igehirdetésnek, bibliaolvasásnak. Mint-ha egyszerűen csak kárba vesznének ezek az alkalmak. De nézzünk inkább a negyedik esetre. Amikor a jó földben a mag hamar meggyökeresedik és növekedésnek indul. Csodálatos fejlődésen megy keresztül. Milyen bámulatos, hogy akár százszoros termést is hozhat egyetlen kicsi mag. Ez az átváltozás annyira káprázatos, hogy elhomályosítja a sikertelenségeket. Hiszen tudjuk azt, hogy mennyi a külső akadály, az ördög mesterkedése, és a saját szívünk keménysége hogyan akadályozhatja Isten szavát. Éppen ezért kell igazán rácsodálkoznunk arra, hogy mégis van egyház, vannak, akiknél célba jut az ige. Ezért úgy kell tekintenünk minden alkalomra, amikor szembesülünk az igével, hogy talán most megtörténhet egy ilyen hatalmas csoda. Talán máris szárba szökken a szemünk előtt a friss vetés. Bár lehet, hogy egyelőre semmit nem látunk az eljövendő gazdag termésből. De ekkor is reménykedjünk bátran, hogy Isten igéje munkálkodik bennünk és másokban.

- *Isten igéje nem marad gyümölcs nélkül, hanem talál mindig jó talajt is, mint a mai evangéliumban is. Mert ahol az evangélium felhangzik, ott vannak keresztények. „Az én beszédem... nem tér hozzám üresen.” (Luther)*
- Urunk! Köszönjük igédet. Nem is vagyunk képesek igazán felfogni, micsoda ajándék ez. Add, hogy hálát tudjunk adni azért, hogy felhasználsz embereket és szavakat a te örömhíred közvetítésére. Kérünk, juttasd el naponta minél többekhez a te szavadat, segíts, hogy mi is eszközöd lehessünk ebben. Ámen.

- Ének: 286
- Ének: 55

- Uram! Te megjelenesz és szólsz! Köszönjük!

- Igék: ApCsel 18,1–11; 1Kor 13,8–13; Jn 1,15–16

- *A tökéletes szépségű Sionon ragyogva jelenik meg Isten. Jön a mi Istenünk, nem hallgat. (Zsolt 50,2–3)*

Sok éve történt már, de azóta is úgy emlékszem rá, mint életem legszebb napjára. Kirándulni volt kedvünk, és nekivágtunk az ismeretlennek. Elindultunk. Isten gondviselő kegyelme vezetett minket. Megadott mindent: napfényt, meleget, útszéli kutak vizét, erdei bokrok gyümölcsét, jószívű emberek friss pogácsáját, társakat, barátokat, szeretetet. Még ajkunkon sem volt a szó, ő már tudta és megadta. Mert Isten megjelent és néha jött velünk és szólt. Láttuk őt és éreztük a vakító napsugárban, a tisztító víz frissességében, képmása tükröződött a jámbor emberek vonásaiban. Velünk vándorolt és az ő lábnyomában lépkedtünk, amikor azt hittük eltévedtünk, pedig csak az ő útját jártuk és az út mentén megtaláltuk a folyót, ahol az élet vize áradt. Szólt a mi Istenünk. És akkor meghallottuk a simogató szélben, a kisgyermek önfeledt kacajában, a mezők zenéjében az ő hangját. Választunk a szavára. Mi énekeltünk neki, róla, érte, tőle. Mosolyogtunk és ő is visszamosolygott, mert tetszett neki, amit látott, hiszen szerettük egymást, egy szív voltunk és egy lélekkel dicsőítettük őt. Néha olyanok voltunk, mint akik nem e világból valók. Jött velünk a sötétben is, amikor csak a csillagai világítottak fölöttünk. Nem féltünk, mert tekintetünket gyakrabban emeltük felfelé. Éjjel volt már, mire hazaértünk és örömeinkben megeredtek az ég könnyei. Valamit megérezhettünk a tökéletességből. Sokan nem értették, de az Úr tudta és mi is tudtuk, hogy az volt az a nap, amit az Úr szerzett. Mert az Isten ragyogva megjelent és szólt.

- *A föld tele van égi dolgokkal és minden közönséges csipkebokor lángol Istentől. (Browning)*

- Hála legyen a társakért és az istenes pillanatokért, amikkel megerősítesz, és fényükkel világosságot gyújtasz a mindennapokban. Köszönjük. Ámen.

- Ének: 70
- Ének: 252
- Magasztallak, dicsőséges Szentháromság!
- Jó az Úr mindenkihez,
és irgalmas minden teremtményéhez.

Magasztallak téged, Istenem,
és áldom nevedet örökkön örökké.
Minden nap áldalak téged,
és dicsérem nevedet örökkön örökké.
Nemzedékről nemzedékre hirdetik műveidet,
és én is csodatetteidről énekelek.
Dicsér téged, Uram, minden teremtményed,
és a te híveid áldanak téged.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Jó az Úr mindenkihez,
és irgalmas minden teremtményéhez. (Zsolt 145)

- Igék: Jn 3,1–8(9–15); Róm 11,(32)33–36; Mk 9,7
- *Ez az én szolgálóm, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. (Ézs 42,1)*

Az Úr szolgálókat választ ki, munkásokat hív el, akik készek az ő országáért fáradozni. A lelkész, akit vasárnapról vasárnapra a szószéken látunk, nem csak egy Luther-kabátos férfi vagy nő. Nem szabad elfelejteni, hogy a lelkész Isten szolgálója; az Ige hallgatásakor gondolj arra, hogy nem a lelkész, hanem Isten kéri a figyelmedet, maga Isten szól hozzád!

Százféle irányba el tudnak szökni gondolataink. Vigyázni kell, hogy ne kalandozzunk el, mert akkor az Úr nem tud munkálkodni életünkben. Hiába

ülünk a templomban, ha gondolataink nem teljesen az Isten Igéje körül forognak. Kapcsolj ki, és ne arra gondold, hogy mi minden vár még rád otthon istentisztelet után! Az Úr vár rád a gyülekezeti közösségben, szerető Atyaként, kitárt karokkal, hogy magához öleljen, hogy megnyugtasson, kétségeidet eloszlassa. Akár fiatal a lelkészed, akár idősebb, akár hosszan prédikál, akár röviden, az Úr küldte őt a gyülekezetedbe, őt is Isten választotta ki! Szolgája az Úrnak, az Úr pedig így beszél választottjairól: *akiben gyönyörködöm*. Aki hűséges Krisztushoz, abban az Úr örömét leli, azt támogatja, Szentlelkével megerősíti. Ha az Úrnak tetsző életed, ha valóban a helyeden állsz, az Úr megáld bőséges áldással.

Gyakran hallani kritikus megjegyzéseket a lelkész munkájával kapcsolatban. Kedves testvérem, előbb vizsgáld meg magad, ne ítélkezz! S a lelkész se feledje, ugyanolyan bűnös, mint a többi ember. Isten nagy kegyelme, hogy szolgálhatja őt! Kérjük ma a Szentháromságos Istent, árássa ki áldását minden szolgájára!

- *Te áldd meg, kiket küldesz jó hírrel szerteszét, hogy felemeljék bátran a szent kereszt jelét! És véred erejével te győzz bennük magad, hogy állják a nagy harcot, s meg ne fáradjanak. (K. V. Tamminen)*
- Hátatelt szívvel állok eléd, ó, Uram, hogy megőriztél az elmúlt napon! Olyan jó, hogy te vagy pásztorunk, rád bízhatjuk gyülekezetünk minden tagját a legkisebektől a legnagyobbakig. Lelkészeinket is hordozd kegyelmesen! Ámen.
- Ének: 46

- Ének: 140
- Küldd el Lelkedet, hogy élhessek, Uram!
- Igék: Jer 10,6–12; 1Kor 14,1–12; Zsolt 33,17–18
- *Vegyétek fel mindenképp a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. (Ef 6,16–17)*

Hit! Ez az, ami nekem nincs. Olyan nehéz sokszor elhinni, hogy szeret az Isten. Igen, mert tüzes nyilak lesznek és vannak is. Annyi keresztény életében látom, hogy baj éri őket! Nem akarom elhinni, hogy nem hisznek. Akkor miért?

Sokszor felteszem a kérdést, ha van valakinek hite, miért éri annyi szenvedés. Persze az én életemben is annyi a szenvedés, annyi gyötrelmet látok. Olyan nehéz. És itt ez az ige! Kiolthatjuk hittel a gonosz nyilait? Azt gondolom, itt nem a körülményekről van szó! Sokkal inkább arról, hogy ezeket a szenvedéseket, bajokat, hogyan éli meg az ember. Igen, tudni betegségben is, hogy velem van az Isten. Tudni akkor is, mikor csalódtam, hogy velem van az Isten. Tudni, hogy üdvösséget kínál, közösséget önmagával. Ő öltöztet, gondoskodik rólam. Olyan jó lenne észrevenni! Akkor is, mikor csupasznak érzem magam. Közelségével átmelegít. Hinni, hogy szeret. Tudni, hogy szeret. Hinni, hogy hisz bennünk. Ez a tudatosság, mikor semmi racionális érv, bizonyíték nincsen, hogy védve vagyok, hogy segít az Isten. Nem érezni, nem látni.

Mégis a hit az, ami megadhatja azt, minden bizonyíték nélkül: szeret az Isten. Ha az ember hiszi, hogy szereti az Isten, akkor már nem kell félnie. Nem kell félni a kísértésben, de talán akkor sem, ha elesem. Mert Isten akkor is szeret. Mások elvethetnek, nem érthetnek meg, de Isten felemel.

- *Salamon király palotájában aranyból vert díszes fegyverek lógtak, amelyeket senki nem használt. Isten fegyvertárában az ilyesminek nincsen helye. (C. H. Spurgeon)*
- Elestem újra, Uram! Nem tudom, hogy szeretsz-e még? Sokszor olyan távolinak érzek téged. Add nekem a hit pajzsát, hogy ne érjenek el a gonosz nyilai. Ámen.
- Ének: 66

- Ének: 470
- Uram! Adj a te nevedben másokért szolgáló életet!
- Igék: Ézs 43,8–13; 1Kor 14,13–25; Ézs 26,13
- *Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok. (Mk 10,42–43)*

Ki ne akarna úr lenni? Ki akarna szolgálni? Mindannyiunk szeme előtt ott lebeg az a bizonyos létra, amelyen araszolunk fölfelé. Minden lépcsőfokkal feljebb lépve egyre többen lesznek alattunk és egyre kevesebben felettünk. Célunk a csúcs, a létra teteje, amikor mi vagyunk legfelül. Ez a létra nemcsak a nagyravágás, a törtetés, a másokon való átgázolás szimbóluma lehet. Életünk sok területén találunk létrákat: a fejlődés (akár testi, akár lelki), a tanulás, az elmélyülés, a jobbá, többé, teljesebbé válás, a magasabb szintre lépés létráit. És az ezeken való haladás már egyáltalán nem elítélendő. Hiszen igyekszünk egyre feljebb lépni tanulmányainkban és a gondolkodásban, apró lépéseket tenni a tudás felé. Ápoljuk, eddzük, fejlesztjük testünket, lelkünket, erősítjük, mélyítjük, stabilabbá tesszük emberi kapcsolatainkat. És hitünket is erősítjük, igyekszünk az istenismeret mind mélyebb fokára eljutni, bölcs szívhez jutni. Minden nap apró lépéseket teszünk felfelé, hogy egyre magasabbra jussunk. Zebedeus fiai, Jakab és János is araszoltak a létrán felfelé. És amikor sokan voltak már alattuk, a magasról megkérdezték Jézust, a létra utolsó fokáról átléphetnek-e a mennybe, az ő jobb és bal oldalára. *Aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája.* Mert bár az út a létra tetejéről vezet tovább, nem a saját erőnkől megtett lépcsőfokok számítanak. Mert Isten létrája másként „működik”. Ott az a haladás, ha az első lépcsőfokon maradunk, és előre segítünk mindenkit.

- *Bizonyára csak azt vihetjük magunkkal ebből a világból, amit másoknak odaajándékoztunk. (Karen Blixen)*
- Uram! Adj nekem erőt és ürelmet, hogy szolgálni tudjak másokat. Ámen.
- Ének: 475

- Ének: 208
- A lelkem várva vár, kegyelmes, hű Istenem!
- Igék: ApCsel 17,(16)22–34; 1Kor 14,26–40; Mk 9,22–23
- *Teljesedjék be rajtam kegyelmed, Uram, és megígért szabadításod! (Zsolt 119,41)*

Életünk során, akármennyire igyekszünk, követünk el hibákat. Kisebbecket is, nagyobbakat is. Letérünk az útról, melyet az Úr lábnyma jelöl. Nemrég én is letértem erről az útról. Persze nem így fogtam föl, amikor elkezdődött. Olyan valamibe kezdtem, amibe nem szabadott volna. Ezt tudtam végig, hogy nem a helyes úton vagyok. Vonakodtam is eleinte, le akartam zárni többször ezt a tévutat, de nem sikerült, csak hónapok múlva. Ha tudtam, hogy nem szabad, miért mentem bele? Igen, jogos kérdés. Azzal gyözködtem magam, hogy nem is rossz, mert mennyi jó és szép is van benne. Ó, ez nem így van, csak látszólag – a sátán ilyen gondolatokat adott az Isten ígéjével szemben. Sokat fáj a szívem, a lelkiismeret-furdalás mindig fájoan hasított belém. Nem láttam már tisztán a dolgokat, fogoly voltam, a bűn foglya. Hála az Úrnak, hatalmas és türelmes Istenemnek, mégis megváltoztak a dolgok. Megosztottam másokkal, s együtt imádkoztunk az Úrhoz. Új fénybe kerültek a dolgok, s én kértem az Jézust, bocsásson meg. Úgy éreztem, egy cseppet sem érdemlem a kegyelmét, mert bűnömnek súlya rám nehezedett. Most azért dicsérem és magasztalom szent nevét, mert lehullt a bilincs, és tisztán látok. Olyan csodálatos az ő megtartó kegyelme, messze veti el tőlünk vétkeinket, s nincs olyan bűn, amit meg ne bocsátana. Tudom, hogy nem vagyok rá méltó, mégis szeret: ez mindennél nagyobb. Az Isten felkínált kegyelme neked is szól! Fogadd el!

- *A kegyelem Isten válasza mindazoknak, akik segítségre szorulnak, a hit pedig a mi válaszuk az ő felkínált kegyelmére. (U. Furier)*
- Drága mennyei Atyám, köszönöm, hogy szeretsz engem, megbocsátottál nekem. Hadd teljesedjen be minden bűnös emberen szent kegyelmed! Áldalak, hogy eltörölted vétkeimet, s most a szabadulás örömét adod szívembe, hála neked kimondhatatlan ajándékodért! Ámen.
- Ének: 327

- Ének: 448
- Nem értelek, Uram, de bízom benned!
- *Igék: Ef 4,1–7; 1Kor 15,1–11; Gal 3,9*
- *Abrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt. (1Móz 15,6)*

„Hiszem, ha látom!” – a manapság oly sokat emlegetett szlogen Ábrahám szájából is elhangozhatott volna. Pál apostol a hit hősenek, a hit példaképének tartja Ábrahámot. Valóban az volt; ám ha az Ábrahám-történeteket tüzetesen megvizsgáljuk, akkor rájövünk arra, hogy Ábrahám is „izig-vérig” ember volt. Ábrahám szó nélkül engedelmeskedett Isten hívó szavának, mindenét hátrahagyva elindult a nagy ismeretlen felé. Isten megígérte, hogy nagy néppé teszi őt, megáldja és megszorítja utódait. A baj csak az, hogy Ábrahámnak az ígélet elhangzásakor még nem volt gyermeke. Ábrahám elkeseredik, amikor látja, hogy késik a megígért utód, elbizonytalanodik, sőt kételkedni kezd. Ennek ellenére azonban nem ijed meg Isten hatalmas erejétől, hanem alkudozni kezd, könyörög, és valósággal sürgeti Istent, hogy tartsa meg a szavát. Oda mer állni Isten elé, és el meri mondani nagy fájalmát, csalódottságát. Mintha rólunk lenne szó: hisszük és valljuk, hogy *mind jó, amit Isten tesz velünk*. De ha életünk nem úgy alakul, ahogyan mi azt elképzeljük, akkor megtorpanunk, zsörtölődünk, hitetlenkedünk és panaszkodunk. Merjünk mi is bátran Isten elé állni, merjünk kérni, ha kell, alkudozni, merjük zaklatni Őt kéréseinkkel, igényeinkkel, mivel maga Jézus Krisztus is erre buzdított minket: *Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.*

- *Csak a hívó engedelmes, és csak az engedelmes hisz. (Dietrich Bonhoeffer)*
- *Mennei jó Atyám! Jónak mondalak, pedig félek tőled! Nem merek eléd állni kéréseimmel, kérdéseimmel, mert félek az elutasítástól. Félek, hogy nem értesz meg, félek, hogy csalódnai fogok. Kérlek, adj nekem bátorságot hozzád menekülni, mert egyedül csak te segíthetsz rajtam. Hallgasd meg kimondott és kimondatlan imáimat egyaránt. Fiadért, az Úr Jézusért kérlek. Ámen.*
- Ének: 332

- Ének: 357
- Istenünk! Add, hogy tisztán láthassuk az életünket!
- Igék: Lk 23,44–49; 1Kor 15,12–19; Zsolt 32,5
- *Igaz az a beszéd és elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. (1Tim 1,15)*

Egyre bonyolultabb elvárásoknak próbálunk megfelelni. Azt a képet keltjük mindenáron magunkról, hogy normális emberek vagyunk. Nem lógunk ki semmivel a sorból. Betartjuk a törvényeket, nem teszünk váratlan dolgokat, teljesen kiszámítható és átlátható az életünk. Ez azt jelenti, hogy nem is vagyunk bűnösök. Hiszen teljesen megfelelünk a társadalmi normáknak. Hagyjanak hát ilyen kósza gyanúsítgatásokkal, hogy vétkesek lennénk! Hiszen mi éppen úgy csak élünk, mint mindenki más. De nagyon mélyen néha mintha valami nem hagyna nyugodni. Biztosan az a jó, ha ezekhez a szabályokhoz igazodom? Letaposok más embereket, mert nagyon sokan ezt így teszik. Mert ez így normális. Tényleg ez a normális? Tényleg elég átlagosnak lenni? Elég úgy élni, ahogyan a többiek? Valóban elégedett lehetek magammal? Vagy valami hiányzik? Talán sokkal óvatosabban és odafigyelőbben kellene élni. Kitorni abból, hogy a világ lökdös a „normális, legális bűnök” felé. De túlságosan erős a sodrás. Ezekért az emberekért, értünk jött el Jézus. Akik küszködünk a mindennapok forgatagával, de nem érzünk erőt, hogy legyőzzük ezt a mentalitást. Nem nekünk kell legyőzni. Csak oda kell figyelni arra, aki megtette helyettünk. Aki nemcsak példát mutatott arra, hogyan lehet kitorni egy helytelen értékrendből, hanem a keskeny útra vezet minket.

- *A bűnnek csak két helye van. Vagy a te nyakadon ül, vagy Krisztuson, az Isten Bárányán. Ha a te hátadon lovagol, akkor el vagy veszve, de ha Krisztuson van, szabad vagy s üdvözülsz. Nos: válassz! (Luther)*
- Urunk! Néha úgy érezzük, elviselhetetlenül nyomaszt minket a világ nyüzsgése, a sokféle elvárás, vétkeink. Add, hogy tudjuk ezt teljesen letenni nálad. Végleg elfelejteni, és utána egészen újat kezdeni veled. Ámen.
- Ének: 382

- Ének: 374
- Uram! Szeretnék szeretni! Tudom, hogy te nagyon szeretsz. Köszönöm neked.
- Igék: Jn 14,7–14; 1Kor 15,20–28; 5Móz 10,12
- *Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg ebben a szeretetben. (Jn 15,9)*

Érthetetlen szeretet ez! Hisz az Atya leküldte Jézust a földre szenvedni, hogy bántalmazzák, leköpjék, megverjék, megalázzák, hogy meghaljon. Így szeretné az Atya a Fiút? Kérünk mi ebből? Azt gondolom, az ember szívesen elkerülné a szenvedést, de nem lehet. Még Jézusnak sem lehetett itt a földön. Mégis, érthetetlen módon, Jézus elviseli, magáévá teszi ezeket a szenvedéseket, sőt meg is fordítja azokat. A legnagyobb szenvedésből kapjuk az ő legnagyobb ajándékát! Hogy tudott így szenvedni, ilyen szentül? Jézus tudta, hogy szereti az Atya. Azt gondolom, ennyi elég volt neki. Elég-e nekünk, hogy tudjuk, Jézus is ennyire szeret minket? Talán ma nem is értékeliük, értjük ezt a szót: Szeretet! Talán ezt mondhatjuk: teljes odaadás. Teljes közösség. Teljes közelség. Teljesen közel, hozzá! Ő hozzánk. Ebben maradni. A szenvedésben is közel van, nem veszi el, de velünk van! Mert szeret. Ebben a szeretetben kell maradnunk! El kell hinnünk, hogy Jézus úgy szeret, hogy teljesen odaadja, odaadta magát. Ebben a tudatban kell és lehet élnünk. Rajtunk múlik, elhisszük-e, hogy ő vég nélkül szeret. Akkor is, mikor elfáradtunk, mikor elestünk. Ő felemel, magához vonz. Maradjunk ebben a szeretetben.

- *A Krisztussal való közösségnek nincsen keserű utóíze. Olyan, mint a nap folt nélkül, a hold fogyatkozás nélkül, a tenger apály nélkül – más szóval a boldogságnak egész mennyországa. (C. H. Spurgeon)*
- Érthetetlen vagy sokszor, Istenünk. Nem értelek, nem látom át sokszor, amit teszel. De add, hogy ne ismerni akarjalak, hanem szeretni. Te is szeretsz, pedig te sem biztos, hogy mindig értesz bennünket. Hadd szeresselek. Ámen.
- Ének: 354

- Ének: 470
- Uram! A tőled jövő békesség legyen velem ma is!
- Boldogok, akiknek az útjuk tökéletes,
akik az ÚR törvénye szerint élnek.

Boldogok, akik megfogadják intelmeit,
teljes szívvel keresik őt,
Nem követtek el álnokságot,
hanem az ő útjain jártak.
Akkor nem vallanék szégyent,
ha figyelnék minden parancsolatra.
Tiszta szívből hálát adok neked,
mert megtanítasz igazságos döntéseidre.
Megtartom rendelkezéseidet,
ne hagyj el soha engem!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Boldogok, akiknek az útjuk tökéletes,
akik az ÚR törvénye szerint élnek. (Zsolt 119)

- Igék: Lk 16,19–31; 1Jn 4,16b–21; Ézs 31,1
- *Isten megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. (2Kor 5,18)*

Erdélyben a reformátusok így köszöntik egymást: „Békesség Istentől”. Sokszor elgondolkoztam ezen a rövidke mondaton. Rájöttem, hogy ha békességünk van, az egyáltalán nem a mi érdemünk. Ha a magunk képességeiben bízunk, és azt gondoljuk, hogy békességet tudunk teremteni a lelkünkben, a környezetünkben, hamar kudarcot vallunk. Próbálkozunk, de egy rossz szó, egy el nem ismert eredmény, egy csípős megjegyzés – és békességünk máris

oda van. A békesség ajándék, drága ajándék, amit csak a „békesség Ura”, Jézus Krisztus adhat nekünk. És ő mindenkor adja: nem arra, hogy „bearanyozza” napjainkat, még csak nem is arra, hogy „véka alá rejtjük”, s csak néha vegyük onnan elő; hanem hogy mindig, minden körülmények között élni tudjunk ezzel a békességgel. Arra adja, hogy élni tudjunk vele, és az emberek meglássák, hogy mi az ő gyermekei vagyunk. Arra adja, hogy egy-egy jó szót tudjunk mondani ott, ahol veszekedést hallunk; egy mosolyt tudjunk küldeni annak, aki búskomorságba burkolódzott; egy simogató érintést tudjunk adni annak, aki magányosan tölti napjait; meghallgassuk azt, akit senki sem hallgat meg. Erre kapjuk a békességet Istenünktől, és ha békességünk van, akkor azt jelenti, hogy Krisztusunk van; ha pedig Krisztusunk van – akkor mindenünk van.

- *Nincs nyugalom, nincs nyugalom, – a szív, / Amíg ver, mindörökre nyugtalan. / De mindörökké nyughatatlanul, / Istentől mégis Békessége van. / Nyugalma nincs, de Békessége van. (Reményik Sándor: Békesség Istentől)*
- Istenem! Olyan nehéz megőrizni a tőled kapott békességet és nyugalmat. Olyan sok körülöttem a zaj, nincs egy nyugodt perc, amikor tereád figyelhetnék. Add, Uram, hogy a tőled kapott drága kincset meg tudjam őrizni, tudjak másokat is gazdagítani vele. Légy velem a mindennapok örült forgatagában, Fiadért, Jézus Krisztusért kérlek, hallgass meg engem. Ámen.
- Ének: 471

- Ének: 48
- Kérünk, Mester, te tégy minket igazzá!
- Igék: Lk 10,1–9(10–15); 1Kor 15,29–34; 2Kor 8,13
- *Az igaz megérti a nincstelen ügyét. (Péld 29,7)*

Annyi szomorkodó, elkeseredett ember van. Csak a panasz, csak a nyavalygás. Miért kell mindig elégedetlenkednünk? Ismerős érzések ezek, azt gondolom. Ki ne érezte volna azt, hogy valaki feleslegesen panaszkodik? Mégis, mikor az embernek ilyen gondolatai támadnak, akkor nem ugyanúgy panaszkodik-e? Mennyi keserű, borúlátó ember! Ez éppúgy panasz, mint a többi. Ha valaki viszont az igazságot keresi, kutatja, akkor nem a másik hibája lesz a fontos többé, a körülmények kuszasága, hanem maga a pusztá igazság. A teljesség. És ebbe bele tartozik a panasz, hisz aki igazán szomorkodik, csak azt lehet megvigasztalni. Beletartozik a félelem, hisz a reszkető ember lel csak békét. Az igazságot kereső megérti a nincstelen, hisz arra vágyódik, hogy gazdaggá tegyen másokat. Szereti a nincstelen, hisz arra vágyódik, hogy szerethessen.

Krisztusért igazak lehetünk az Atya előtt. Nem az érdemünkért, nem azért, mert mindig olyan jók vagyunk, nem is azért, mert mi ismernénk az igazságot, hanem Jézus szeretete miatt! Olyan hatalmas ajándékot kaptunk Jézustól, amit emberektől nem kaphatunk. Az Atya igaznak fogad el minket. Csak ezzel a tudattal élve fogadhatjuk el a másikat. Hiszen, ha meglátjuk, hogy a tökéletlenségünk ellenére szeret, átölel, akkor értjük meg igazán, hogy mi a szeretet. Ha igazán tudjuk, hogy szeret az Isten, akkor mi is szeretni tudunk.

- *Az igazságot kutató elme olyan, mint Nóé galambja, amely nem talált nyugvóhelyet, míg nem tért vissza a bárkába. Jézus, az örök bárka, minden kereső lelket befogad. (C. H. Spurgeon)*
- Mindenható Istenünk! Tégy igazzá! Szeretnék igazából élni, létezni. Olyan sokszor nem értem az embereket. Oly sokszor nem tudom őket szeretni. Tudom, nem vagyok igaz. Tégy igazzá! Annyi nincstelen van, hadd segítsék rajtuk. Sőt, Uram, sokszor én is nincstelen vagyok. Igazíts meg. Ámen.
- Ének: 475

- Ének: 331
- Uram! Jöjj közel, és engedd, hogy befogadjalak.
- Igék: Jer 36,1–6(7–9)10.21–24.27–31; 1Kor 15,35–39; Ez 18,4
- *Pál írja: Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem. (Gal 2,20b)*

Mi az élet értelme? Hogy boldog legyek, megtaláljam a helyemet a világban, társakat találjak magam mellé, akikkel megoszthatom érzéseimet, akik szeretnek, akiket szeretek. Hogy hasznos legyek, kibontakoztathassam tehetségemet, azt a munkát végezzem, amiben a legjobb vagyok, amivel a leginkább használhatok másoknak, és kedvemet lelem benne. Hogy nyugodt legyek, legyen egy hely, ahova haza mehetek, ahol béke vesz körül, ahol megelégedetten hajthatom nyugovóra a fejem.

Mi az élet értelme? Hogy meghaljak. Meghaljak a világnak. Hogy ne éljek, ne én éljek. Mégis élet lesz bennem, az igazi élet. Krisztus. Mert csak ő az igazi élet. Ha hagyom, hogy Krisztus lüktessen bennem, csak akkor élek igazán.

Ebben az életben nem én vagyok az első. Az ő boldogsága az én boldogságom, és az én boldogságom az ő boldogsága. Az enyémet csak nála találom meg. Ő mutatja meg helyemet a világban, magamtól – hiába keresném –, nem találom. Ő küldi, tőle jönnek a társak, és ő munkálja a szeretetet a szívekben. Dolgozzam bár az élet bármely területén, hasznos akkor leszek, ha őt szolgálom vele. Van, hogy fel kell áldoznom a nyugalmam, a békém, hogy megértem, a nyugalom tőle jön, békét csak nála lelek. Ha meghalok magamnak, a saját kívánságaimnak, ha többé nem én élek, ha őt magamban élni engedem, csak akkor élet az életem.

- *Hiába fűrösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat. (József Attila)*
- Uram! Akkor nyugszom meg, ha megértem: nem magamnak, hanem neked élek. Ha megértem, hogy minden kétségbeesett boldogságkeresésem hasztalan nélkülöd. Ha meglátom, hogy mindent, amire vágyódom, csak benned találok meg. Tudom, ha magamnak élek, egyedül maradok, csak ha neked élek, tapasztalhatom meg, mit jelent igazán az élet. Adj bátorságot a te befogadásodra, Uram! Ámen.

- Ének: 387

- Ének: 96
- Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus!
- Igék: 1Thessz 2,1–8(9–12); 1Kor 15,50–58; 1Kor 3,7
- *Megnyitja az Úr gazdag kincsesházát, az eget, és idejében ad esőt földedre, és megáldja kezed minden munkáját. (5Móz 28,12)*

Nagy szárazság idején mindennap figyelmesen hallgatjuk az időjárás-jelentést. Reménykedünk, hogy talán holnap már esni fog. Így biztatgatjuk egymást: „jövő hétre már esőt mond”. Azonban egyáltalán nem biztos, hogy akkor esni is fog, mert tévedhet a meteorológus. Nem tudjuk tehát biztosan, csak szeretnénk hinni neki. Ha az Isten ígéjére figyelünk, azt olvassuk, hogy idejében esőt ad. Ő az, aki kézben tartja világunkat, és ő adja az esőt is. Néha elfelejtjük, hogy a mi Atyánk ég és föld ura, az időjárás irányítója is. Kell egy biztos pont az életünkben. Kell valaki, akinek az ígéreteire támaszkodhatunk. Amikor már nagyon várjuk a csapadékot, akkor a meteorológusok szavát lessük. Mégis, ha azt mondják, esni fog, és tegyük fel, nem lesz igazuk? Nem kellene inkább az ég és föld Urára figyelnünk? Aki az Úrral jár, annak nincs mit félnie, aggódnia, még az eső miatt sem. Ha megtartod parancsolatait, áldásban lesz részed. Megkapsz mindent, amire szükséged van – meglásd, megadja kegyelméből! Isten ígéjéből biztatást kapunk, szavára érdemes odafigyelni! Isten elhordozott egészen idáig, most sem feledkezett el rólad! S nemcsak a földet, téged is fel akar üdíteni! Megnyitja előtted mennyei kincsesházát, és égi áldásban lesz részed!

- *Hozzá imádkozunk, aki minden jó és tökéletes adomány ajándékozója, és aki megígérte, hogy mindent megad nekünk, ami a javunkra szolgál! (Ch. E. Cowman)*
- Istenem! Te tartod kézben az életem, minden lépésemre gondod van. Gondoskodsz ételről, italról, ruháról, hálásan köszönöm ezt neked. Kérlek, ne engedd, hogy az időjárás felől aggódjak! Te hatalmas vagy, és bölcs, hadd bizsam rád a veteményeskerteket, mezőket, erdőket, szántóföldeket! Add áldásodat munkámra, erősíts Szentlelked által, légy velem mindenkor! Ámen.

- Ének: 328

- Ének: 368
- Add, Uram, a te bátorító erődöt, hogy mindenhol és mindenkor szólni tudjam igédet!
- Igék: Jn 21,15–19; 1Kor 16,1–12; 4Móz 23,12
- *Ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot. (1Kor 9,16)*

Amikor Pál apostol leveleit olvassuk, gyakran megkísért bennünket az a gondolat, hogy azok a problémák, gondok, amelyekkel neki kellett megküzdeni, tőlünk távol állnak. A 21. században ezek már érvényüket veszítették. Ez azonban csak részben van így: mert igaz ugyan, hogy a világ nagyot változott, a problémák mégis gyakran ugyanazok. Ránk is – ma és itt élő emberekre – éppen úgy jellemző a pártoskodás, az önzés, a szeretetlenség, a nagyképűség, a sértődékenység, miként annak idején a korinthusiakra. Ezekkel a rossz emberi tulajdonságokkal nagyon nehéz felvenni a harcot; nehéz, mert az ember sok esetben csak magára gondol, csak azt nézi, ami neki jó, ami neki jár. De akkor miért érezzük magunkat különbnek, miért mondjuk azt, hogy mi mások vagyunk, mint az „átlagember”? Azért, mert van valaki, aki útmutatást adott, hogy lehet másként is leélni *a hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendőt* (Zsolt 90,10). Szabad nekünk „jó hírt mondani”, sőt nekünk kell a jó hírt mondani, vigasztalni, könnyeket törölni, mert Jézus Krisztus ezt a feladatot bízta ránk, ezt élte elénk saját életével. Adja a Mindenható, hogy ki-ki felismerje magában a tőle kapott karizmákat, és aszerint tudjon élni.

- *Istené a hullám és a szél, de a vitorla és a kormány, mellyel a kikötőt elérhetitek, a tietek. (Gorch Foch)*
- Uram! Az én hitem cserépedényben van, sérülékeny és törékeny. Egy-egy nagyobb baj, szomorúság erőt vesz rajtam, és úgy érzem, nem tudok szabadulni tőle. Csak te tudsz rajtam segíteni, nincs más, akihez fordulhatnék. Add, hogy ne a csüggedés vegyen erőt rajtam, hanem a boldog reménység, hogy egykor majd veled örvendezhetünk mindnyájan, el nem múló örömmel. Ámen.
- Ének: 277

- Ének: 83
- Istenünk! Taníts minket ma is imádkozni!
- Igék: Lk 22,24–30; 1Kor 16,13–24; 5Móz 6,11–12
- *Mindennapi kenyерünket add meg nekünk ma. (Mt 6,11)*

Isten elhalmoz minket számtalan ajándékával nap mint nap. És ezen felül még arra is ő tanít minket, hogyan kell kérnünk ezeket, és hogyan kell hálát adnunk érte. Ő az, aki mindennap testi táplálékot ad nekünk, és minden egyebet, ami körülvesz minket, ami lehetővé teszi, hogy éljünk. Ha megpróbáljuk számba venni, hogy mennyi minden származik tőle, nagyon hosszú sort tudunk összeállítani. A belélegzett levegőtől, barátainkon át az államszervezetig rengeteg mindent tudunk felsorolni. Ilyen gondoskodó Atyánk van. Ha ennyi mindent kapunk tőle, akkor érezzük: ezeket valahogyan viszonznunk kell. Legálább a töredékéért hálát kell adnunk. És nemcsak a szavainkat, hanem a tetteinket is neki kell szentelnünk. Eleve reménytelen vállalkozás lenne mindent visszaadni az Úrnak, amit tőle kaptunk. Hiszen az ételt is neki köszönhetjük, amit megettünk, és amiből felépül a testünk. Tőle származik életünk szikrája és kezünk, szánk, amivel dicsőíthetjük őt. Így ha meg akarjuk valahogyan hálálni Istennek jótéteményét, akkor teljes egészében oda kell adni magunkat neki.

- *Lásd, Isten meg akarja nekünk mutatni, hogy törődik minden bajunkkal, és hűségesen gondoskodik mulandó táplálékunkról is. És jóllehet ezt bőségesen adja és megőrzi, még az istenteleneknek és gazembereknek is, mégis azt akarja, hogy imádkozzunk érte, mégpedig azért, hogy észrevegyük, hogy az ő kezéből kapjuk, és megérezzük benne atyai jóságát. (Luther)*
- Urunk! Te kérésünk nélkül is ellátsz minket minden jóval már születésünktől kezdve. Jobban tudod nálunk, hogy mire van szükségünk. Istenünk! Köszönjük, hogy nem úgy teljesíted sokszor önző vagy céltalan kéréseinket, ahogy kimondjuk őket, hanem mindig náluk többet és jobbat adsz. Add, hogy meglássuk a mindennapokban ezt a gondoskodó szeretetedet. Áldj meg minket továbbra is a te végtelen irgalmaddal. Ámen.
- Ének: 487

- Ének: 446
- Uram! Tisztítsd meg szívemet igédde!
- Igék: Fil 1,12–18a; 1Kir 12,1–19; Ez 36,29
- *Ami kijön a szájból, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert. (Mt 15,18)*

Sokszor beleesünk abba a csapdába, hogy egy-egy jól induló beszélgetés folyamán olyasmi is kicsúszik a szánkon, amit nem szeretnénk. Lehet, hogy nem is vesszük észre, hogy az ilyen „véletlenül” elejtett szavakkal milyen óriási károkat tudunk okozni. Emberi életek, barátságok, sőt házasságok mehetnek tönkre egy-egy ilyen „nem kívánt”, meggondolatlan mondat vagy szó miatt. Ez az ige arra figyelmeztet bennünket, hogy ha a szívünkben olyan érzések kavarnak, amelyek nem helyénvalóak, akkor azt előbb vagy utóbb valamilyen formában ki fogjuk mondani, és annak következményei lesznek.

Jézus óv a képmutatástól, óv attól, hogy másnak mutassuk magunkat az emberek előtt, mint amilyenek valójában vagyunk. Nem a farizeusok táborában akar minket látni. Azt akarja, hogy az övéi legyünk, és végezzük el azt a feladatot, amit ő ránk bízott. Ehhez azonban változásra van szükségünk. A szívünket, a gondolatainkat ugyanis csak Jézus segítségével, a Szentlélek erejének segítségével tudjuk átformálni, megváltoztatni. Ha azonban ez megtörténik, akkor ez az egész életünkön meg fog látszódni: az eddig oly fontos dolgok már nem lesznek olyan fontosak. Jut majd idő másokra is, nem csak magunkkal leszünk elfoglalva. Erdélyi József Ima című versében így vall erről:

- *Szívembe térsz és szívemet / szorongatni nem engeded, / elmémbe térsz és ott ragyogsz, / szemembe ülsz és mosolyogsz.*
- Istenem! Te látod az én szívemet. Tudod, hogy mennyi nyomorúságot, békétlenséget, haragot rejt. Változtasd meg szívem érzéseit, elmém nem helyénvaló gondolatait, mert így nem tudok élni. Add a te békességedet, derűdet, megértésedet, hogy én is hasonló módon tudjak embertársaim felé fordulni, őket vigasztalni, bátorítani. Könyörülj rajtam. Ámen.

- Ének: 237

- Ének: 88
- Istenünk! Segíts, hogy tudjunk imádkozni hozzád!
- Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint,
nem áll a vétkesek útjára és nem ül a csúfolódók székébe.

Hanem az Úr törvényében gyönyörködik,
és az ő törvényéről elmélkedik éjjel és nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa,
amely idejében megtermi gyümölcsét,
És nem hervad el a lombja.

Minden (sikerül, amit tesz), munkájában sikeres lesz.

Nem így járnak a bűnösök,
hanem mint a polyva, amit szétszór a szél.

Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején,
és a vétkesek az igazak gyülekezetében.

Mert ismeri az Úr az igazak útját,
a bűnösök útja pedig semmibe vész.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint,
nem áll a vétkesek útjára és nem ül a csúfolódók székébe. (Zsolt 1)

- Igék: Lk 14,(15)16–24; Ef 2,17–22; Zsolt 37,4
- *Higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek. (Mk 11,24)*

A hit nem önmagából él. Lényege szerint elfordulás önmagunktól, és teljes odafordulás a hatalmas Istenhez. A hit maga nem más, mint imádság. Az adja igazi erejét, ha merünk mástól erőt kérni. Ha fel merjük vállalni erőtlenségünket. Egészen le kell tennünk arról, hogy saját cselekedeteinkkel bármit is ma-

gunktól elvégezhethetnénk. Ha képesek vagyunk ennyire ráhagyatkozni az Úrra, akkor csendül igazán szívünk mélyéből az ima. Akkor, ha semmi más reményünk nincs, csak az, akihez könyörgünk.

Teljesen rá kell bízunk magunkat az ő hatalmára. Ha erre képesek vagyunk, akkor eltűnik minden kétség a szívünkéből. Biztosak lehetünk abban, hogy Isten hallja imádságunkat, és javunkra fog tenni mindent. Sőt, már azelőtt megadja mindazt, amire szükségünk lehet, hogy kérni tudnánk. Mielőtt szólánánk, már döntött is az ügyünkben, még hozzá úgy, hogy megáldja életünket.

Vajon tudunk-e így gondolni az imádkozásra? Aszerint, hogy Isten jobban tudja, mire van szükségünk, mint mi magunk. Ezzel a reménységgel a szívünkben csodálatos kincsé válhat az ima.

- *Az imádság egyes, egyedül a hit műve, s ezért imádkozni csak a keresztyén ember tud. A keresztyén ugyanis nem a maga emberségére imádkozik, hanem Isten Fiának nevében, akire megkeresztelték. Ezért aztán bizonyos is abban, hogy imádsága Isten tetszésére van. Hiszen ő parancsolta, hogy Krisztus nevében imádkozzunk, s meghallgatást ígért az ilyen imádságra. (Luther)*
- Urunk! Számtalan ajándékok egyike az imádság. Az, hogy mi, bűnös emberek esetlen szavainkkal fordulhatunk hozzád, a Mindenható Úrhoz. Kérünk, adj bizonyosságot a szívünkbe afelől, hogy meghallgatsz minket. Ne bűneinket, elesettségünket nézd, hanem a Szent Fiadért könyörülj rajtunk. Akkor is, ha mások szavaival fordulunk hozzád, és akkor is, ha mi formáljuk, fogalmazzuk meg a fohászatunkat. Ámen.
- Ének: 72

- Ének: 217
- Mindenható Atyánk! Te légy erős várunk, találjunk nálad oltalmat!
- Igék: Péld 9,1–10; 1Kir 12,20–32; 1Kir 8 66
- *Isten erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávid házából. (Lk 1,69)*

Erő, hatalom! Milyen biztató szavak. Mikor sokszor annyira erőtlenekek vagyunk. Mikor sokszor annyira gyengék vagyunk, fáradtak! Fel lehet tenni a kérdést, fontos az üdvözítő szó elé ez az erős jelző, hisz az üdvözítés már eleve egy győztes állapot? Viszont nemcsak épp, hogy üdvözít minket Jézus, nagy nehezen megment minket, hanem erővel teszi, fölényel. Jézus ereje nagy, Jézus szeretete, áldása erős. Amikor úgy érezzük, elveszünk, talán már az Isten sem segít, akkor tudhatjuk, hogy az erőtlenségünkől az ő ereje szabadít meg.

Lehet, hogy mi elengedjük a kezét, de ő fogja a mienket, erősen! Ha a halál felé, a nihil felé csúszunk is, ő megragad erővel, megment, megszabadít. Ezért lehetünk boldogok! Mert az Atya már nem a mi gyengeségünket, erőtlenségünket nézi, hanem Krisztus erejét. Az ő hatalma, ereje révén tudunk mi is megmenekülni. Persze érezhetjük azt, hogy gyengék vagyunk, de már nem kell félni, mert van szabadítónk, erős, hatalmas, aki megerősít minket is.

Sokszor talán nem úgy, ahogy várjuk vagy reméljük. Lehet, hogy éppen szenvedéssel erősít meg. Vagy úgy, hogy megerősít, tanít, felemel, amikor egyedül érezzük magunkat. Az ő bölcsessége nem a mi bölcsességünk, talán nem tudjuk felfogni az ő utjait, de hihetjük, erős szabadítónk van.

- *Sok bajba jutott ember látszólag arra vár, hogy egy angyal üstökön ragadja, és bajából kirántsa. De az angyaloknak más dolguk van. Istenünk rendszerint úgy segít rajtunk, hogy lehetővé teszi, hogy tudjunk magunkon segíteni. A segítségnek ez a módja kétszeresen javunkra válik. (C. H. Spurgeon)*
- Szerető Mennyei Atyánk! Te látod erőtlenségünket. Mennyszer elesünk. Olyan jó, hogy mégis van kibe kapaszkodnunk. Annyira szükségünk van erőre ebben az erőtlen világban. Annyira szükségünk van békére ebben a békétlen világban. Úgy el tudunk fáradni. Erősíts meg, Urunk! Ámen.
- Ének: 353

- Ének: 442
- Uram! A te szereteted mindent áthat!
- Igék: 2Móz 2,11–15(16–22)23–25; 1Kir 12,33–13,10; 1Kor 15,43
- *Szereteted az életnél is jobb. (Zsolt 63,4)*

Isten szeretete. Mert milyen Isten szeretete? A zsolotáríró szerint jobb az életnél is, Pál apostol szerint minden értelmet meghalad. És valóban, a szeretet ősbibnek bizonyult, mint az élet. Isten szeretete adja az életet, még nem is élünk, ő már szeretett. Szeretetből jöttünk a világra. És nemcsak mi, hanem Isten Fia is. Jézust azért küldte, adta, áldozta fel, mert szerette a világot. Jézus is szeretetből jött a világba. A szeretet olyan tartós, időtálló érték, ami túléli még a kösziklának és halhatatlannak nevezett hitet és reményt is. Mert megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három. A hit, ami által van üdvösségünk, a remény, ami utoljára hal meg, és a szeretet, ezek közül a legnagyobb, ami egyáltalán nem hal meg. Soha nem hal meg, mert jobb az életnél és nagyobb a halálnál. Isten szeretete, amely minden értelmet meghalad... Mert valóban nem tudjuk felfogni. A határtalan érzést, amely, mint Istentől jövő folyam, éri el életünket és adja az élet vizét minden napon. A szeretet mindent eltűr, mindent elfedez, soha el nem múlik. Az Isten szeretet. És ez a szeretet a mi bűneink, gyarlóságaink, gyűlöletünk ellenére sem fogy el soha. Isten szeretete több, mint az élet és több, mint a halál. *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

- *Szeretet mozgat napot és minden csillagot. (Dante)*
- Istenem! Hozzád vágyakozom, utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. A körülöttem lévő sivatagban a te szereteted az éltető víz, az életemet beragyogó fény, az engem körülvevő biztos védelem. Felfogni sem tudom nagyságod csodáját. Életem minden napja legyen a te dicséretedre, a szívem dicsérjen téged, ki szeretetével megmentet életemet. Te vagy a mindenem, az élet, a víz, a fény. Uram, te vagy a szeretet. Ámen.
- Ének: 45

- Ének: 70
- Jöjj közel hozzám, ó Jézus, várom, hogy megszólíts!
- Igék: 1Sám 1,1–11; 1Kir 13,11–34; Zsolt 67,8
- *Legyetek alázatosak, mert az Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad. (1Pt 5,5)*

Ki az alázatos ember? Mindenkinek, aki Jézust szeretné követni, meg kell tanulnia az alázatot. Jézus nem vonakodott megmosni tanítványainak lábát. Jézus nem szólt vissza, mikor gúnyolták, sértegették, türelmes volt és alázatos.

Olyan Istenünk van, aki Fiában megmutatta, milyen az alázatos ember: kész lehajolni a szenvedőhöz, kész letérdelni, nem félti büszkeségét, nagyobb benne a felebaráti szeretet, mint az önzés.

Az alázatos kész leereszkedni: talán nem fog akkor látszani, elvész a tömegben, de az Úr szemében nagy lesz. Jézus példáját követve legyünk hát mi is alázatosak, készek a töredelmes bocsánatkérésre, ha arra van szükség! A közösséget tönkretelheti az alázat hiánya, ezért légy türelmes, szelíd! Felejtsd el a gőgöt, mert a gőgös emberrel nem tud mit kezdeni Isten, kemény, formázhatatlan agyaghoz hasonló. Engedd inkább, hadd munkálja ki benned az engedelmességet, aminek feltétele az alázat. Ne légy nagyra törő, engedelmes légy szüleid és az idősebbek iránt! Mondd te is, ahogy a gyerekdal mondja: „Te nagy ÉN kicsi légy!”

- *Taníts, Uram, meghajlani! Mint szélben az aranykalász, hajoljak meg, ha Lelked így reám fuvall, s porig aláz. S dacos szívem, ha ellenáll, midőn a Lélek rálehel, jöjj tűz gyanánt, s a dac s a gőg Lelked tüzeiben égjen el! (Lucy Anne Bennet)*
- Úr Jézus, köszönöm a mai tanításod, annak egyszerűségét, érthetőségét. Add, hogy igéd világossága ragyogja be egész napomat! Segíts az alázatos lelkület elnyerésében! Munkáld ezt Szentlelked által! Köszönöm a gyülekezetem idős tagjait, bölcs tanácsaikat és példamutató életüket! Kérlek, ne én, hanem te légy a középpontban, hadd tudjon életem rád mutatni, engedj a te dicsőségedre élnem! Ámen.

- Ének: 367

- Ének: 451
- Uram! Hirdetem jóságodat, nagy tetteidet és szeretetedet!
- Igék: ApCsel 19,1–7; 1Kir 14,1–20; Zsolt 116,12
- *A meggyógyított elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus. (Mk 5,20)*

Sokszor sok minden olyan kilátástalannak látszik. Mit hoz a jövő? Hová tart a globalizálódó világ? Miért hal éhen percenként valaki világunkban? Miért a sok szenvedés, katasztrófa, fegyverkezés és gyűlölet? Miért törnek össze családi életek? Miért nem tudunk békességben, szeretetben és boldogságban élni egymás mellett, holott minden embernek ez az alapvető, hőn áhitott vágya?

Kérdések, melyek újra meg újra megkísértenek, próbára teszik hitünket, a Megváltó Jézus Krisztusba vetett reménységünket. Sátán kísért ilyenkor, ahogyan tette ezt a pusztában a Mesterrel, tette a gadarai megszállottal a Genézreti-tó túlsó partján. Holott, van-e valami, amit magunkkal hoztunk volna ebbe a világba? Van-e valami, amit nem ingyen, kegyelemből, szeretetből kaptunk? Honnan van az életünk? Honnan vannak szüleink, szeretteink? Honnan van értelmünk, testünk és lelkünk? Mire használjuk, vagy éppen mire fecse-reljük el azokat? Igen, ha lelkünk mélyén, ott a belső szobánkban szembe nézünk az élet csodájával, s benne egyéni életünkkel, nem lehet nem észrevenni a Teremtő jóságát, hatalmát, szeretetét. Félre azért minden kísértő gondolatot! Szegezzük tekintetünket továbbra is a kereszten értünk szenvedett Úrra! Uram! Hadd hirdessem jóságodat, nagy tetteidet és mérhetetlen szeretetedet!

- *Ha valaki élete keresztféjére nem csupán, mint a vak végzet, sors által adatottra tekint, hanem mint Krisztussal való szent közösségre, az Jeruzsálem felé tart. (R. Hübler)*
- Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy te mindig velünk vagy. Ez a mi reménységünk, életünk minden napján, akár jó, akár rossz napokat kell átélnünk. Soha ne engedd, hogy elfeledjük ezt. Kérünk, ehhez add a te erődöt, kegyelmedet és Szentlelkedet. Ámen.

- Ének: 577

- Ének: 57
- Istenünk! Csendesíts el színed előtt. Add nekünk Igéd tiszta erejét!
- Igék: Lk 23,39–43; 1Kir 16,29–17,6; Dán 4,32
- *Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: „Ki ez, hogy a szél is, a ten-ger is engedelmeskedik neki?” (Mk 4,41)*

Amikor megnőnek a hullámok a hajónk körül, mi is megrémülünk, mint akkor a tanítványok. Ha úgy érezzük, hogy veszélyben vagyunk, sokszor elveszítjük reménységünket, hitünket. Ahogyan a tanítványok nem gondoltak bele abba, hogy ki is alszik ott mellettük a csónakban. De ezután – hitetlenségünk ellenére – az Úr bizonyosságot tesz hatalmáról. Elcsendesül a vihar, megoldódnak életünk végzetesnek hitt problémái. Egyszerre kitisztul minden. Meglátjuk-e azt a mindennapok fásultságában, hogy ilyesmi nem történhet magától? Észrevesszük-e, ahogyan semmivé válnak a gondok? Meg kell látnunk, hogy a mi életünk hajócskájára is ügyel valaki, hogy éppen csak akkorák legyenek a hullámok, hogy ne süllyedjen el. A keresztyén életnek ez az igazi titka. Rácsodálkozni arra, aki csendet parancsol a tomboló elemeknek. Azt észrevenni, aki mindig vigyáz az életünkre. Akkor is, ha azt gondoljuk, alszik, nem figyel. Őt kell meglátunk életünk sodra mögött, róla kell bizonyosságot tennünk. Ha nem is tudunk teológiai pontossággal beszélni róla, legalább egy mélyről feltörő, őszinte, rácsodálkozó kérdést ki kell mondanunk. Ki ez, hogy ilyen nagy dolgokat tesz?

- *Úgy nézzen hited az Üdvözítő Krisztusra, hogy ő a viharnak is ura. Ha akarja, az ördög dühöngő hullámait is meg tudja fékezni. (Luther)*
- Urunk! Engedd, hogy észrevegyük, micsoda veszedelmek vesznek minket körül. De add, hogy azt is meglássuk, milyen csodálatos módon szűnnek meg ezek egymás után. Ne hagyj kétséget szívünkben afelől, hogy te minden bajból kimentesz minket. De irtsd ki belőlünk az elbizakodottságot, hogy ez a mi érdemünkért történne. Mindenekelőtt pedig adj hálás szívet, hogy ezt naponként megköszönjük neked. Ámen.
- Ének: 342

- Ének: 80
- Legalább ember hadd legyek! Küldd Lelkedet, hogy ember lehessek!
- Igék: Jer 31,(7)8–14; 1Kir 17,7–16; Zak 12,10
- *Kijött Jézus az épület elé, rajta volt a töviskorona és a bíborruha. Pilátus így szólt hozzájuk: „Íme az ember!” (Jn 19,5)*

Íme az ember! Azt gondolom, ez a mondata Pilátusnak valahol bók volt. Mi sokszor másképp értjük, értékeljük ezt a szót. Elesett, bűnös ő is, hisz ember. Emberek vagyunk. Mit is jelent embernek lenni? Aztán eszembe jut egy másik ige a Bibliából: *Megteremtette Isten az embert a maga képmására*. Sokszor olyan távol vagyunk ettől. Elfelejtettük volna talán, hogy ő teremtett minket a saját hasonlatosságára? Az ember olyan gyakran próbál Istent játszani, ahelyett, hogy ember lenne. Persze az ember Istent nem tud játszani, ember meg nem tud lenni. Micsoda ördögi kör ez. Pedig nem kell többet elérni, többre törekedni, „csak” arra, hogy emberek legyünk. Emberségesek legyünk. Nem lebecsülni kell a mosolyt, hanem mosolyogni. Nem kell leértékelni a baráti ölelést, hanem oda kell menni, és át kell karolni a gyengét, elesettet. Azt gondolja a ma embere, hogy ebben nincs az Isten. Pedig dehogynem. Ezekben van csak igazán közel az Isten. Az Isten ölel, mosolyog rajtunk keresztül. A példa előttünk van. Jézus – íme az ember. Minden nehézségével, fájdmával és ezek vállalásával, és szeretettel. Nem csodákra van szükségünk, nem varázsolnunk kell, embernek kell maradnunk. Mert embernek teremtettünk.

- *A legjobb emberek a legjobb esetben is csak emberek, s a legjobb viasz is elolvad.*
(C. H. Spurgeon)
- Úr Jézus Krisztus! Olyan jó, hogy te ember is voltál. Nemcsak valaki természetfeletti lény, akit nem lehet elérni, hanem EMBER. Csupa nagybetűvel! Szenvedések között, fájdmak között, ember. Nem szeretnék én sem többet. Ember lenni, ember maradni, mindig! Ámen.
- Ének: 338

- Ének: 42
- Istenünk! Segíts, hogy igazán megismerhessünk téged, és ezzel magunkat is megismerjük!
- Hallgass meg, ha hozzá kiáltok,
igazságomnak Istene!

Szorult helyzetemből adj nekem kiutat,
könyörülj rajtam és hallgasd meg imádságom!
Emberek fiai! Meddig fogjátok gyalázni dicsőségem?
Meddig szeretitek a hiábavalóságot és keressétek a hazugságot?
Tudjátok meg, (hogy) az Úr csodákat tesz hívével,
meghallgat az Úr, ha hozzá kiáltok.
Ha felindultok is, ne vétkezzetek!
Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken és csillapodjatok (le).
Igaz áldozattal áldozzatok,
és bizzatok az Úrban.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Hallgass meg, ha hozzá kiáltok,
igazságomnak Istene! (Zsolt 4)

- Igék: Lk 15,1–3.11b–32; 1Tim 1,12–17; Zsolt 16,2
- *Péter így válaszolt Jézusnak: Te vagy a Krisztus. (Mk 8,29)*

Nagy szavak ezek. De nem csengnek nekünk egy kicsit távolinak, üresnek? Talán túl sokszor hallottuk, használtuk már. Mi értelme van akkor újra olvasni vagy kimondani?

Úgy érezhetjük, talán elég, ha elismerjük Jézus nagyságát. Ha bevalljuk, hogy mi annyira nem lettünk volna képesek, mint ő, ezért megérdemli a tiszteletünket. Egyébként is, ki értené, ha ilyen szavakkal dobáloznánk, mint

Messiás, Krisztus. Vagy ha tényleg többet kell mondanunk ennél, akkor fel merjük még vállalni, hogy Jézus próféta. Hirnöke, szószólója a végső időknek, nagy dolgok tudója.

De hiába igyekszünk megtalálni azokat a jelzőket, amik még nem kínosak a számunkra, de talán elégségesek. Nem létezik ilyen kényelmes megoldás. Vagy elfogadjuk, hogy Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia, a mi Megváltónk, a megígért Messiás, vagy nem mondunk semmi érdemlegeset. Nincsen köztes út. Kemény, határozott szavakat kell használnunk. Lehet, hogy elsőre idegenül hangzanak vagy sokadszorra már üresen, de át kell éreznünk, micsoda jelentőségük van. Meg kell látnunk ezeknek a kifejezéseknek a valódi jelentését, és egész szívünkkel át kell éreznünk azt a bizakodást és hitet, ami belőlük árad. Igazán élő szavak ezek, annyira, hogy minket is életre kelhetnek, ha jól használjuk őket. És akkor újra és újra erőt adhatnak a mindennapokra.

- *Az egyetlen, amit Istennek adhatunk, a hálaadó dicséret. Ez egyúttal az egyedül helyes istentisztelet is, mint maga mondja. (Luther)*
- Urunk! Add, hogy valóban életre keljenek számunkra a te neveid. Segíts, hogy igazi magasztalásként mondhassuk ki őket. Így mélyen átérezzük, milyen hatalmas Urunk is van. Áldd meg imádságunkat, énekünket, hitvallásunkat az őszinteség gazdag ajándékával. Vigasztalj minket így is a te igéd-del. Ámen.
- Ének: 250

- Ének: 461
- Üres vagyok, Uram! Szeretnék megszállni tenálad! Készíts helyet nekem!
- Igék: Lk 5,27–32; 1Kir 17,17–24; Zsolt 46,5–6
- *Krisztus mondja: Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? (Jn 14,2)*

Oly sokszor érzi azt az ember, hogy egyedül van. Még ha emberek veszik is körül. Még ha a családja veszi is körül. Sokszor érzi úgy az ember, hogy igazából nincs nyugodalma! Nincs lelki hajlék! Pedig olyan fontos lenne! De ez a hajléktalan érzés olyan rossz! Amikor nincs megnyugvás, nincs béke bennünk és körülöttünk sem. Mennyiszer szeretnénk úgy igazából megnyugodni!

Valahová tartozni. De hová? Ha a földön nincs is megnyugvás, nincs hová az embernek fejét lehajtania, azért egy hely mégis akad. Valahol, valamikor más-hol talán. Nem is itt és nem is most. De úton vagyunk! Hazafelé! Ízlelgetem ezt a szót, haza. Olyan jó, olyan békés. Egy igazi otthon, egy igazi haza. Készül a hely. Fárasztó talán az út, tele kérdéssel, fájdalommal, de megyünk... haza...

Ott lehet örök lakásunk. Szegényeknek, nyugtalanoknak, erőtleneknek. Ebben a tudatban már könnyebb élni. Nem azért, mert itt könnyebb a lét, hanem azért, mert tudhatjuk, egyszer lesz otthonunk. Nem olyan otthon lesz ez, ahol „üresek a falak”, magány vesz körül, hanem ahol a gazdánkkal lehetünk. Mikor teljesen megnyugszik az ember, és azt érzi, a helyemen vagyok. Ezt a békeséget, nyugalmat készíti nekünk Jézus. Ő már elment, hogy helyet készítsen nekünk.

- *Bennem vagy, és benned vagyok... Mint jobbik éneket, fogadlak, fogadlak magamba boldogan; menedékeket lettél és otthonom; nem vagyok többé hontalan. (Simon András)*
- Mindenható mennyei Atyánk! Te tudod, hány-szor vagyunk lelki hajlék nélkül. Mikor nem találjuk a helyünket. Mikor azt érezzük, senkink és semmink sincs. Mikor magányosak vagyunk, a család vagy a barátok között is. Te légy a hajlékunk! Ámen.
- Ének: 522

- Ének: 40
- Drága Istenünk, aki a teljesség vagy, dicséretre méltó a te neved!
- Igék: 2Móz 32,30–33,1; 1Kir 18,1–24; Mt 24,14
- *Dicsérjétek az Urat mind, ti népek, dicsőítsétek mind, ti nemzetek! (Zsolt 117,1)*

A 117. a legrövidebb ima a Zsoltárok könyvében, mindössze két vers. De rövidségében is teljes, egész. A lehető legegyszerűbben és legtermészetesebben mutatja meg az alapokat: Isten szeretetét és hűségét. Majd nyugodt, rövid szavakkal szólítja fel a zsoltáríró az egész világot Isten örök dicséretére. A 117. zsoltár szerkezete tojáshoz hasonlít, a teljességet, a végtelenséget, az egyetemességet fejezi ki. Keretes szerkezete is ezt erősíti: Dicsérjétek az Urat – így a kezdet, és ugyanezzel a rövid mondattal fejeződik is be a zsoltár. Dicsérjétek! – ezt a felszólítást nemes egyszerűséggel Isten minden bárányának, az akol minden juhának szánja az író. A zsoltár tojás szerkezetének a közepén van a lényege, minden dolog alapja és forrása: Isten irántunk való nagy szeretete és hűsége, mely örökké tart. Ez a biztos mag, erre és e köré épülhet a többi, minden más. Emiatt, ebből kifolyólag burkolja, veszi körül a magot a népek, nemzetek dicsérete, az ujjongó öröm, a dicsőítve táncoló ének (ÉN-ek). Mindezt pedig átkarolja, körülfogja, biztosan tartja a magból sugárzó Isten-szeretet. Ez az, ami összetart, ami nem enged széthullani. Dicsérjétek az Urat! Ha a dicséret nem fogy el, nincs okunk félni, mert az alap biztos, és a külső héj sem törékeny, hiszen Isten karja fogja át és örök hűsége teszi stabilá, szilárdá és törhetlenné.

- *Nagy vagy, Uram, és igen-igen méltó minden dicséretre. Nagy a te hatalmad, és bölcseségednek nincs határa. Dicséretedre sóvárog az ember, teremtésednek kicsi paránya. (Augustinus)*
- Uram, téged, aki teremtetted az eget és a földet, csak téged dicsérlek. Nincs más, aki hozzád fogható, te vagy az Úr, a mi Istenünk. Minden, amit te alkottál csodálatos, méltán dicsér téged minden teremtményed, és méltán zengi minden száj a te szent neved dicsőségét. Ámen.
- Ének: 42

- Ének: 57
- Ó, Uram, könyörülj rajtam, ajándékozz meg jelenléteddel!
- Igék: Jn 5,1–16; 1Kir 18,25–46; Zsolt 118,15–16
- *Hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. (2Kor 2,14)*

Milyen jó érzés győztesnek lenni, akár egy sportversenyről van szó, akár egy nehéz problémán vagyunk túl. Jó érzés tölts el, hogy végül is győztünk. Szívesen emlékezünk vissza életünk „győztes pillanataira”. De mi a helyzet a szürke hétköznapokon? Elmondhatod, hogy győztél a problémák felett, a nehézségeket megoldottad? Mi mindig győzni szeretnénk. Mégis, sokszor kudarcként élünk meg egy-egy napot. Nem úgy sikerül elvégezni a feladatunkat, munkánkat, ahogy mi azt olyan szépen előre kigondoltuk. „Pedig én úgy igyekeztem” – sóhajtozunk olyankor. Isten végtelenül türelmes, megvárja, hogy kiálts. Csak kérd őt nyugodtan, hittel! Kérd, hogy fogja meg kezedet, legyen veled a küzdelmekben és vezessen diadalra! A magad erejéből nem, csak Krisztus erejéből győzhetsz. Pál arról tesz bizonyosságot hálátelt szíveddel, hogy az Atya mindenkor megmentette, diadalra vezette. Sok bajból szabadította ki. Veszedelem, kalandos utak, börtön fémjelezte életpályáját. A győztes Bárány, Krisztus volt oltalma, vezére, ezért nem keseredett el. Ha az Úr Krisztus életed kincse, te sem fogsz kudarcot vallani! Teljesen rábízhatsz minden napodat, indulj minden reggel Krisztussal! Segíts mindennapos harcaidban a Mindenható!

- *Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, hogy nálad nélkül járni sem tudok! Fogjad kezem, és akkor, hú Megváltóm, a félelemre többé nincsen ok. (Grace J. Frances)*
- Drága Mennyei Atyám, késztesz arra, hogy megadjam magam előtted, hogy te tudj győzedelmeskedni életem borús napjain. Add, hogy én is Pálhoz hasonlóan ismerettednek illatát terjesszem e világban! Kérlek ma mindazokért, akik különösen nehéz próba előtt állnak! Segíts győzelemre minket, mi pedig magasztalunk erődért! Ámen.
- Ének: 388

TARTALOM

Előszó
5

Január
7

Február
45

Március
81

Április
119

Május
157

Június
197

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója
Budapest, 2004.

Felelős kiadó: Kendeh-Kirchknopf Péter

Nyomta és kötötte: ETO-Print Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISBN 963 9571 05 9 ö

ISBN 963 9571 7